

Catalunya Cristiana

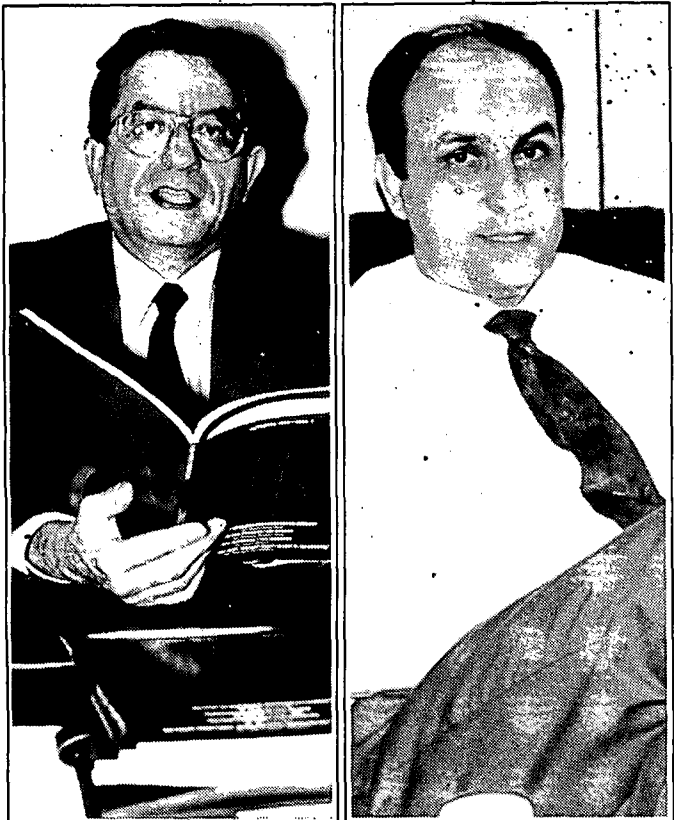
setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 4 de novembre de 1993

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XV - Núm. 737 175 ptes.

Mn. Joan Guiteras i Ramon Ollé impulsors d'una nova revista

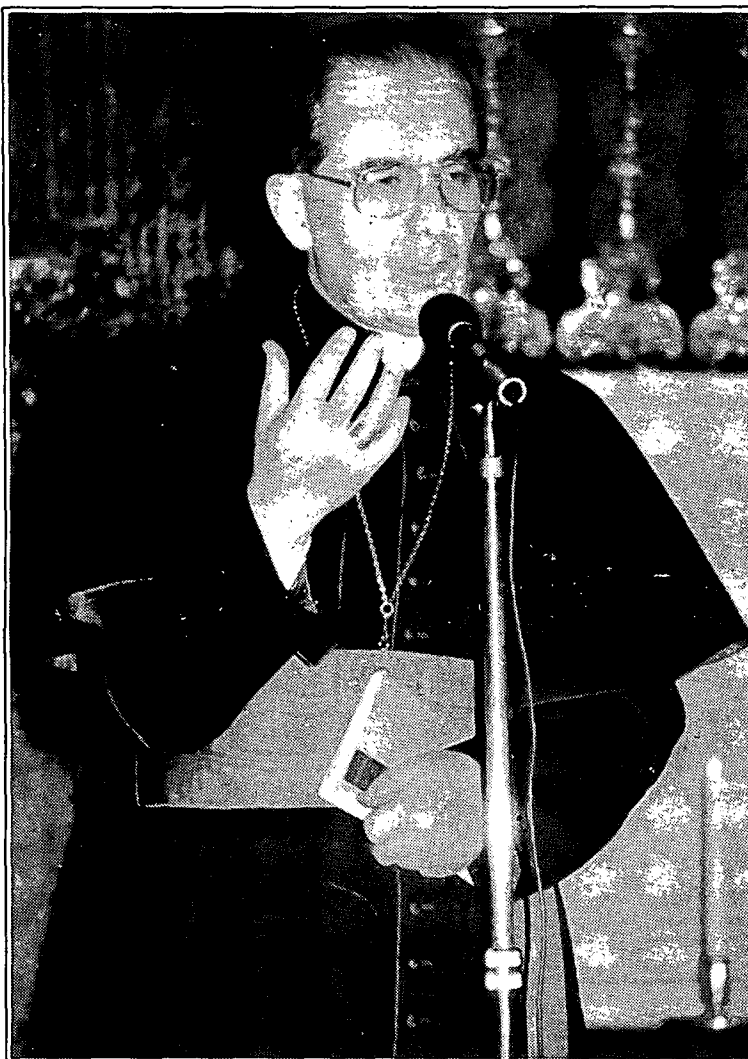
La teologia als quioscos

El primer número de TEOLOGIA ACTUAL, una nova revista de teologia de la qual Mn. Joan Guiteras i el Sr. Ramon Ollé són respectivament director i impulsor, ha aparegut fa uns dies. La revista, que serà trimestral, ha nascut decidida a fer present la teologia en tots els ambients, en un esforç d'apropar-se a l'actualitat i la gent. C.C. expressa la seva satisfacció per una iniciativa que s'adreça, sobretot, al nostre laicat.

Més informació a pàgines centrals

Jornades del Nunci Apostòlic a la diòcesi de Girona

El Nunci visità la família de la segrestada M. Àngels Feliu

A pàgina 16, el lector trobarà una informació de les tres jornades de visita del Nunci Apostòlic per terres gironines. El dia 30, arribant a Olot, a mitja tarda, el primer que féu el Nunci, amb el bisbe de Girona, fou visitar la família de la segrestada M. Àngels Feliu per fer-los palès en nom del Sant Pare i propi el seu conhort, la seva pregària i benedicció en la prova tan dura que viuen. Aquest gest de solidaritat ha estat comentat molt favorablement, quan just aquests dies el cas del segrestament de la farmacèutica d'Olot torna a ser notícia en ser detingudes dues persones per la seva presumpta relació amb els fets.

La formació dels periodistes catòlics a debat

Núria Oriol informa sobre el Simposi de Siracusa a pàg. 28

El Dr. Sales i «Barcelonesa d'Edicions»

Una entrevista de Miquel A. Codina a pàg. 31

LLINDAR

■ Manuel Valls i Serra, director

Els passats dies 29 i 30 d'octubre ens reuníem al seminari de Vic el consell general del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i les Illes Balears (SIJ). Ens va ajudar en la reflexió Mn. Ramon Prat, delegat de Pastoral Universitària del bisbat de Lleida i un dels «històrics» que més ha treballat, després de la desfeta dels anys setanta, en la represa d'un treball de coordinació que culminà, després d'un llarg procés, en la «Proposta de Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears» aprovada a començaments del 1987. Aquest document, en el qual hom pot trobar els criteris teològics i pastorals bàsics i uns elements de coordinació i complementarietat de les diferents respostes pastorals a la problemàtica juvenil, tot i la seva senzillesa i brevetat, esdevé un preciós instrument per donar un nou impuls a la pastoral juvenil del nostre país. Ens trobem, és veritat, pobres de recursos i de persones, mancats de consiliaris joves, però com molt bé assenyalà Mn. Ramon Prat no podem renunciar al «sentit de la serenitat i la constància, tot irradiant l'experiència del seguiment de

La pastoral juvenil, una lenta recuperació

Jesús i assimilant els valors del regne presents en l'univers juvenil». No és un treball fàcil. I en aquesta etapa de consolidació del SIJ es fa necessària una major qualitat. Potser seria el moment d'aprofundir més en les mediacions educatives que implica la pastoral juvenil i reforçar el seu sentit vocacional. ¿Com combinar, per exemple, el sentit acollidor, afectuós i humil que invocava Mn. Prat, amb l'exigència i l'enfortiment interiors? A algunes diòcesis el treball de base va generant la necessitat d'una major exigència d'espiritualitat per part de molts joves i a poc a poc les tandes d'exercicis espirituals que es proposen aquests darrers temps es van omplint.

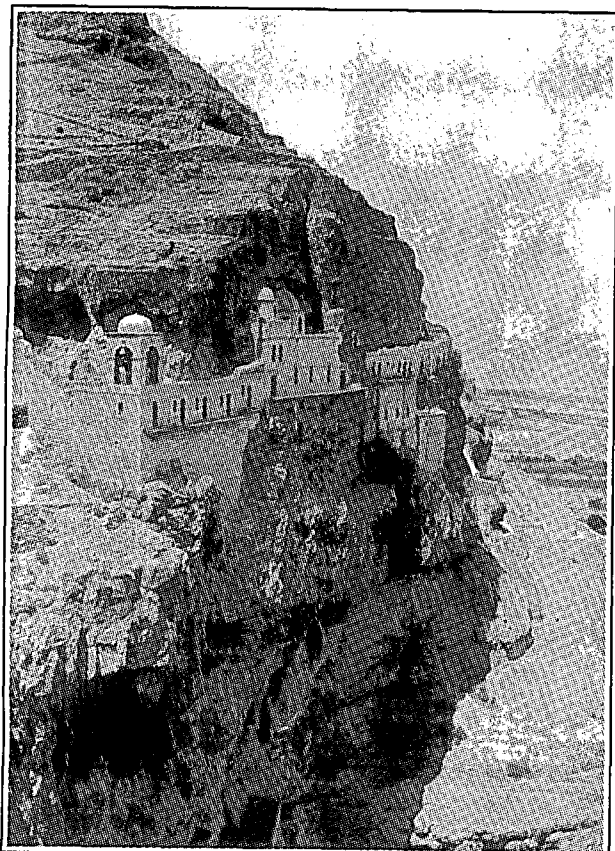
Reflexionant, però, sobre el procés seguit aquests darrers vint anys i la seva culminació amb la creació del SIJ hom es pregunta si no ha estat un procés excessivament lent. Pel que sembla, va costar moltíssim arribar a la consciència d'una coordinació comuna i d'uns plantejaments de conjunt acceptats per tots, a causa de la pluralitat —o millor dit, multiplicació— de punts de vista. Tots els qui érem aquests dies a Vic compartíem una preocupació: que malgrat que els nostres moviments i associacions apleguen uns quants milers de joves, són en canvi centenars de milers els joves als quals no arriba en absolut l'anunci evangèlic ni tenen possibilitat de contactar amb l'experiència cristiana. I aquest fet ens produïa un gran dolor. Si bé, el camí recorregut podem dir que és bo, ara cal que, sense perdre de vista les arrels i l'horitzó, siguem capaços de donar nous passos endavant, amb decisió i joia. Caldrà, com es va dir, aprofundir i fer més efectiva «la complementarietat». Però sense perdre mai de vista la unitat que ens demana el Crist. És tot un repte.

VIATGE ALS

Del 28 de desembre al 4 de gener

Terra Santa

Pas a pas amb el Nou Testament i seguint les directrius de l'Escola Bíblica de Montserrat i les pautes confiades del 1981 ençà als Amics de «Catalunya Cristiana»

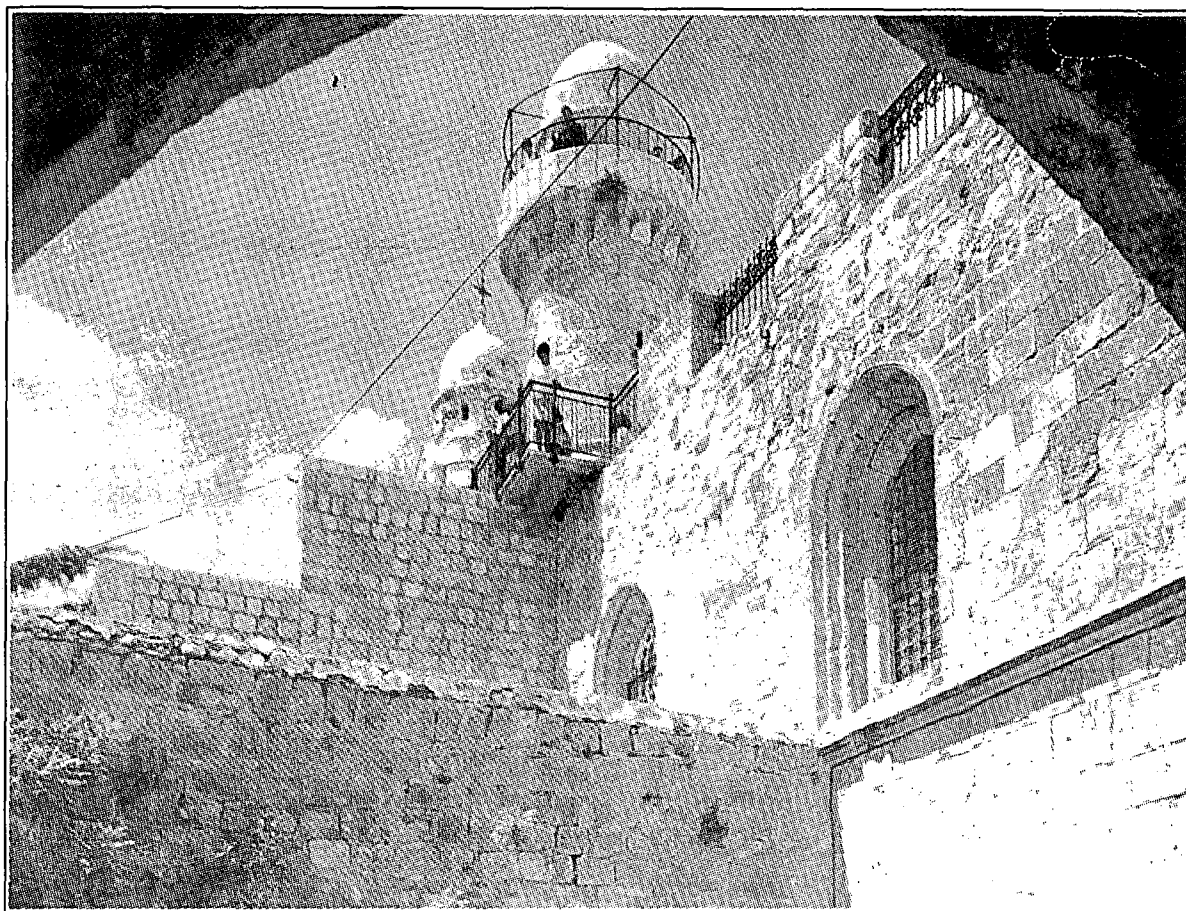

PER LA JUDEA I LA GALILEA

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, Litóstratos, cenacle, muralles de la ciutat, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, Betesda mont Sió, etc.), els seus barris i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), així com Betlem, Jericó i la muntanya de la Quarantena, monestir i coves de Qumran, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberíades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzalet, el mont Carmel, Cesarea, etc.

**UN AUTÈNTIC PELEGRINATGE
AL PAÍS DE JESÚS I UNA VIVÈNCIA
EXCEPCIONAL DE REFLEXIÓ, DE
PLEGÀRIA I DE CELEBRACIÓ DE LA FE
A LES FONTS MATEIXES DE LA
NOSTRA SALVACIÓ**

DEMANEU INFORMACIÓ

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

Aviat —el diumenge, dia 14 d'aquest mes— celebrarem la «Diada de Germanor» dedicada a la conscienciació dels catòlics sobre el sosteniment econòmic de l'Església.

Hem avançat força, aquests últims anys, en el sentit de la responsabilitat en aquest punt. Això és important perquè, si bé l'economia a l'Església és

Sobre el sosteniment econòmic de l'Església

simplement un mitjà, l'actitud dels creients en aquest camp expressa fins a quin punt ens interessa el fi...

Ara bé, malgrat els avenços, la situació és encara molt problemàtica. Caldria que la «Diada de Germanor» d'enguany generés un nou impuls a fi que, més enllà de les petites millores habituals de cada any, poguéssim orientar-nos cap a un canvi qualitatiu. El necessitem de debò, si aspirem a dotar el treball pastoral de les nostres diòcesis dels recursos materials que avui resulten imprescindibles en qualsevol activitat humana.

L'autofinançament de l'Església ha estat un ideal pregonat sempre en les diades de germanor. I, en certa manera, podem dir que ens hi hem anat acostant treballant. En efecte, l'aportació —congelada des de 1987— que fal·l'Estad a l'Església, significa avui un tant per cent menor que uns anys enrera del pressupost eclesial —lògicament afectat per l'increment del cost de la vida. Tanmateix, encara resulta decisiva, és a dir, encara no cobrim per nosaltres mateixos els nostres pressupostos actuals. Però això no és la cosa més greu. Més greu és la insuficiència d'aquests pressupostos, concebuts, de fet, en termes de manteniment. La realitat és, doncs, que no solament no hem aconseguit el nostre autofinançament, sinó que tampoc no gaudim d'un finançament adequat.

Avui, qüestions tan importants com la creació de centres de culte i d'acció pastoral, dignes i acollidors, a les parròquies de moltes barriades, que viuen en condicions precàries; o la dotació pedagògica de les catequesis; o l'impuls dels moviments laicals, especialment, com és lògic, els de joventut; o una presència incisiva en el camp de la comunicació; o la possibilitat d'introduir en les tasques eclesials personal segle retribuit, per no parlar de la dignificació de la retribució del clergat... són inabundables per manca de recursos. Ja ni entren, per tant, en els nostres pressupostos.

Seria bo que la «Diada de Germanor» servís per adonar-nos bé d'aquesta realitat i suscités iniciatives capaces de variar substancialment la situació. Està bé, certament, valorar les passes que hem avançat i aixecar la moral amb la ponderació del fet que ja cobrim una bona part dels pressupostos actuals. A condició, però, que tinguem present la seva migradesa. Volem l'autofinançament de l'Església sobre la base d'un finançament real.

No tinc notícia, en principi, de cap constitució de cap país que proclamés el «deure» dels ciutadans de conèixer una llengua determinada. Dic que no en tinc notícia, no pas que no n'hi hagi. Perquè, se suposa, amb un mínim de sentit comú, que el ciutadà en qüestió ja se les apanyarà bé prou per aprendre la llengua que més li convindrà per poder-se comunicar amb la resta sense dificultats. Una cosa és el centralisme enfrontat amb l'autonomisme o l'independentisme; una altra és la beneiteria.

Tanmateix, els pares de la Constitució espanyola del post franquisme van voler ser originals. El «fet diferencial» espanyol-Spain is different exigia una al·lusió admonitòria ben clara a tots els «fets diferencials» particulars: Hi havia una «llengua comuna», una, que calia consagrar amb la santa unció dels canons deontològics; les altres, només aspergir-les amb l'hisop benivolent de la permissivitat vigilada. La cerimònia litúrgica era ben clara: el *deure* moral (ai, de l'insolidari infractor!) era el coneixement de l'espanyol, o castellà; el *dret* (¿potser un xic immoral?) era conèixer la llengua pròpia de la «regió» o «nacionalitat».

Però, totes les sacralitzacions de les realitats profanes, tard o d'hora acaben igual: apareix la Santa Inquisició. Amb la sacralització dels monarques absoluts, la Inquisició perseguia els heretges, és a dir, els que no combregaven amb *eius religio*. Amb la sacralització de la «llengua comuna», la Inquisició també celebra els seus autos de fe, amb cacera de bruixes inclosa. Cal desemmascarar la perfídia insolidària dels qui han barrejat *drets i deures*: cal denunciar la persecució iniqua que pateix la messiànica llengua ungida per part dels qui van més enllà dels «drets» constitucionals.

«Tempesta en un vas d'aigua», va qualificar Camilo José Cela, en un debat televisiu. Sí, d'acord, però, alerta que no es vessi el vas, i en sortim tots remullats, sense saber què, ni com. Aquests nous inquisidors, segur que no pensen cremar ningú, però també és segur que estan jugant amb foc. La convivència cívica és un tresor massa valuós per a sotmetre-la a frivoltats de «Villa y Corte». El lector en llengua castellana d'aquesta revista, té a les seves mans un exemple ben representatiu de com entén Catalunya els drets lingüístics dels ciutadans. I podrà constatar,

La convivència cívica és un tresor massa valuós per a sotmetre-la a frivoltats de «Villa y Corte». El lector en llengua castellana d'aquesta revista, té a les seves mans un exemple ben representatiu de com entén Catalunya els drets lingüístics dels ciutadans. I podrà constatar, des de fa temps, que les fronteres i demarcacions territorials ens són conceptes estranys

Els nous inquisidors

■ Jordi Bassas i Ribalta

des de fa temps, que les fronteres i demarcacions territorials ens són conceptes estranys. Ningú no va obligar els fundadors d'aquesta revista a fer-ne una versió castellana; però ells van entendre que *drets i deures* no són conceptes aleatoris ni repartibles, sinó mútuament complementaris.

Repeteix que ignoro si algun altre país ha escrit aquesta bajanada en la seva constitució. En tot cas, la meua crítica també la hi faria extensiva. De moment, només haig de dir que, a parer meu, els déus falsos sempre són rebutjables per la consciència cristiana, encara que vagin disfressats de «llengua comuna a tots els espanyols».

Jordi Bassas i Ribalta és escriptor i teòleg

RESPIR

Un bon moment

En tota celebració litúrgica, trobo entranyable el moment de les peticions espontànies, tot i que he de confessar personalment que no m'ha vagat pas gaire de participar-hi, per les circumstàncies de la nostra litúrgia monàstica a Montserrat; potser per això mateix, quan en tinc l'oportunitat, m'hi encanto i sovint no dic res! Més d'una ha estat esmentada en algun d'aquests RESPIRS. Si ara surto a parlar-ne és perquè remenant papers i notes n'he trobat upa, d'aquestes pregàries, senzilla, molt a peu pla, que em mogué tanmateix a apuntar-me-la: «Doneu-nos, oh Esperit Sant, el carisma del sentit comú!» Seria cosa banal dir allò tan rebregat que aquest sentit és el menys comú dels sentits; pitjor fóra encara quedar cofoi d'haver enllestit la cosa dient això! Val més esforçar-nos per tenir-lo, tant si és molt comú o poc comú! En realitat, el tenim; ens cal descobrir-nos-el. I pensar que és un carisma, que vol dir un do, una qualitat, al servei de l'altre.

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Tomàs Puntí, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronai, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressió: Publiograf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Jutjar i Mn. Francesc Malsosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Me Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilarrubies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torreniguerós

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Presència cristiana en el debat social

■ J. Carrera Planas

Un amic, persona destacada en el món del periodisme i situat fora dels àmbits cristians, em deia: «la gent d'Església heu perdut iniciativa en els problemes socials. Quina diferència entre els anys seixanta i ara... Aleshores éreu a tot arreu i la premsa, malgrat les dificultats de l'època, se'n feia ressò. Avui, d'aquests temes només en parla el Papa, que és l'únic bon comunicador que teniu...»

És una observació que fa pensar. A favor nostre podem, tanmateix, al·legar algunes circumstàncies: la societat, feliçment, gaudeix de democràcia i, per tant, ja no té necessitat de cercar el suport d'una declaració eclesial, ni de refugiar-se a les esglésies per a poder fer reunions, ni d'altres coses per l'estil... Una dificultat més subtil és també aquesta: en temps de l'altre règim era més clar què calia fer segons la doctrina social de l'Església. La negació d'alguns drets humans fonamentals ens posava davant d'uns primers objectius obvis, indiscutibles. Ara, en canvi, ¿qui gosa, posem per cas, assenyalar camins de sortida de la crisi?

Però potser té una certa raó el meu amic. Potser hi ha poca reflexió i poca acció de caràcter social dels cristians com a tals, en aquests moments, quan l'atur pren unes dimensions brutals i el debat sobre el futur de l'economia és el centre de la vida política. És a dir, quan, precisament, la veu de la fe pot dir alguna cosa que ningú no diu.

Amb el pretext de la caiguda del model ideològic dels règims de l'est, molts prediquen ara la necessitat del realisme. Volen dir que ens cal acceptar submissament les inapel·lables lleis de l'economia de mercat. L'estat del benestar seria una malversació de recursos que el faria culpable de la crisi. La reducció salarial i la de les prestacions socials serien la gran, o qui sap si l'única, solució de tots els mals. Nosaltres estem d'acord amb el realisme. ¿Qui podria donar-ne lliçons a la doctrina social catòlica que, des de Lleó XIII, ha defensat coses tan impopulars durant moltes dècades com el dret a la propietat privada o els mals de l'estatisme, que ja ningú no discuteix? Però una cosa

«Potser hi ha poca reflexió i poca acció de caràcter social dels cristians com a tals, en aquests moments, quan l'atur pren unes dimensions brutals i el debat sobre el futur de l'economia és el centre de la vida política.»

és acceptar el realisme enfront de les ideologies demagògiques, i una altra servir-se'n per vehicular-hi una ideologia de signe contrari. I sembla evident que hi ha components ideològics com el darwinisme social, la competitivitat ferotge, o l'amnistia del luxe més desafortat dels privilegiats... darrera el realisme del mercat. Aquesta ideologia no escriu volums de teoria espessa com feien els marxistes de fa un quart de segle, ni s'entreté a parlar d'ateisme. Però difon insensiblement una concepció de l'home, que és a les antípodes del personalisme cristià. Carrega sobre el feble, sempre controlable —salari, seguretat, pensions... de domini públic— però silencia altres formes de contribució possibles a la sortida de la crisi més amagades: criteris d'inversió, moderació del benefici, depuració de la corrupció...

A més de l'atenció als marginats, que és un altre tema, caldria més presència cristiana en el debat social d'avui.

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

És sabut, i ho defineix amb precisió el diccionari de la llengua de Pompeu Fabra, que l'essència és allò per què una cosa és el que és, allò que hi ha en els éssers de permanent i invariable. Fins no fa gaire, apel·lar a l'essència de les coses de la vida, de les creences, o de la pròpia nació, era generalment ben acceptat. Aquell qui, en una conversa o en una polèmica, esgrimia arguments de caràcter essencial, causava un cert respecte i feia situar els contutuls en un plànol on eren més fàcils l'acord, la negociació o el simple intercanvi d'idees. En el conjunt de la societat potser eren més abundoses les persones que necessitaven trobar en l'itinerari de l'existència alguna referència més sòlida que l'última bajanada publicitària o el darrer dictat de la moda.

Darrerament, la paraula essencialista, s'ha convertit en un adjectiu maleït i carregat de menyspreu. Per als pontífexs de la postmodernitat, fer atenció a les essències equival a propagar doctrines fonamentalistes fanàtiques i intolerants i arrenglar-se amb personatges de l'estil de l'Aiatolà Jomeini. I com que ningú no vol que el tractin d'intransigent, es produeix un autèntic refús a tot allò que faci referència a les essències. I si no s'arriba al rebuig, almenys molts han entrat en una psicosis de prevenció, amb el temor de quedar «contaminats» per idees o actituds essencialistes.

No sé si hem pensat ben bé què comporta aquest

Ara és l'hora d'oposar-se amb decisió a la teoria de la inutilitat total de l'esperança o de la il·lusió en un món en què, segons l'esperit postmodern, tot és absurd i cap esforç no podrà superar el caos implantat

estat de feblesa. ¿Quanta gent està practicant un abandonisme denigrant en aquestes qüestions? No són, lamentablement, gaires els ciutadans que estan disposats a contribuir amb una part del seu temps, de les seves energies o dels seus diners, a la tasca d'anar empenyent endavant un país sense el suport d'un Estat propi.

Em sembla que comença a ser hora de no deixar-se emportar per la ventaguera de la postmodernitat. Ja sabem que aquest és l'esperit dominant i que estem sota el seu radi d'influència, però després d'haver-ho constatat, hem de saber també que tenim capacitat per reaccionar. Vull dir, per reflexionar i plantejar-se si cal fomentar un essencialisme raonable, perquè ja estem

Estem cansats de postmodernitat

■ Josep-Maria Puigjaner

abandonament de l'essència. Vegem-ne algunes implicacions, a tall de mostra. En el camp de la filosofia, que és el de la saviesa i el de la ment, significa el desinterès per la pregunta o la resposta sobre el sentit de la vida. Significa també la desaparició de les utopies de l'horitzó d'una gran majoria de persones. En el camp de les creences, aboca a un escepticisme generalitzat, i introdueix en la cultura de la Gran Buidor —com ha escrit J.M. Rovira Belloso—, una cultura deshumanitzada, angòxica i febricitant on les persones es debaten entre l'atzar i la necessitat, sense cap possibilitat de sortir del pou que hi ha a l'interior de cadascú. En el camp de l'ètica, la negació de l'essència es tradueix en l'escombrada total dels codis ètics, amb el corresponent desconcert de la voluntat. En no haver-hi res d'essencial a sostenir, a respectar o a promoure, tampoc no hi ha raó per assumir cap més compromís que aquell que beneficia a un mateix, ni té cap acollida l'apel·lació a l'esforç que no reporta un guany privat i exclusiu.

I no diguem res del camp de la lluita per la supervivència del propi país, de la nació amenaçada, o de la llengua en

prou malmesos per una concepció «light» de la vida. No fa gaires dies vaig veure citada una frase que condensa el cansament de la postmodernitat i el propòsit de fer-hi front: «Ha arribat el moment en què, molt probablement, s'ha acabat l'època del disseny com a fi, del l'aparença com a art i del festival com a mètode de política cultural». I podríem afegir que ara és l'hora d'oposar-se amb decisió a la teoria de la inutilitat total de l'esperança o de la il·lusió en un món en

què, segons l'esperit postmodern, tot és absurd i cap esforç no podrà superar el caos implantat.

I a més, no resignar-se és progressista. Presentar batalla en un intent d'engendrar ideologies fortes i prou convincents per esdevenir fars de guiatge, s'ha de qualificar progressista. Proposar novament una pedagogia dels valors és progressista. Reconstruir, o almenys intentar-ho, creences, conviccions o actituds fermes és progressista. Perquè hem de considerar progrés tot allò que se'ns ofereix com a alternativa possible enfront a l'ocàs de les ideologies, o a la fatiga de viure que tan bé s'amaga sota l'allau d'alegries publicitàries que ens va caient al damunt.

José-Maria Puigjaner és escriptor i periodista

SABER ESCOLTAR

Tobit i Sara, dues històries paral·leles

A la Bíblia hi ha una narració meravellosa. Es troba al llibre de Tobit. Era un hebreu, bo i pietós, que no parava de fer bones obres, però que, per culpa d'una guerra perduda pels jueus, fou deportat a Babilònia. Malgrat el seu exili, no parava de fer obres de misericòrdia. Un dia, després d'enterrar personalment un connacional, es posà a descansar al jardí de casa seva. Estava col·locat de tal manera que, els excrements d'uns ocells li anaren als ulls i l'home quedà cec. Com que era pietós ho va saber veure, primerament, com una prova de Déu. La seva dona l'atabalava dient-li que fer bones obres, a fi de comptes, no duia a res. Però Tobit s'estava fidel a Déu. Tanmateix, en no trobar cap remei, un dia pregà Déu que se l'emportés. ¿Què farà Déu amb aquest home? El llibre conta una història en paral·lel: la de Sara. Una noia que es casava i, el mateix dia de les noces, els marits se li morien. No tenia, per tant, descendència i, fins i tot les seves serventes se'n reien en lloc de compadir-la. Sara desitjava morir, però pregà Déu que l'ajudés. ¿Farà Déu alguna cosa per aquesta noia tan atribolada?

La història continua. Tobit, creient propera la seva mort, envia el seu fill Tobies a recobrar un préstec a un home que vivia en una regió més llunyana. Que el jove fes aquest

camí perillós era una preocupació per als pares. De manera que calia cercar un acompanyant per al fill. A la plaça hi havia un jove que feia cara de bona persona i van fer tractes. Començà el camí. Tobies i el seu nou amic, extenuats, descansaren a prop del riu Tigris. Allí, un peix volia devorar el jove que es banyava els peus nats de tant caminar, però l'acompanyant li manà d'agafar el peix sense por, matar-lo i llevar-li el fetge i el cor. Continuaren caminant. S'hostatjaren a casa del seu cosí Ragüel. Aquest li lliurà, amb molta por, Sara per esposa. Tobies no morí, perquè era el que Déu havia preparat per a espòs d'aquella noia tan bona. I ja tenim la resposta de Déu. El retorn a la casa del jove, ja casat, fou una nova resposta: amb el fel del peix, Tobit —el pare— recobrà la visió perduda. Tot acabà amb una gran acció de gràcies i amb la comunicació de l'acompanyant, l'arcàngel sant Rafael, que Déu havia escoltat les pregàries, acompanyades de les bones obres, de Tobit i de Sara.

Recomano de llegir aquest llibre per adonar-se de la necessitat de les bones obres i de com Déu escolta sempre la pregària dels seus fills atribolats.

■ Joan Guiteras

Aquesta expressió evangèlica ens és donada com un «signe messiànic». La funció dels signes messiànics és convèncer la gent de l'amor i el poder de Déu en vistes a suprimir els obstacles que impedeixen acceptar i acollir la salvació. La salvació consisteix a alliberar l'home del pecat i de tots els seus efectes perniciosos.

En el consell pastoral de Barcelona hem parlat recentment d'evangelitzar els pobres i marginats, alhora que en l'encontre del Secretariat de pastoral penitenciària es reflexionava sobre la missió del voluntariat cristià als centres penitenciaris.

Per pastoral s'entén fer des de la comunitat cristiana l'oferta dels signes evangèlics que es realitzaran en qui els acull (Is. 52, 7 i Lc. 4, 18), és a dir, l'alliberament de la degeneració, de la desestructuració personal, de les ferides morals, de les xacres i de les esclavituds que el pecat aliè o propi ha originat en el marginat o pobre (Sl. 82).

Avui una certa desil·lusió ens impedeix tenir la certesa que en realitat es produeixen aquests signes. Una tal frustració, potser per culpa de no haver posat els mitjans adequats perquè es produeixi el canvi interior. En aquest sentit, ens caldria repassar alguns d'aquests mitjans:

El nivell de vida espiritual: «Aquesta mena no se'n va si no amb oració i dejuni» (Mt. 17, 21);

La invocació a l'Esperit Sant, ja que es allò que el Pare ens donarà quan li demanem, precisament per la necessitat que tenim d'Ell, «L'Esperit Sant vindrà damunt vostre i rebreu una força que us farà testimonis meus arreu.» (Ac. 1, 8);

Ja ungits per l'Esperit sol·licitar en comunitat el canvi al Pare, pels mèrits de

mes que Déu ha manifestat en elles, perquè actuïn oportunament. (1 Cor. 12);

Necessitat d'exemples pràctics

La societat actual necessita una fe recolzada en l'experiència i que li sigui útil en la vida, consolidada en la comunitat cristiana en corresponsabilitat i iniciativa personal capaç de llançar-se a un autèntic anunci de Jesucrist. La nostra societat necessita verificar models, exemples pràctics, clars i evidents de l'acció de Déu en els homes, reflectida en els fruits de l'Esperit (Gal. 5, 22-23) que els faci reveladors del misteri del Crist (Col. 1, 26-27). El signe messiànic dels pobres que han resultat evangelitzats és sempre davant el món una prova de l'acció misericordiosa de Déu en favor d'aquesta generació, per això és central en la missió de l'Església.

L'autèntic problema per assumir la integració social, no se soluciona solament amb l'actuació experta de professionals, sinó amb el canvi profund que produeix l'acció evangèlica sobre els condicionaments interns de la persona

Jesucrist, gratuïtament, ja que aquesta és la seva voluntat: «Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1a. Tm. 2, 4);

Designar des de la comunitat cristiana les persones adequades, segons els caris-

Els serveis humanitaris i socials que oferim als marginats són bons per diagnosticar, ensinistrar, culturitzar, divertir, o posar recursos a la seva disposició, però no canvien per si mateixos les actituds ni guareixen les ferides morals, els com-

■ Josep Ma. Farré

«Els pobres reben l'anunci de la Bona Nova» (Mt. 11,5. i Lc. 7,22)

plexos, els temors, les culpes, els afectes, les obsessions, els enganys, les addiccions, (Is. 53,5. Jr. 33,6-16) ni obren la ment i el cor a l'autèntica saviesa, goig, equilibri, control personal, serenitat, pau espiritual, servicialitat, desig evangelitzador, etc... (Is. 11,2. Gal. 5, 22-23).

Acció evangèlica

L'experiència laboral d'anys en el camp de la marginació m'ha ensenyat que l'autèntic problema per assumir la integració social, no se soluciona solament amb l'actuació experta de professionals, sinó amb el canvi profund que produeix l'acció evangèlica sobre els condicionaments interns de la persona.

Conec casos de persones marginals que en un moment donat han tingut importants quantitats de diners com per mantenir una família durant un any, però que irresponsablement han malgastat retornant als 15 dies a la misèria d'abans. Perquè el marginat no té noció del temps. Fuig de la realitat. No es responsabilitza de res, s'aprofita de tothom i, fins i tot, menysprea aquells que l'han ajudat.

Aquest quadre ens mostra la pressió del pecat que intenta ofegar i eliminar el dèbil, i és aquí on l'Església té la seva missió. Ella pot i ha de recolzar-se en els diagnòstics, dinàmiques, i projectes dels experts però no pot identificar-se amb ells. L'Església ha de tenir cura de fer una autèntica guarició interior de la persona marginada deixant-la alliberada, pacificada, i oberta a Déu i a l'entorn, de manera que a continuació els agents socials puguin construir sobre una base sòlida, els hàbits, relacions humanes, habilitats laborals, cultura, socialització.

L'Església ha de tenir cura de fer una autèntica guarició interior de la persona marginada deixant-la alliberada, pacificada, i oberta a Déu i a l'entorn

Eines eclesials

L'Església té uns instruments propis i específics per aconseguir els seus objectius:

La proclamació del kerigma: «Déu t'estima, tu estàs malament a causa del pecat, Jesús et salva, accepta el canvi, rebràs l'Esperit Sant, acull la pregària i els sacraments de l'Església, i entra en la comunitat cristiana amb un nou estil de vida»;

Un altre instrument es l'acció sacramental i intercessora que realitzarà el que el kerigma proposa;

Per fi, la comunitat cristiana ha de fer un seguiment que li afavoreixi sense entrebancs el ple desenvolupament, la maduració de la seva personalitat cristiana.

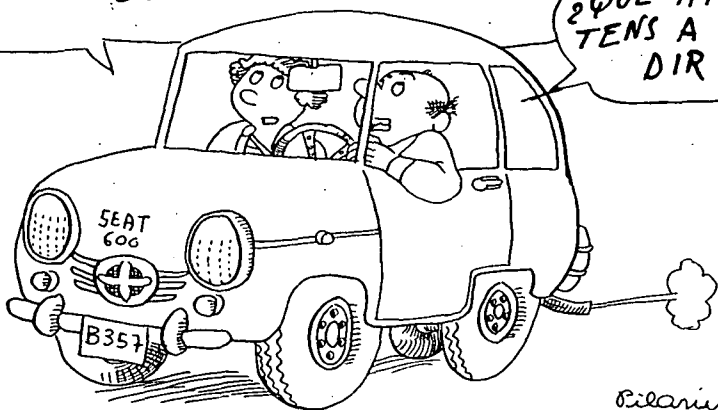
L'experiència m'ha confirmat la possibilitat real de la rehabilitació de persones marginals gràcies a haver acollit la salvació de Jesús, que és font d'èxits i alegries, gràcies al Senyor compassiu i benigne que s'ha compromès a salvar el seu poble.

Josep Ma. Farré és membre del Consell Pastoral Diocesà de Barcelona

ACUDIT

...PENSAR QUE FA TRENTA-CINC ANYS QUE VIATGEM AMB LA JOIA DE LA CORONA, SEGON DIU EL SUPER LÓPEZ...

¿QUÈ HI TENS A DIR?

Per a les comunitats cristianes de Catalunya
IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL

PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps. Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin acomplir cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

(De la presentació de Mons. Ricard Mª Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Impres a dues tintes.

Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

◆ Error d'actualitat

Sr. Director:

Des dels primers anys de Mn. Jarque rebo aquest admirable setmanari de C.C. i li asseguro que gaudeixo amb la seva lectura, de la qual després se'n beneficien alguns dels meus feligresos.

El felicito de tot cor per recollir la «torxa» i portar-la amb tan encert.

Com altres vegades he fet, referint-me a algunes traduccions de l'edició castellana, amb la mateixa senzillesa i estimació vers vostè em permeto fer l'observació de l'error d'«actualitat» a l'enumerar els bisbes que han assistit a l'ordenació episcopal dels tres nous auxiliars de Barcelona: mencionaven a Mons. Ricardo Blázquez, bisbe de Palencia des del 26 de maig del 92, com «auxiliar de Santiago». Estic segur que haurà fet un somris amable i haurà exclamat: «Aquests periodistes...!»

Aprofito l'avinentesa per enviar-li una salutació molt cordial i fraternal.

AGAPITO DÍAZ CABRERA
Delegat diocesà de M.C.S. Àvila

◆ Novament sobre el Catecisme de l'Església catòlica

Sr. Director:

Voldria parlar de la banalització fàcil que s'ha fet de temes delicats que tracta el nou Catecisme de l'Església catòlica.

Aquesta banalització pot ser un bon esquet per a la premsa, però la vida real aviat els posa el contrapunt. La segona quinzena del maig passat la premsa es feia ressò del desenllaç final del segrestament d'uns infants en una escola francesa. Un diari barceloní en presentava la notícia a través d'una narració que exposava fil per randa els esdeveniments. Alguns comentaris tècnics acabaven de precisar amb exactitud les intervencions dels diferents protagonistes. En canvi, de valoracions ètiques o morals, o de comentaris que esperonessin a anar més enllà dels esdeveniments concrets, no en vaig saber trobar-ne cap. Un altre diari, francès, que no era pas «La Croix», a més d'aquests comentaris, presentava una valoració moral del fet i invocava la doctrina del Nou Catecisme sobre la pena de mort per justificar la intervenció de les forces de seguretat en aquell cas. Més endavant apareixia un comentari del Card. Decourtray que feia de contrapunt a la situació d'una «cultura» en què es donaven aquests fets i en la qual, dies abans, s'havia produït el suïcidi d'un primer ministre.

¿Estils diferents? No ho sé. En tot cas sembla que hi hagi una tendència a la banalització en el tractament de les situacions humanes, evitant aquells punts de vista que permetrien anar més a fons i formular judicis de valor sobre la nostra situació. Penso que el Nou Catecisme pot ser útil també en aquest sentit, per donar

elements de contrast que permetin judicar personalment la «bonesa» d'allò que, sense gaires valoracions anomenem ben cofois la nostra «cultura».

ALBERT M. MANICH
Sant Boi de Llobregat

◆ Em satisfà completar el que diu el Sr. Joan Bori Bosch

Sr. Director:

Celebro la carta del Sr. Joan Bori Bosch a Catalunya Cristiana del 7-10-93, en la qual ens ha ofert unes dades d'astronomia perquè ens n'adonem de les magnituds astronòmicament grans de les coses del firmament. Les dades són certes o com a mínim la ciència entén que són certes, encara que no pot excloure la possibilitat que es puguin suprimir algunes limitacions vigents.

Desitjo afegir que si prenem una lupa i escutem el món petit, resulta que les magnituds microscòpiques són també astronòmicament grans. Per exemple, quan bevem un got d'aigua ens empassem més de 200.000 trillons d'àtoms. Dins de cada àtom existeix una quantitat astronòmica de llum, fotons o microfotons, que m'imagino superant la xifra dels trillons (o n-lions). A més a més, la ment, que m'ha estat donada per utilitzar-la, em dona a entendre que cada microfotó és un sistema planetari semblant al de la nostra

terra i la lluna, units a distància, constitueixen un sistema planetari.

Per això i per tot el que veig, em plau completar la carta del Sr. Bori dient: «El cel i la terra proclamen la glòria de Déu».

FRANCISCO-JAVIER MÓRA MÁS
Barcelona

◆ Em fan mal les desavinences entre els cristians

Sr. Director:

Cada vegada que els mitjans de comunicació parlen del sacerdot i dels drets de la dona sobre aquest ministeri i si els sacerdots haurien de poder casar-se l'ànima se'm trenca, sento un dolor interior dintre meu, de vergonya i d'impotència.

Crec que enmig dels sofriments d'aquest món a través dels segles, la salvació de la creació està en Crist i el seu Cos Místic, la seva Església.

Em fa mal i em colpeixen les desavinences i reivindicacions entre nosaltres els cristians, salvadors en Crist Senyor Nostre.

No sabem, som inconscients o no experimentem prou bé, que Déu actua a través nostre; que

aquella persona, qualsevol persona malalta immòbil en un llit plena de sofriment, la seva fe i la seva esperança el fan sacerdot pel sol fet de participar de la creu de Crist.

El ministeri sacerdotal visible és indispensable per conduir, ensenyar a perdonar, ajudar a santificar, administrar i fer totes les coses bones que estan al seu abast sota el guiatge de l'Esperit Sant, en el temps present i des de la imperfecció humana a què tots estem sotmesos. Però nosaltres, tot el poble de Déu, som una nació santa, el poble sacerdotal. Ell ha agafat totes les nostres misèries, que en Crist han estat ofertes al Pare, clavades a la creu, i ens han dat totes les seves gràcies i virtuts santificadores.

En resum, el sacerdot no és com un dret o una carrera, un privilegi o qualsevol cosa que puguem exigir, reivindicar o guanyar.

Del sacerdoti tots en podem participar, no és nostre és de Crist, només hem d'acceptar i deixar que la santedat de Déu actuï en nosaltres, sense deixar de ser qui som i estar en el lloc on estem i fer el que hem de fer en Crist Senyor Nostre.

JOSEP VENDRELL TORRES
El Masnou

El text de les "Cartes al director" no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai; han d'anar signades amb nom i cognom, adreça i telèfon, encara que s'hi vulguin fer constar unes sigles o pseudònim. "CC" no es compromet a la seva publicació, ni mantindrà correspondència amb els remittents.

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

us fa a mans, com cada any, per al

1994

■ Calendari (mural)

■ Calendari Litúrgic

«La fusió d'allò més fugisser de l'home: el temps, amb allò més definitiu: la salvació de Jesús, situa tota la nostra existència en l'esperança...»

«Que el Senyor "il·lumini ben bé la vostra mirada interior" (Ef 1:18) a fi que sigueu capaços de percebre el tresor que és amagat en el nostre temps.

»Que us ajudi a pregar i a escoltar la seva paraula, units a la pregària de l'Església, estesa d'orient a occident.»

(paraules de presentació del bisbe Joan Carrera i Planas, president per delegació de la Fundació Catalunya Cristiana)

Encomaneu-los i adquiriu-los a temps, abans no s'exhaureixin!

Són una publicació dels
AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"
Pl. Urquinaona 11, 3r. 3a A - 08010 BARCELONA
Tel. (93) 301 37 18 - Fax 302 32 64

Joan Pau II a l'audiència general del 29 de setembre

V
A
T
I
C
À

La vocació sacerdotal és la resposta a un do

«No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres» (Jn 15,16).

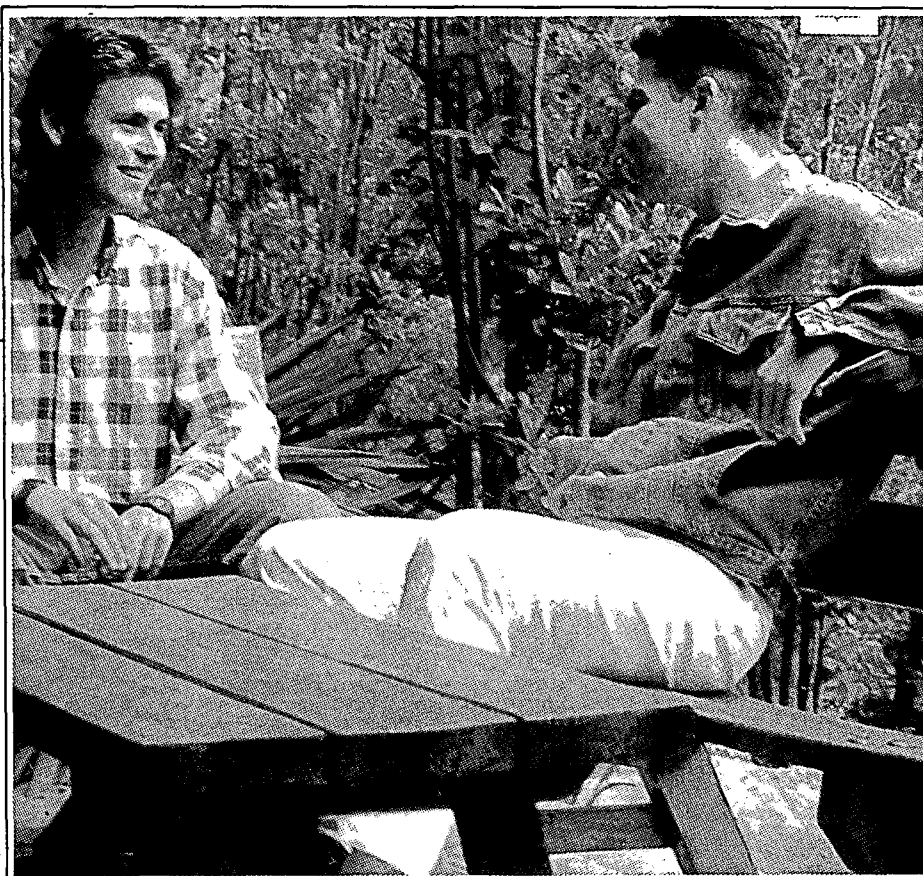
Amb aquestes paraules voldria començar aquesta catequesi, que es troba dins d'un gran cicle de catequesi sobre l'Església. En aquest gran cicle es col·loca la catequesi sobre la vocació del sacerdot.

Les paraules que Jesús va dir als apòstols són emblemàtiques i no sols es refereixen als dotze, sinó també a totes les generacions de persones que Jesús ha cridat al llarg dels segles. Es refereixen, en sentit personal, a alguns. Estem parlant de la vocació sacerdotal, però, al mateix temps, pensem també en les vocacions a la vida consagrada, tant masculina com femenina.

Les vocacions són una qüestió fonamental per a l'Església, per a la fe i pel futur de la fe en aquest món. Tota vocació és un do de Déu, segons les paraules de Jesús: Jo us he escollit. Es tracta d'una elecció de Jesús, que afecta sempre a una persona; i aquesta persona viu en un ambient determinat: família, societat, civilització, Església.

La vocació és un do, però també és la resposta a aquest do. Aquesta resposta de cada u de nosaltres, dels que hem estat cridat per Déu, predestinats, depèn de moltes circumstàncies; depèn de la maduresa interior de la persona; depèn de la seva

«No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres» (Jn 15,16).

col·laboració amb la gràcia de Déu.

Saber col·laborar, saber escoltar, saber seguir. Coneixem molt bé el que va dir Jesús a l'evangeli a un jove: «Segueix-me». Saber seguir. Quan se segueix, la vocació és madura, la vocació es realitza, s'actualitza. I això contribueix al bé de la persona i de la comunitat.

La comunitat, per la seva banda, també ha de saber respondre a aquestes vocacions que neixen en els seus diversos am-

bients. Neixen en la família, que han de saber col·laborar amb la vocació. Neixen a la parròquia, que també han de saber col·laborar amb la vocació. Són els ambients de la vida humana, de l'existència: ambients existencials.

La vocació, la resposta a la vocació depèn en un grau molt elevat del testimoni de tota la comunitat, de la família i de la parròquia. Les persones col·laboren en el creixement de les vocacions. Sobretot els sacer-

dots atreuen amb el seu exemple els joves i faciliten la resposta a aquesta invitació de Jesús: «Segueix-me». Els que han rebut la vocació han de saber donar exemple de com s'ha de seguir.

En la parròquia es veu cada cop més clar que al creixement de les vocacions, a la labor vocacional, contribueixen de manera especial els moviments i les associacions. Un dels moviments, o més aviat de les associacions, que és típic de la parròquia, és el dels acòlits, dels que ajuden en les cerimònies.

Això ajuda molt a les futures vocacions. Així ha succeït en el passat. Molts sacerdots van ser acòlits. També avui ajuda, però és necessari buscar diversos camins, podríem dir, diverses metodologies: com col·laborar amb la crida divina, amb l'elecció divina; com complir, com contribuir que es compleixin les paraules de Jesús: «La collita és abundant, però els segadors són pocs» (Llc 10,2).

Es tracta d'una gran veritat; la collita és sempre abundant però els segadors són pocs, de manera especial en alguns països.

Però Jesús diu: pregueu per això a l'amo de la collita. A tots, sense excepció, ens correspon especialment el dolor de la pregària per les vocacions.

Si ens sentim involucrats en l'obra redemptora de Crist i de l'Església, hem de pregar per les vocacions. La collita és abundant.

Alabat sigui Jesucrist!

FILTRANT LA NOTÍCIA

Insòlita descoberta d'uns escrits de sant Agustí

Segons informa l'agència APIC, el professor François Dolbeau, de l'Escola Pràctica d'Alts Estudis de París, ha descobert uns nous sermons de sant Agustí.

Aquesta notícia la feu pública el professor Dolbeau a l'«Agustinianum» de Roma amb motiu de l'obertura del nou curs escolar d'aquest Ateneu. L'Agustinianum és un Ateneu Pontifici especialitzat en estudis patristics, que constitueixen tema bàsic i prioritari dins el seu programa d'investigació i estudi.

Sant Agustí, bisbe d'Hipona a finals del segle V, és el més representatiu dels escriptors cristians dels primers segles que són designats com els «Pares de l'Església». Malgrat que són conegudes un nombre important de les obres de sant Agustí, doctor i pare de l'Església, sobretot de sermons i tractats exegetics, tota nova troballa és sumament important, perquè permeten, ha manifestat el professor Dolbeau, «precisar millor certs detalls de la seva vida, i més encara el context on ell va

actuar: l'Àfrica del Nord als voltants de l'any 400.»

Els vint-i-sis sermons trobats a Mayence per l'investigador francès són en part totalment inèdits, i els que no, presenten un text millor que el conegut fins ara per altres manuscrits, ha manifestat el professor Dolbeau. Ell ha fet un estudi comparatiu i ha arribat a la conclusió que el text pronunciat per sant Agustí fou moltes vegades modificat en part posteriorment per a facilitar la seva lectura durant l'Edat Mitjana. En efecte, els textos dels Sants Pares de l'Església interessaven incloure'ls al breuari o utilitzar-los per instrucció i edificació de les monges.

En totes les facultats pontificies de Roma ha causat una gran expectació l'anunci informatiu del doctor i professor François Dolbeau. Ara caldrà veure si els seus arguments convencen els especialistes.

■ Francesc Gamissans

FRANÇA

l'asser Arafat ha fet una crida per la protecció dels Llocs Sants

PARÍS.— El cap de l'OAP, l'asser Arafat, ha fet una crida a la UNESCO a protegir els Llocs Sants de Jerusalem i de Palestina. En parlar davant el Comitè executiu de l'organització a París, Arafat ha remarcat que els Llocs Sants dels jueus, dels cristians i dels musulmans pertanyen al patrimoni cultural de la humanitat. La Unesco ha d'intensificar els seus programes de salvaguarda i de protecció segons un pla a definir ràpidament. El cap palestí ha citat entre altres la mesquita Al-Aksa, el Sant Sepulcre, el mur de les lamentacions i la catedral de Rocher.

Fa dues setmanes, el secretari general de la UNESCO, Federico Mayor Zaragoza ha advertit que el Sant Sepulcre podria ser esborrat de la llista del patrimoni mundial de la UNESCO si les mesures de protecció no eren preses ràpidament per les autoritats responsables. D'ençà d'alguns anys, els ortodoxos grecs, els armenis i els llatins discuteixen a propòsit dels treballs de renovació a causa d'un «statu quo» concernent els drets de propietat definits el segle passat. (APIC)

ITÀLIA

El Papa denuncia els abusos dels països rics

ROMA.— El papa Joan Pau II s'ha interessat pel problema de la pol·lució i denuncia els abusos que els països rics exerceixen sobre els països pobres, en rebre els participants a un congrés organitzat per l'Acadèmia pontificia de les ciències sobre el tema dels riscos químics en els països en via de desenvolupament.

«Hi ha un greu abús i un greu greuge contra la solidaritat humana quan empreses industrials de països rics s'aprofiten de la feblesa econòmica i legislativa dels països pobres per instal·lar unitats de producció on acumular una pol·lució que tindrà per efecte una degradació del medi ambient i la salut de la població», ha declarat el Papa.

Per Joan Pau II, «consideracions purament utilitàries, no poden constituir una base suficient per una educació dirigida a l'ecologia». I afegí que tothom ha d'aprendre a tractar les qüestions de l'entorn amb sòlides conviccions ètiques animant la responsabilitat, el domini d'un mateix, la justícia i l'amor fraternal. (APIC)

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

ESPANYA

El cardenal primat d'Espanya, és rebut per Joan Pau II

Joan Pau II va rebre en audiència privada al cardenal primat d'Espanya, Mons. Marcelo González Martín, el qual, una cop finalitzada l'entrevista, li va presentar quatre germans sacerdots. El cardenal primat potser ha parlat amb el Papa de la seva successió a l'arxidiòcesi de Toledo, un cop arribat a l'edat de jubilació.

Mons. Marcelo va complir els 75 anys el 16 de gener de 1993, per tant va traspassar l'edat canònica de jubilació i va presentar la seva renúncia al Papa. Ara és el Vaticà qui ha de decidir en quin moment s'accepta la dimissió i a qui es nomena per a succeir-lo. Un dels noms que tenen més possibilitats és el de l'arquebisbe d'Oviedo, Mons. Díaz Merchán, encara que també no es descarten altres importants prelatos com són els de Santiago de Compostel·la —Rouco— o Sevilla —Amigo— (SIC)

Nou abat del monestir de Leyre

El 24 d'octubre el nou abat de Leyre, Luis Pérez Suárez, va rebre la benedicció abacial de mans de l'arquebisbe de Pamplona, Fernando Sebastián. A la celebració hi van assistir cinc bisbes, deu abats de monestirs espanyols i nou de França.

Per al nou abat, la funció que desenvolupen els monestirs en la vida actual és «molt important perquè és signe de la transcendència; amb persones dedicades solament a la pregària no es perd el sentit de verticalitat de l'espiritualitat cristiana, sense oblidar que els monjos també exerciten la dimensió de servei als altres».

El pare L. Pérez, és llicenciat en Dret canònic per la Universitat Gregoriana de Roma. (SIC)

Pel nou Impost sobre Béns Immobles (IBI)

Perillen les obres socials i assistencials de l'Església

MADRID.— Prop de mil asils, dos-cents orfenats i molts altres dispensaris i hospitals podrien desaparèixer en no poder pagar el nou impost de béns immobles.

L'IBI (Impost sobre Béns Immobles) pot ocasionar el tancament de tots els asils i obres socials d'Espanya. De fet ja està recaient sobre els col·legis no concertats, doncs molt d'ells es veuran obligats al tancament o a una pujada espectacular de la factura als seus alumnes.

La disposició adicional tercera del projecte de pressupostos que s'està debatent a les Corts manté el percentatge del 0,5 per cent perquè es lliuri a l'Església —o en el seu defecte al Ministeri d'Assumptes Socials— en lloc de pujar-lo a la xifra necessària per obtenir, la quantitat que l'Església necessita de l'Estat.

L'Església desitja que es fixi de forma definitiva el percentatge de l'assignació tributària per no estar depenent, any rera any, de la generositat o garreperia del Govern.

Reacció dels col·legis

El Govern ha introduït un element capaç de distorsionar tot el sistema, o almenys, de donar peu a una llarga i difícil negociació. L'IBI (Impost sobre Béns Immobles), pretén cobrar als col·legis, centres assistencials, hospitals i altres institucions de caritat de l'Església uns impostos semblants als que pagarien si en lloc de tractar-se d'obres socials fossin lucratiu negocis.

Els primers en reaccionar davant la mesura van ser els col·legis. Estan molt organitzats i

la institució que defensa els seus interessos —la FERE— va recomanar des del primer moment que no es paguessin aquests impostos per oferir un front comú i tenir més força en la negociació.

En aquesta negociació també hi ha intervingut la Conferència Episcopal. De fet, gràcies a la suma de totes dues —FERE i Conferència— s'ha aconseguit que el Ministeri fes marxa enrera parcialment i que siguin eximits del pagament de l'impost els centres educatius que estiguin concertats amb l'administració. L'exempció no afecta als no concertats.

Segons recents declaracions del president de la pastoral ACADE, Jesús Núñez, l'impost suposarà un augment proper al 4.000 per cent pel que fa al que es pagava. Així, un col·legi amb tres-cents alumnes, de 8.100 metres quadrats, que pagava un impost de 49.000 pessetes haurà de pagar 2.150.000.

Luis Álvarez, president de la

patronal Educació i Gestió, expressava el malestar dels religiosos dedicats a l'ensenyament i de tots els que treballen en centres educatius privats en afirmar que «no es pot tractar igual a un col·legi que a un restaurant. És molt greu que el Govern tracti igual a l'ensenyament no lucratiu que a una discoteca».

Més greu la situació dels asils

Però si aquesta és la situació dels col·legis —que poden cobrar la diferència als seus alumnes, encara que sigui amb el perill de perdre'ls o de fer més el·litista la seva clientela—, és molt més greu la situació dels asils i centres de caritat de l'Església, sotmesos a la mateixa pressió impositiva que els considera centres de negoci i no obres socials no lucratives.

La diferència amb els col·legis és que els religiosos i, sobretot, religioses que estan al capdavant

d'aquests centres no estan tan ben organitzats ni actuen de forma compacta, per tant la seva capacitat negociadora és molt més petita.

La mesura pot tenir conseqüències catastròfiques sobre els gairebé mil asils que disposa l'Església en aquest moment a Espanya i molts dels quals ocupen grans extensions de terreny al cor de les ciutats, per tant si se'ls exigeix pagar en funció dels metres quadrats es veurien forçats al tancament de les instal·lacions i a posar a la gent gran al

carrer. En aquesta mateixa situació poden trobar-se els hospitals, encara que potser aquests es defensin millor perquè poden carregar la factura sobre els malalts, cosa que tampoc no poden fer els asils, que treballen la major part amb persones amb pocs recursos o totalment indigents.

No sembla probable que el Govern porti fins a les últimes conseqüències la decisió d'exigir l'impost a aquest tipus de centres, tan representatius de l'activitat social de l'Església i tan estimats per la gran part dels espanyols, fins i tot per aquells que estan allunyats de la pràctica religiosa.

La solució pot venir, de les negociacions al més alt nivell que està portant a terme el president de l'episcopat amb el ministre de Justícia. Si no es resolt el conflicte, quedaria compromesa la voluntat negociadora del Govern.

● C.C.

INVITACIÓ

LA ASOCIACIÓN ESPAÑOLA DE AMIGOS DE LOS CASTILLOS es compta a convidar-lo a la conferència que pronunciarà el R.P.D. Jorge Duran Palau.

«¿QUIÉN FUE SAN JORGE?»

Història i llegenda. Presència dels castells en la seva iconografia

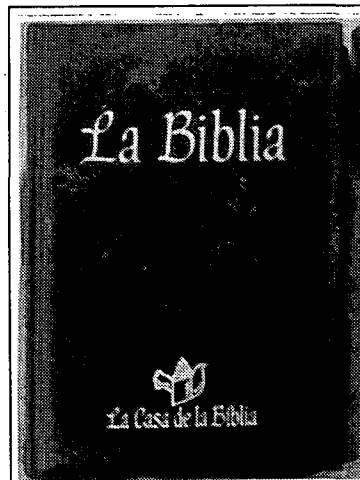
en el nostre local social, Gran Via Corts Catalanes, 653, el dia:

Dijous, 18 de novembre a les 19.15 h

La Bíblia en 48 cassettes

Recentment s'ha posat a la venda la primera edició de la Bíblia en cassettes de llengua espanyola. Sota el títol *La Bíblia per escoltar* i amb 48 cassettes el P. José A. Martínez Puche, O.P. ha posat al servei del públic una selecció de l'Antic Testament i tot el text de tots els llibres del Nou Testament.

Ha estat enregistrada per professionals de TV, de la ràdio i alguns frares dominics. Es presenta en quatre estoigs de dotze cassettes cada u. També hi ha un fullet-guia amb introducció doctrinal a cada u. Per a l'enregistrament s'ha sotmès el text a una profunda revisió i actualització. Els

textos del Nou Testament amb tots els capítols i versicles s'han extret de la versió oficial de la Conferència Episcopal Espanyola que es proclama en la litúrgia de llengua espanyola.

A partir d'aquest moment, es podrà «llegir la Bíblia escoltant» els que no saben o no poden llegir, els que condueixen un cotxe, els malalts, els que es dediquen a treballs manuals, etc. L'acollida inicial ha estat bona: s'hi han interessat parròquies, comunitats, col·legis i famílies. (Per fer les comandes dirigiu-vos a: EDIBESA, c/General Pardiñas, 72 - 28006 Madrid, Espanya. (OFIM))

Convenció de bisbes sobre minories europees

L'Església, comunitat reconciliada de grups ètnics i lingüístics

D'esquerra a dreta: Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona, Wilhelm Egger, bisbe de Bolzano-Bressanone, Ivo Führer, prev. secretari general de la CCEC, Egon Kapellari, austriac i Alfons Nossol, polonès

BOLZANO-BRESSANONE.— Del 18 al 22 d'octubre, a l'Accademia Nicolò Cusano de Bressanone, s'ha celebrat una convenció de bisbes, organitzada per la diòcesi de Bolzano-Bressanone, per encàrrec de les Conferències Episcopals d'Europa. Tema de la trobada: L'Església a Europa: Comunitat reconciliada de pobles i ètnies. Hi assistien delegats d'Hongria, Romania,

Eslovènia, Croàcia, Polònia, Espanya, Suècia, Àustria, Alemanya i Itàlia. En general eren bisbes que en la pròpia diòcesi han de tenir en compte la presència de minories ètniques i lingüístiques. La direcció de la convenció estava confiada al bisbe de Bolzano-Bressanone. Relatadors d'aquesta primera convenció internacional de bisbes, dedicada exclusivament als problemes de les mino-

ries, han estat entre altres el bisbe Egon Kapellari, de Klagenfurt/Àustria; el bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona, el bisbe Alfons Nossol, d'Opole/Polònia, i també el bisbe Wilhelm Egger.

Els bisbes han constatat que a cada regió la presència de minories ètniques assumeix característiques molt diverses. Sovint la relació entre diferents grups són condicionades per esdeveni-

ments del passat. El dret a una codificació dels principis constitutius de les minories per la defensa i desenvolupament de les respectives llengües i tradicions encara és insuprímible. L'Estat, que representa la part majoritària dels ciutadans, ha de fer concessions a les minories, per la defensa i reforçament de la seva identitat. En virtut de la preponderància numèrica es considera obligat, pel que fa a la part majoritària de la població d'un estat a fer concessions que vagin més enllà de l'efectiva consistència numèrica de la minoria.

Els grups ètnics poden trobar-se tant més profitosament com més assegurada sigui la seva existència. Un estat demostra la seva democràcia amb la seva atenció vers les minories ètniques i religioses. La concessió de privilegis a les minories seria un signe de força que ajudaria notablement la minoria a no replegar-se en si mateixa. Només un grup ètnic amb un fort sentit de la pròpia dignitat pot significar un enriquiment fins i tot pel grup majoritari. Els bisbes consideren el seu deure d'afavorir de dret els diversos grups ètnics, a la identitat ètnica cultural i religiosa. A nivell de diòcesi és necessària la creació d'estructures que reforcin la identitat dels grups singulars i que institucionalitzin un

diàleg entre ells. A més, la bona formació social i religiosa dels col·laboradors eclesiàstics és molt important. Però la necessària comunicació mútua no tindria èxit sense un bon coneixement de les llengües. A propòsit d'això ha estat subratllada la decisiva contribució del missatge papal per la Diada de la pau del 1989: «Construir la pau, defensar les minories», pel desenvolupament d'una cura d'ànimes de les minories ètniques a les regions de l'est europeu.

Certament que la clau de volta per una convivència entre els grups en una diòcesi és la figura del bisbe. La promoció de la col·laboració i del mutu ajut entre els creients de la pròpia diòcesi exigeix capacitat de mediació i potser intervencions que donin exemple. Especialment important és saber intervenir, molt pacientment, amb disposicions que afavoreixin la mútua confiança.

Al final de la convenció es va inaugurar el Camí dels Sants d'Europa. Els autors dels artesans nats artístics que representen sants significatius d'Europa, són quinze joves alumnes de l'Escola d'Art de la vall Aurina. La convenció episcopal es va cloure oficialment amb una solemne celebració a la catedral de Bressanone.

Joan Pau II al Consell de la Conferència Episcopal Europea

Inalienable dignitat de tota persona humana, sense distincions

El papa Joan Pau II adreçà una carta a monsenyor Wilhelm Egger, bisbe de la diòcesi de Bolzano-Bressanone, expressant la seva satisfacció per la convenció de bisbes i exposant uns punts de reflexió. A continuació publiquem el text íntegre del document.

Des del Vaticà, 14.10.1993

Amb satisfacció he acollit la iniciativa del CEE (Consell de les Conferències Episcopals Europees) d'organitzar a Bressanone una trobada de bisbes de les diòcesis europees, en les quals conviuen diversos grups ètnics i lingüístics.

Com ja vaig subratllar en el meu missatge per a la celebració de la Diada mundial de la pau 1989 s'han d'observar dos principis generals:

«El primer és la inalienable dignitat de cada persona humana, sense distincions relatives als seus orígens racials, ètnics, culturals, nacionals o a les seves creences religioses. El segon principi contempla la unitat fonamental del gènere humà,

el qual té el seu origen en un únic Déu creador.» (nº 3)

Per fer que Europa esdevingui realment una comunitat reconciliada és necessari un profund comportament ètic que uneixi tots els homes. Això representa per a nosaltres una enorme tasca d'estímul per tal que de la comunitat dels creients surti el millor per al bé comú de tota la societat.

Com a Església hem de ser a les diòcesis i a les parròquies els primers a donar exemple d'unitat i de comprensió. En l'interès d'aquesta fita impar-teixo de cor per a tots vosaltres per aquesta responsabilitat la meua benedicció apostòlica.

Joan Pau II

El Papa presenta l'astrònom polonès com «un model de l'erudit»

De la prudència de Copèrnic a la temeritat de Galileu

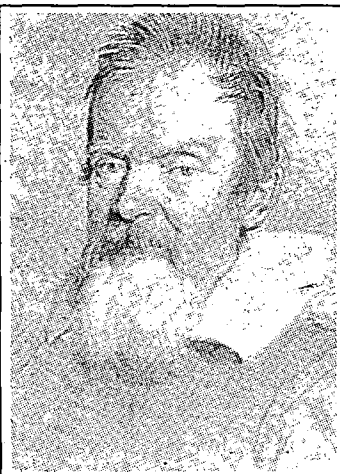
FERRARA.— La prudència i el coratge fan de Copèrnic el model de l'erudit, ha escrit el papa Joan Pau II en un missatge adreçat al rector de la universitat de Ferrara, on acaba de tenir lloc un col·loqui organitzat en el marc del 450 aniversari de la publicació de l'obra mestra de Nicolau Copèrnic (*De revolutionibus orbium coelestium libri VI*) sobre les òrbites dels astres.

El Papa subratlla en aquest missatge el paper important de l'astrònom polonès. El descobriment de la teoria heliocèntrica (a la qual va adherir-se Galileu) havia de reemplaçar «la concepció geocèntrica mil·lenària segons la qual la terra era un punt fix al voltant del qual girava el sol i el sistema planetari».

Joan Pau II presenta Copèrnic com «el model de l'erudit que dominava tota la ciència del seu temps, la qual, a més de les humanitats gregues i llatines, abraça la matemàtica,

Copèrnic

Galileu

en donar per cert una simple hipòtesi», el Papa recorda que ell va constituir el 1981 una Comissió interdisciplinària per examinar tot l'afer. De l'informe de la comissió presentada l'any passat, resalta, ha indicat, que «la pretesa incompatibilitat entre la ciència i la fe pertanyen des d'ara al passat». «Ara tothom sap que aquesta controvèrsia penosa ha estat unida a un context cultural molt diferent del nostre». (APIC)

l'astronomia, la medicina, la teologia i el dret». L'astrònom polonès tenia «la prudència de l'investigador que no ha trobat encara la prova decisiva de la seva tesi, però també el coratge de l'home de ciències que dona explicacions», novetats a les quals ell reconeixia el caràcter hipotètic.

En evocar la història complexa de la condemna de Galileu que «provoca la reacció de les autoritats eclesiàstiques

Tema de la Jornada dels mitjans de comunicació el 1994

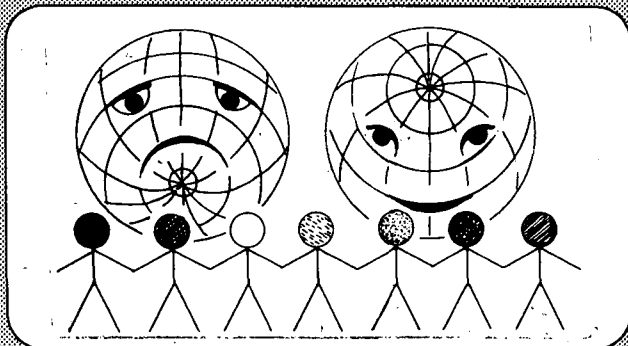
«Televisió i família»

ROMA.— «Televisió i família. Criteris per una assenyada utilització»: Aquest és el tema de la Jornada dels mitjans de comunicació 1994, volgut pel papa Joan Pau II, ja vinculat amb l'Any internacional de la Família proclamat per les Nacions Unides pel 1994.

Com ha explicat el seu president, Mons. John Foley, el Consell pontifici dels mitjans de comunicació social ha organitzat recentment, en col·laboració amb el Consell pontifici per la família, un simposi sobre els drets de la família en front dels mitjans de comunicació. La trobada ha donat llum a la responsabilitat dels pares perquè els infants siguin telespectadors cauts. La televisió pot enriquir la vida familiar, com pot ser «una fugida, un succedani dels pares», ha declarat.

El missatge del papa per la Jornada dels mitjans de comunicació serà publicada el proper 24 de gener, dia de la festa de sant Francesc de Sales.

A Catalunya la jornada dels mitjans de comunicació es va celebrar el quart diumenge de maig.

OBERTS AL MÓN

VI Trobada d'animadors missioners

Els dies 25 i 26 de setembre va tenir lloc la sisena Trobada d'animadors missioners de les diòcesis de Catalunya i Balears. Com cada any, es va celebrar a la Casa de la Sagrada Família de Vallvidrera. Hi van participar 36 representants de 9 de les 11 diòcesis catalano-balears.

El dissabte es va estudiar i debatre en grups el tema: «Els animadors missioners de les nostres Esglésies i Comunitats». Els delegats diocesans de Missions de Solsona i Girona van presentar el tema, amb el qual es va voler aprofundir alguns aspectes ja tractats a la Trobada de l'any passat.

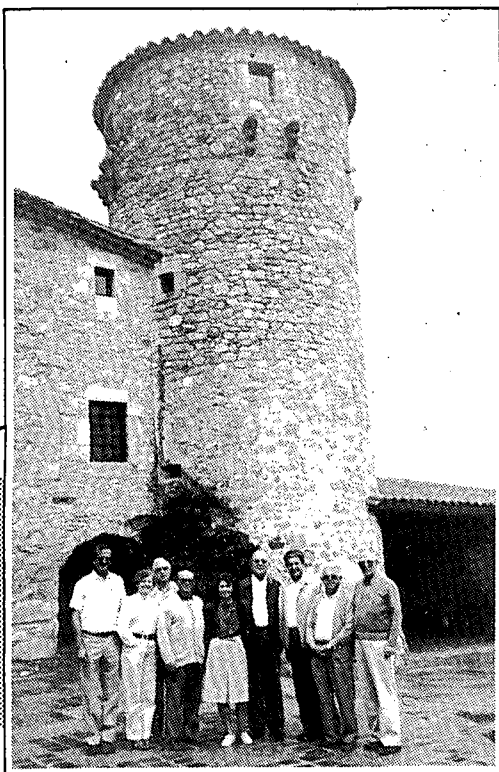
Es va presentar i comentar el tríptic «Animadors missioners», editat per les delegacions, amb el que es pretén explicar i potenciar la dimensió missionera de les nostres comunitats.

El diumenge, Mons. Josep Capmany, director nacional de les Obres Missionals Pontifícies va exposar el lema del DOMUND'93: «Fent camí vers un món sense fronteres». Va destacar els 5 objectius de la campanya d'enguany, sobretot el d'ajudar a descobrir que cooperar amb les missions vol dir «donar i rebre» i també que viure amb goig i amb responsabilitat la «catolicitat» de l'Església, significa la seva expansió universal, el retrobament d'Esglésies particulars en l'Església universal i la convergència de tots en un donar i rebre mutu.

La Trobada va culminar amb la celebració de l'eucaristia presidida pel bisbe Capmany.

■ **Jordi Jorba**

Delegat diocesà de Missions de Barcelona

A la fotografia veiem els delegats diocesans de Missions de Catalunya i Balears, reunits enguany a «Mariapolis» de Castell d'Aro, diòcesi de Girona

Reunió de delegats diocesans de Missions

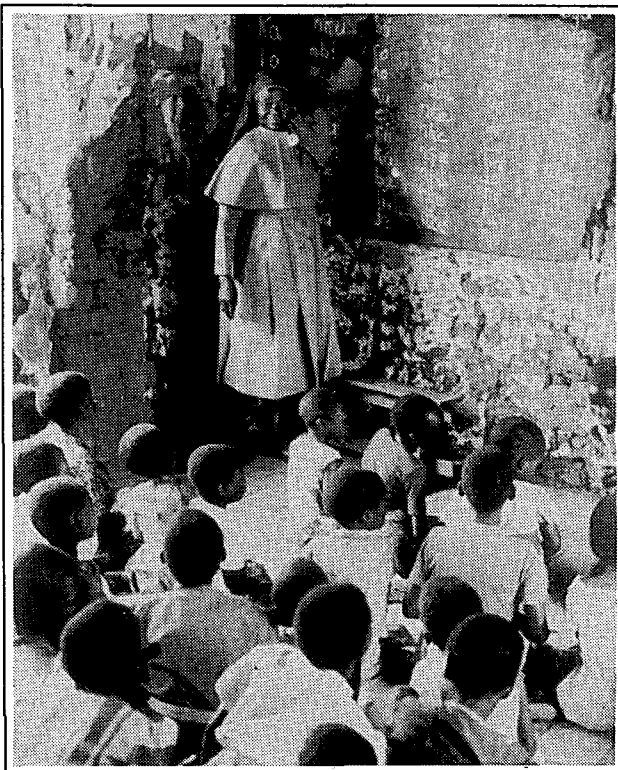
Del 22 al 24 de setembre i a la casa «Mariapolis» de Castell d'Aro es va tenir la Reunió de delegats diocesans de Missions de Catalunya i Balears. Com cada any, un dels aspectes principals d'aquesta trobada de setembre és la planificació i la coordinació del treball missioner a la zona i a les respectives diòcesis.

Es va tractar especialment el tema de la potenciació dels animadors missioners de les parrò-

quies i comunitats i sobretot la problemàtica dels laics missioners de cara a facilitar la seva anada a missions. Les delegacions han editat el tríptic «Laics, també a Missions» que vol presentar els objectius i condicions perquè els laics cristians puguin exercir també el seu dret a testificar i a predicar la fe i a treballar en la promoció humana arreu del món.

Va participar en una de les sessions d'estudi el bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon.

Presència de l'Església a l'Àfrica

Àfrica, un continent ple de contrastos, on l'Església és cada cop més, un suport d'esperança i de progrés

L'Església catòlica a l'Àfrica compta actualment amb un total de gairebé 89 milions de fidels, que representen pràcticament el 14 per cent de la població del continent, xifrada en gairebé més de 638 milions d'habitants. La comunitat catòlica és organitzada en 419 diòcesis i gairebé 9.000 parròquies. Uns 20.400 sacerdots —la meitat d'ells nadius— i unes 42.429 religioses desenvolupen el seu treball pastoral entre els batejats i tracten d'obrir nous camps a l'evangeli. A aquests segon propòsit es consagren molts dels gairebé 257.000 catequistes nadius. Les iniciatives de promoció i desenvolupament compten amb la dedicació d'uns 6.000 religiosos no sacerdots. El futur de l'evangelització és garantit pels 12.000 joves que es preparen per al ministeri sacerdotal en els 121 seminaris majors. Les ordenacions de nous sacerdots nadius ronden ja, cada any, la xifra de 1.000. Per al 14 d'abril del proper any està fixada la data d'obertura d'una Assemblea Especial del Sinode dels Bisbes dedicada a analitzar la situació actual i les previsions de futur de l'Església a l'Àfrica. (OFIM)

NIGÈRIA

Ordenació rècord a Onitsha: 25 nous sacerdots

«L'arxidiòcesi examina avui l'ordenació del nombre més gran de sacerdots de la seva història, per la qual cosa donem gràcies al Senyor», va dir el bisbe auxiliar d'Onitsha, Mons. Emmanuel Otteh, durant la Missa d'ordenació sacerdotal de 25 diaques, que va tenir lloc el 3 de juliol en el «Centenary Stadium» d'Onitsha.

Amb aquests 25 nous sacerdots, el nombre global dels sacerdots nigerians de l'arxidiòcesi d'Onitsha passa de 194 a 219, als quals s'ha d'afegir els 27 sacerdots religiosos. Dels 246 sacerdots de l'arxidiòcesi, 57 treballen actualment en altres diòcesis nigerianes i en altres territoris, pobles i continents amb missioners (a Camerun i Estats Units) o com a investigadors i professors a centres de formació nigerianes: universitats i seminaris majors. Segons informacions de l'arquebisbat, és possible que altres ordenacions sacerdotals tinguin lloc dins d'aquest any. (FIDES)

Botswana), 91 en els cursos de filosofia i 43 en els de teologia.

Els seminaristes majors es formen en el seminari major d'Harare. I els actuals 192 seminaristes menors en els tres seminaris menors de «St. Bernard», de Bulawayo, de Gweru-Chikwingwzha, i de la Immaculada Concepció d'Hwange.

En el seminari menor de Dete, diòcesi d'Hawge, es preparen al sacerdot 33 candidats. (FIDES)

Difusió de l'encíclica *Evangelii nuntiandi*

El Centre pastoral d'Harare es proposa donar un nou impuls a l'obra d'evangelització mitjançant la publicació d'un opuscle de 19 pàgines en el qual es presenta l'exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi* de Pau VI en 82 punts a dues columnes: la primera en anglès i la segona en llengua «shona». La iniciativa ha estat considerada molt oportuna i d'una gran sensibilitat pastoral.

Amb la nova publicació, la comunitat de llengua shona disposarà d'un bonic instrument pastoral per als consells parroquials, per les trobades de les associacions catòliques i per les activitats dels grups de joves. (FIDES)

ZIMBABWE

Augment de seminaristes majors

L'augment de seminaristes majors a Zimbabwe (antiga Rhodèsia) és motiu d'alegria per a l'Església en desenvolupament en aquest país africà, reforçant al mateix temps l'esperança del clergat local que espera donar un gran impuls de nova evangelització del país.

Els seminaristes majors de Zimbabwe són globalment 183, d'ells 49 en el curs de preparació (inclosos 3 de Gaborone,

GENERALITAT DE CATALUNYA

ANIREM

ENDAVANT!

A tot el món corren temps difícils. I a Catalunya també.

*Però, si tots hi posem el nostre esforç
i no perdem la confiança en nosaltres mateixos,
anirem endavant:*

Si millorem la nostra formació...

Si fem la feina ben feta...

Si racionalitzem el consum...

*Si millorem, encara més, la qualitat
dels nostres productes...*

*Si potenciem la innovació
i la internacionalització
de la nostra economia...*

Si perseverem en la modernització del país...

Si reforcem i projectem la nostra identitat com a país...

Si creiem en la nostra capacitat...

*I, sobretot, si hi posem tota la nostra
il·lusió, imaginació i creativitat...*

Anirem endavant!

• **TROBADA EN MEMÒRIA DELS EXCURSIONISTES.**— Seguint la tradició iniciada el 1957, enguany al santuari de la Mare de Déu de la Bovera, Guimerà (Urgell), **diumenge 14**, a les 12h, acte cívic i celebració de l'eucaristia, presidida pel P. Joan Botam, ofmCap. Més informació: Foment Excursionista de Barcelona, tel. 441-50-21 (dimarts, dijous i divendres, de 19 a 21h).

BARCELONA

• **CELEBRACIÓ «TARRESIANA» A SARRIÀ.**— Amb motiu del XVIII aniversari del trasllat de les despulles de Mn. Pere Tarrés, **dilluns 8**, a les 20.15h, a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, celebració de l'eucaristia presidida per Mn. Francesc Tena, rector de Santa Maria del Remei.

• **ESCOLA DE CATEQUISTES DE L'ARXIPRESTAT DE SANT JOSEP ORIOL.**— Sessions obertes a pares i educadors els **dilluns 8, 15 i 22**, de 19 a 20.30h, a la Parròquia de Sant Isidor (c/ Comte d'Urgell 178, 08015 Barcelona). Temàtica: «L'entorn social de l'infant avui. Valors i desvalors. Un repte evangèlic»; professor: Mn. Daniel Cervera.

• **«INSTITUTO DE TEOLOGIA Y HUMANISMO.»**— A la sala Penyafor, dels pares dominics, els **dilluns 8 i 22**, de 19.30 a 21h, sessions del curs de formació «Desafios para la evangelización», amb fra Luis-Carlos Bernal, o.p. **Dijous 11**, amb fra Domingo Castro, o.p., i el **25**, amb fra Luis-Carlos Bernal, o.p., de 20 a 21h, sessions del curs de teologia. Els **divendres 12 i 26**, de 19 a 20h, sessions del curs de formació permanent per a religiosos i religioses, amb fra Emilio Barcelón, o.p. Més informació a c/ Bailèn 10, 08010 Barcelona; tel. 246-33-00.

• **RECESSOS ESPIRITUALS.**— Tarda d'espiritualitat femenina, **dilluns 8**, a les 17h, a c/ Roger de Llúria 13, 08010 Barcelona. **Diumenge 14**, recés general a la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32,

08017 Barcelona), dirigit pel P. José Solé-Assens, s.i. Informació i inscripcions: c/ Duran i Bas 9, 08002 Barcelona; tel. 301-16-26.

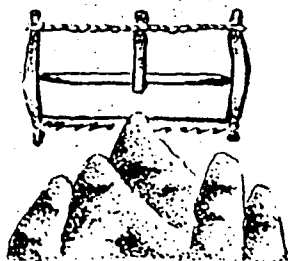
• **CONFERÈNCIES AL C.I.C.**— Activitats dels dilluns, de 17 a 18.30h; dia 8, diàleg en la fe i celebració de l'eucaristia, amb el P. Josep Massana, caputxí; dia 15, conferència «Reflexions sobre la lectura» d'Emili Teixidor; dia 22, conferència «Què és el teatre» de Josep-Maria Carandell, i dia 29, conferència «La llum creixent de l'Advent» de Gabriel Isal, carmelita. Sobre «Moviments d'opinió pública. Mass media», dijous 18, a les 20h, amb Margarida Rivière. El C.I.C. és a Via Augusta 205 (tel. 200-11-33).

• **«UNA VEU EXULTANT.»**— Presentació d'aquest llibre de cants litúrgics (enregistrats tots en cassettes), de Mn. Josep Soler i Soler, **dimarts 9**, a les 20.30h, a la sala d'actes del Col·legi Lestonnac (c/ Aragó 284 trip., 08009 Barcelona); acte presidit pel Dr. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona. Hi intervindrà, entre d'altres, la Coral Sellarès, de Gavà, interpretant peces del cantoral.

• **«LA CANYA ESQUERDA-DA.»**— Presentació d'aquest llibre, del qual és autor el bisbe Dr.

Joan Carrera i Planas, **dijous 11**, a les 20h, a la sala d'actes de la Fundació Balmesiana (c/ Duran i Bas 9, 08002 Barcelona). Convocatòria conjunta d'Editorial Mediterrània i Fundació Catalunya Cristiana.

• **LES PRIMERES COMUNITATS CRISTIANES.**— Sessió oberta a càrrec del prof. Josep Rius i Camps, **divendres 12**, a les 20h, a la residència de Filles del Cor de Maria: c/ València 273 pral, 08009 Barcelona.

• **¿ET DIUS MONTSERRAT?**— Gran trobada de Montserrat, **dissabte 13**, a Montserrat, amb sortida organitzada des de Badalona. Per a informació: tel. 389-52-67, 389-01-22 o 389-55-09.

• **REPTES DE FUTUR.**— Tema de l'assemblea diocesana de Pastoral de la Salut, **dissabte 13**, de 10 a 18.30h, a la seu de la Fundació Blanquerna (c/ Císter 24, 08022 Barcelona). Reflexió sobre els re-

sultats de l'enquesta «Viure el morir» i programació d'aplicacions pastorals adients. Presidirà l'eucaristia el bisbe Dr. Jaume Traserà. Més informació: Delegació de Pastoral de la Salut, c/ Rivadeneyra 6, 9è, 08002 Barcelona; tel. 317-15-97, o bé 317-17-99 (de dilluns a divendres, de 10 a 13h).

• **RECÉS FEMENÍ.**— Dirigit per Mn. Jordi Carrera, m.d., **diumenge 14**, de 10 a 18h, a la Casa de Betània, de Cornellà de Llobregat (c/ Bonavista 37, metro L5: Gavarrà; tel. 375-11-02).

• **RECÉS PER A RELIGIOSES.**— Dirigit pel P. Pedro Franquesa, cmf, **diumenge 14**, a partir de les 10.30h, a la casa d'espiritualitat Maria-Antònia París (c/ Major de Sarrià 169, tel. 203-72-12 i 203-74-04).

• **VUITANTA ANYS DEL TEMPLE DE LA MARE DE DÉU DEL CARME.**— Obra de l'arquitecte Josep-Maria Pericas, beneït el 16 de novembre de 1913 per l'aleshores bisbe de Barcelona Dr. Joan-Josep Laguarda, que va demanar l'ajut de tots els diocesans per tornar a dotar la feligresia del Carme d'un temple digne, després que l'anterior—l'església del convent de les jerònimes— havia

estat destruït pels actes vandàlics de la Setmana Tràgica (1909). La celebració dels vuitanta anys de l'església actual de la parròquia de la Mare de Déu del Carme consistirà en l'eucaristia que presidirà el **diumenge 14**, a les 12h, el cardenal Narcís Jubany. Hi són convidats, amb la comunitat parroquial, tots els antics residents del barri i els devots de la Mare de Déu del Carme.

• **UNIÓN EUCARÍSTICA REPARADORA.**— Trobada mensual, **diumenge 14**, a les 16.30h, dirigida per Mn. Francesc de P. Sala, que es clourà amb la celebració de l'eucaristia, a la residència de les Missioneres Eucarístiques de Natzeret (c/ Mare de Déu de la Salut 26, 08024 Barcelona; tel. 213-01-82).

• **PROPOSTES D'EDUCACIÓ AMBIENTAL.**— Programa de l'Escola de l'Esplai, en quatre mòduls: pedagogia ambiental; conceptes bàsics d'ecologia; l'ésser humà i el medi, i equipaments i recursos; a més d'un seguit de monogràfics i d'una estada formativa. Els qui segueixen aquest programa, reconegut oficialment per la Generalitat, reben un diploma de l'Institut Català de Noves Professions. Més informació: tel. 410-16-02.

• **SECIN/MONTSIÓ.**— Ampliació d'horari d'aquest servei d'informació sobre temes religiosos, a Rbla. Catalunya 115: **dilluns i dimecres**, d'11 a 13h i de 17 a 19h, i també el **divendres**, d'11 a 13h. Per telèfon, al 488-35-35.

• **«STELLA MARIS», APOSTOLAT DEL MAR.**— Necessita col·laboradors per a visitar vaixells (conducció de furgoneta), fer guàrdia a la recepció de la residència i atendre el club. Convé saber parlar anglès o uns altres idiomes, però no és indispensable. Cal contactar tel. 412-55-37 (19 a 21h, Sr. Garcia).

GIRONA

• **RECÉS PER A RELIGIOSES.**— Dirigit per Mn. Gaspar Mora, **diumenge 14**, a la casa d'espiritualitat de les Religioses Escolàpies, a Arenys de Mar (c/ Andreu Guri 54); tel. 792-03-86.

• **OLOT: CONFERÈNCIES SOBRE FRANCISCANISME.**— Dins el cicle programat amb motiu del 8è centenari del naixement de santa Clara, **diumenge 14**, a les 16h, al col·legi de la Divina Providència, amb sor Maria del Carme Massana.

VIC

• **MANRESA: MOMENTS MUSICALS A CATALUNYA.**— Cicle de concerts de tardor de la Fundació Caixa de Manresa, a la sala La Plana de l'Om: **dijous 11**, a les 20h, Cançons de Sepharad, interpretades per la mezzo-soprano Anna Ricci, amb acompanyament d'instruments diversos.

Preguem amb el Sant Pare Joan Pau II

Aquest mes de novembre el Sant Pare ens demana pregàries perquè en el camí de la vida cristiana, invoquem els sants com a intercessors i els imitem com a models.

La nostra vocació cristiana comença en el Baptisme i ens empeny pel camí de la santedat, camí vers Déu que és l'únic "sant". Els sants ens han precedit. No podem fer aquest camí només amb les nostres forces. És do de Déu que ens crida per aquest caminar cristià.

Són innumerablels els cristians que han estat fidels a la crida de Déu. L'Església de tant en tant n'escolleix algun perquè sigui model i intercessor nostre. És un sant canonitzat. Però, l'Església els celebra a tots. El dia de Tots Sants celebra la festa d'aquells que no han arribat a la canonització.

El sant Pare actual ha canonitzat molts sants. Necessitem, sens dubte, el seu exemple, la seva

pregària per nosaltres. Units a ells en l'Església vivim del seu mateix delit de cercar Crist salvador.

Intenció missional

El sant Pare també ens demana pregàries pels missioners i missioneres difunts, que han esmerçat la vida per la causa de l'Evangeli i per amor als germans.

La notícia de la mort d'algun missioner o missionera és freqüent. És part del sacrifici de l'Església per evangelitzar. Crida l'atenció la mort dels qui treballen pels més pobres, com ha passat al Perú. Es veu que millorar la condició dels qui pateixen no afavoreix les ànsies de revolució.

■ **Antoni M. Serrallonga, s.j.**

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

JOAN ESCOLA 47020 LINARO 00135 ROMA ITALIA.....	17.732 Ptes
FERRAN GUILLEN BP 10230 DAKAR SENEGAL.....	21.892 Ptes.
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....	21.892 Ptes.
CRISTOBAL LOPEZ ROMERO CASILLA 587 ASUNCION PARAGUAY.....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Direcció.....	
Població.....	D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....	
(nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	
Sucursal n°.....	
Nº. compte corrent.....	
Població.....	Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Població.....	Data.....
Signatura.....	

CATALUNYA CRISTIANA c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

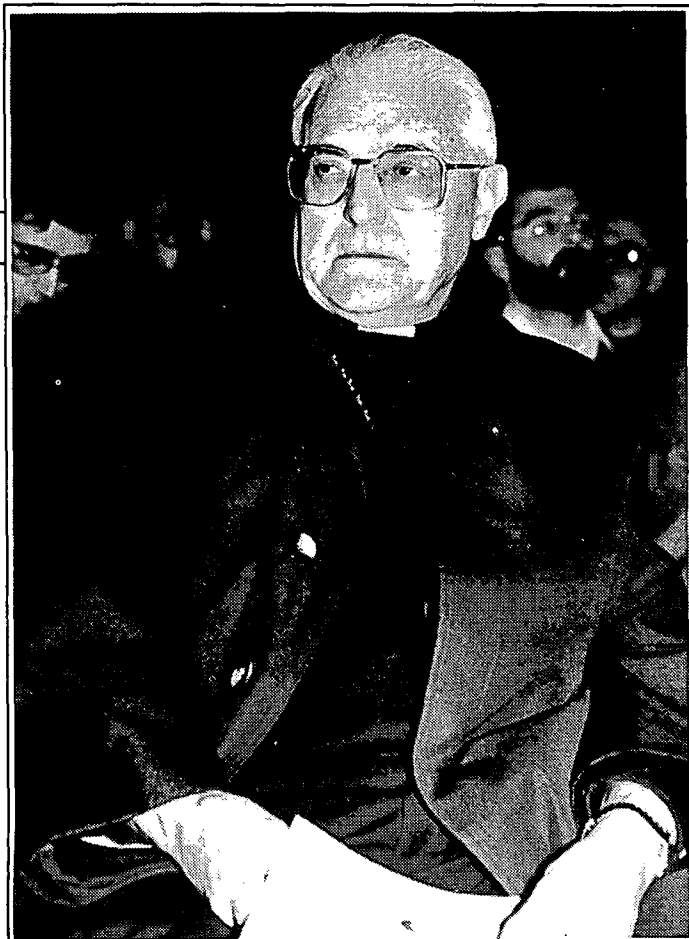
25è aniversari episcopal del

Dr. Guix i homenatge

dels seus compatricis

VIC

LA COROMINA.— Aquesta població del Bages, fregant a les conegudes mines de sal de Cardona, visqué el propassat 12 d'octubre, una diada religiosa i popular amb ocasió de la commemoració del 25è aniversari de l'ordenació episcopal de Mons. Josep M. Guix i Ferreres, bisbe de Vic, fill predilecte de la Coromina. L'acte principal fou la celebració eucarística a l'església parroquial, celebració presidida pel mateix prelat homenatjat, el qual pronuncià una sentida i càlida homilia. Els cants de la missa foren interpretats pel cor de la parròquia i el temple s'emplenà de fidels i amics del Dr. Guix. Acabat el solemne acte litúrgic, es va descobrir una placa al número 23 del carrer de la Mel, casa en la qual va néixer el senyor bisbe el desembre de 1927. Enmig de la satisfacció dels presents, la festa va continuar amb una ballada de sardanes i conclougué amb l'obsequi de coca i barreja per a tothom. En realitat va ser una

bona festa de família, bo i donant gràcies a Déu pels vint-i-cinc anys de ministeri episcopal del Dr. Guix.

● C.C.

Noves destinacions pastorals

SOLSONA

Hi ha hagut uns quants canvis de sacerdots al bisbat de Solsona, els quals, signats pel bisbe Antoni el juliol passat, han estat fets efectius durant els mesos de setembre i octubre.

Mossèn Ramon Cabana ha passat a ser rector de Gironella, deixant la tasca que darrerament exercia a Navàs, sobretot com a professor de religió a l'Escola Professional Diocesana i al Col·legi Municipal de Batxillerat. Mossèn Tomàs Calvo ha anat de rector a Casserres, deixant la tasca pastoral que exercia a Balsareny. Mn. Antoni Guixé ha passat de rector de Bagà a regentar la parròquia de Balsareny, sense deixar de ser, com ja era, vicari de pastoral de la zona del Llobregat.

Mn. Ermengol Segarra, que fins ara era rector de Gironella, s'encarregarà en endavant de ser moderador de l'equip interparroquial de Cervera, tasca que ha deixat vacant la marxa de Mn. Lluís Solsona que va a col·laborar,

per un any, amb els altres solsonins de la diòcesi de San Pedro de Sula, a Hondures, el bisbe de la qual també procedeix de Solsona. Mossèn Ramon Viladés, ha estat nomenat rector de Bagà.

Substitució de Mn. Josep M. Ballarín

Mossèn Ramon Barniol, deixant les terres del Pla d'Urgell, rector com era de Mollerussa, per ser, des d'ara, capellà de Queralt en substitució de Mn. Josep M. Ballarín.

A mossèn Francesc Canals, capellà de Cal Vidal, li han agregat la barriada de Cal Marçal, totes dues ex-colònies tèxtils en el mateix municipi de Puig-reig. El jove sacerdot berguedà mossèn Joan Francesc Casals, ha passat a ser membre de l'equip de Navàs, procedent de Bagà.

Mossèn Josep Casties, que ha deixat Casserres, ha estat nomenat encarregat de Cal Pons formant part de l'equip de Puig-reig. S'ha integrat a l'equip de Mollerussa, mossèn Josep Martínez procedent de Golmés i

d'aquesta parròquia del Pla d'Urgell n'ha estat nomenat administrador parroquial mossèn Josep Vila, rector de la veïna parròquia de Vilanova de Bellpuig.

Destinació: missions

Mossèn Xavier Castelló que ha treballat pastoralment els dos darrers anys, a Bellpuig, s'ha acomiadat dels seus feligresos per anar-se'n a la diòcesi de Maldonado (Uruguai), on treballa fa anys un altre sacerdot urgellenc, mossèn Sebastià Pijuan. Mn. Xavier deia en acomiadar-se de Bellpuig, que «des de fa molt temps tenia el projecte d'anar uns anys a ajudar alguna església més necessitada que la nostra». Com que vingué de missions i hi torna, que Nostre Senyor l'acompanyi i li pagui la bona tasca que ha fet a Solsona.

A ell, com a mossèn Lluís Solsona i a tots els que aquí estrenen nou destí pastoral, que els acompanyin les nostres oracions pel fruit apostòlic del seu treball.

■ Lluís Badia i Torras

Augmenta l'interès pel museu diocesà

Més de 7.000 persones van visitar, el propassat estiu, el museu diocesà d'Urgell. Les exposicions d'art modern i les millores de l'exposició augmenten l'interès dels visitants.

LA SEU D'URGELL.— Exactament 7.043 persones van visitar, els mesos de juliol i agost, l'exposició d'art sacre del museu diocesà d'Urgell, que ressalta i completa els atractius de la catedral romànica. La xifra supera en 445 visitants l'estadística corresponent al mateix període del 1992, que va ser de 6.598 visites. Les dades del 1993 superen en un 6'7 per cent les corresponents al mateix període de l'any anterior.

Les millores realitzades darrerament al museu han fet possible el progressiu creixement del nombre de visites. Les peces singulars de l'exposició—en pintura, iconografia i còdexs medievals— constitueixen la millora oferta cultural de l'Alt Urgell. Aquest patrimoni ha estat completat per unes mostres d'art contemporani. Pintures i escultures actuals han atret l'atenció dels visitants. Aquestes mostres

d'art actual han ocupat, durant el mes d'agost, les noves dependències del museu diocesà.

Millores

Dues millores més s'han inaugurat al museu. A la recepció els visitants poden contemplar i adquirir un vídeo que presenta les 32 peces més significatives de la mostra d'art i diferents panoràmiques de la catedral. Al subsòl del museu es projecta una col·lecció de diapositives amb els monuments més importants de l'art romànic al bisbat d'Urgell.

La direcció del museu diocesà d'Urgell estudia acuradament i amb interès les millores de l'exposició d'art sacre. Es tracta d'un valuós patrimoni històric i cultural que, creat per impuls de la pietat cristiana, avui presenta les característiques d'una autèntica i atractiva catequesi.

■ A.M.

Recés trimestral per a VÍDUES I VIDUS

- Organitzat pel Grup de Vídues i Vidus de l'Esperança, a la CASA D'ESPIRITUALITAT DEL SANTUARI D'EL MIRACLE.

**Els dies
27 i 28 de novembre**

- Tema:** Aprofundiment de la nostra fe en el coneixement de Jesucrist, assumint la nostra condició de viduitat.
- Director:** El P. Daniel Codina ens ajudarà en la recerca del do de Déu de l'Esperança.
- Duració:** Comença el dissabte a les 9 del matí i acaba el diumenge a les 4 de la tarda.
- Viatge** en grup amb autocar. Informació: Sr. Grané. Tel. (93) 666 11 30 (de 8 a 13 i de 15.30 a 19 h).
- El Grup de Vídues i Vidus de l'Esperança** té per objectiu acollir els vidus i vídues que necessitin un camí d'esperança en la seva nova situació, que ell o ella no han buscat sinó que s'han trobat sense pensar-s'ho, a voltes imprevist, a voltes després d'una llarga i penosa malaltia del cònjuge.

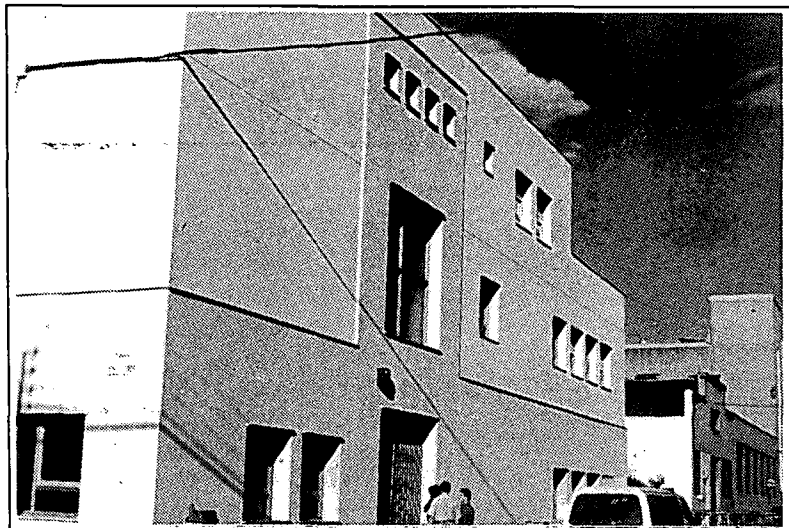
INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Per telèfon: (973) 48 00 45

Per telefax: (973) 48 02 43

CASA D'ESPIRITUALITAT. 25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

La parròquia de la Mare de Déu de Gràcia de Sabadell va inaugurar recentment els nous locals parroquials, la construcció dels quals ha estat possible gràcies a l'esforç de la comunitat.

La parròquia de la Mare de Déu de Gràcia inaugura nous locals

SABADELL.—El diumenge 17 d'octubre passat, la parròquia de la Mare de Déu de Gràcia de Sabadell va inaugurar els nous locals parroquials amb una gran festa que començà amb una missa solemne i acabà amb el cant de l'*Hora dels adéus* i focs d'artifici.

La missa, concelebrada per Mn. Valentí Ganduxer, l'arxiprest Mn. Joan Busquets i la col·laboració del diaca Eudardo Ocio va ser un clam d'alegria, joia i esperança per tots els parroquians que van omplir l'església de gom a gom.

La benedicció dels locals la va realitzar el Sr. bisbe Carles Soler i Perdigué que es quedà a la resta de la festa.

La festa va seguir tot el dia amb actuacions de diferents grups vinculats al barri i la parròquia fent gaudir petits i grans, amb un

dinar de germanor en el qual varen assistir més de 350 persones.

Esforç col·lectiu

La construcció dels locals ha estat possible gràcies al treball i l'esforç de la comunitat. La festa ha estat la culminació d'aquest treball i esforç, un èxit rotund gràcies a tothom i a la col·laboració desinteressada de tots els grups participants.

Esperem que aquest camí, aquesta nova etapa que la parròquia Mare de Déu de Gràcia de Sabadell ha començat, sigui plena d'esperança i germanor. La diada va acabar amb tots agafats de les mans, fent una rotllana cantant l'*Hora dels adéus*, però no ha de ser un adéu, sinó el començament d'una comunitat viva.

● C.C.

Cicle de conferències de la Federació de Cristians de Catalunya

BARCELONA

TERRASSA.—El propassat 16 d'octubre s'encetà el cicle de conferències que, des de fa més de 15 anys, sense defallença, organitza la Federació de Cristians de Catalunya. Enguany, amb motiu de la canonització de sant Enric d'Ossò pel papa Joan Pau II, l'Arxiconfraria Teresiana va demanar d'iniciar el cicle amb una conferència de la vida del sant. La raó era òbvia ja que són filles del sant i la Federació, amb molt de gust, va cedir-los aquest espai.

La conferència va anar a càrrec de la mare Maria Victòria Molins, assessora del Moviment Teresià d'Apostolat, directora d'Edicions S.T.J. i de la revista *Jesús Mestre*.

La dona i el seu paper dins l'Església

Completament identificada amb la vida

● M.H.

La Federació de Cristians de Catalunya comença un cicle de conferències rememorant la figura de sant Enric d'Ossò

XC Viatge Cultural

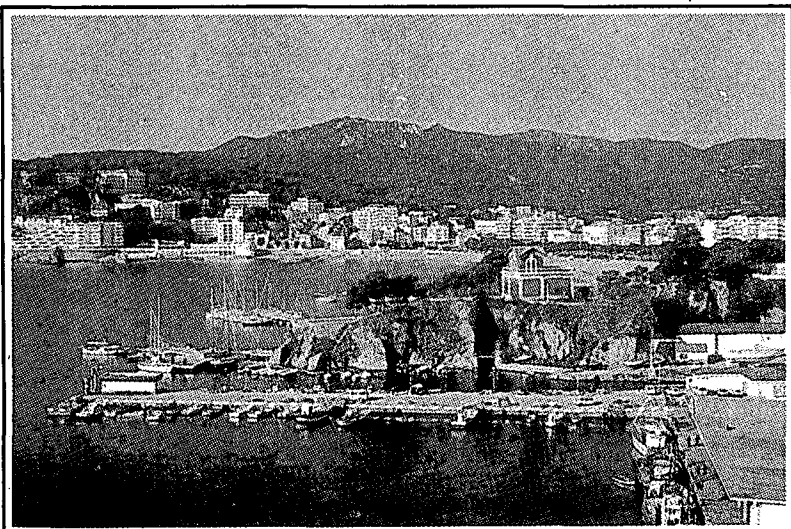
21 de novembre de 1993

VISITAREM: Sant Feliu de Guíxols

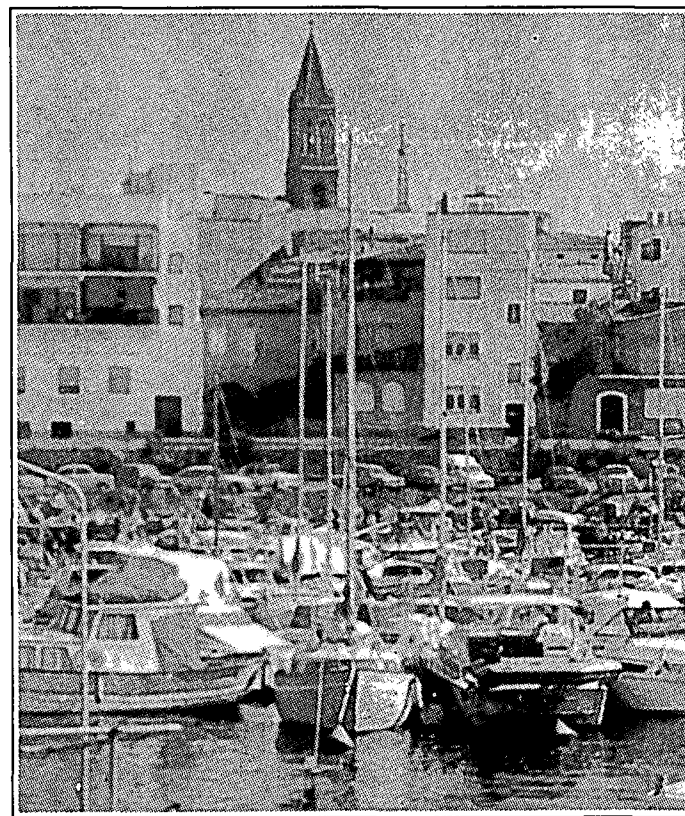
Palamós

L'Escala

*Una excursió
que no
oblidareu*

Sant Feliu de Guíxols

Palamós

Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 27 84 Sra. Roser. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM

HOTEL ÀNCORA

C/ Josep Plà s/n - Tel - 972 - 31 54 86
LA FOSCA - 17230 - PALAMÓS

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical

AVÍS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

La inauguració oficial del curs 1993-94 de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya tingué lloc la setmana passada

Una inauguració sota el signe de la col·laboració fructuosa entre pastors i teòlegs

BARCELONA

La Facultat de Teologia de Catalunya i la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya van inaugurar el curs acadèmic 1993-94 el propassat dimecres 27 d'octubre a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona, seu de les esmentades facultats, sota la presidència del seu gran canceller, Mons. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona. També hi assistiren el president del Parlament de Catalunya, Sr. Joaquim Xicoy, el bisbe de Tortosa, Dr. Lluís Martínez Sistach i els cinc bisbes auxiliars de Barcelona. Cal dir que, a priori, s'esperava la presència d'un major nombre de bisbes de les diòcesis catalanes però,

intensificar una col·laboració fructuosa mitjançant el diàleg entre pastors i teòlegs».

A tres quarts de dotze començà l'acte acadèmic. Prengué primer la paraula el Dr. Gaspar Mora, degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya, que va llegir la memòria del curs passat del seu centre. Durant de la seva intervenció, hi hagué un record especial per als diferents actes que es produïren per commemorar el 25è aniversari de la creació de la Facultat de Teologia de Catalunya, que se celebrà el 1992. Per exemple, un congrés sobre la tasca evangelitzadora de l'Església catalana o un dinar de germanor de tota la comunitat universitària. El Dr. Mora assenyalà que aquest important esdeveniment li feia

facultat. Va fer referència al nou pla d'estudis que ha estat possible mitjançant el diàleg entre els diversos representants universitaris, la qual cosa ha permès la reestructuració del primer cicle d'estudis filosòfics. També va parlar de la posada en marxa d'una fundació pròpia de la facultat que permetria la resolució de problemes de tipus econòmic i financer d'una manera més fàcil.

Assenyalà que el nombre d'estudiants del curs passat va augmentar lleugerament respecte a cursos anteriors, amb una xifra total de 122 alumnes. Formaven part d'aquest nombre: 64 llicenciats, 28 seminaristes, 25 religiosos i 5 preveres. També féu una altra divisió de l'alumnat, per cicles: 58 alumnes en primer curs, 30 en el segon, 28 en el tercer curs i 6 alumnes en el curs del Doctorat. Així mateix, va confirmar el clima de cordialitat entre ambdues facultats, la de Teologia i la Eclesiàstica, que es va fer palès a l'acte inaugural conjunt.

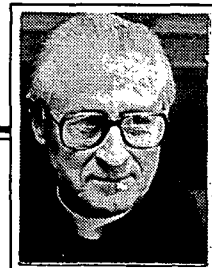
Tant el Dr. Mora com el Dr. Coll tingueren paraules de reconeixement pel nomenament dels tres nous bisbes auxiliars de Barcelona, monsenyors Pere Tena, Jaume Traserra i Joan-Enric Vives, atès que havien exercit diferents tasques a les seves respectives facultats.

Lliçó magistral

El Dr. Salvador Pié i Ninot, del Departament de Teologia Sistemàtica de la Facultat de Teologia de Catalunya, va ser l'encarregat d'exposar la lliçó magistral d'inauguració d'enguany el títol de la qual fou «La sinodalitat eclesial». Reproduïm un fragment d'aquesta lliçó magistral: «Es pot afirmar que la sinodalitat és una dimensió inherent a la naturalesa mateixa de l'Església entesa com a comunió i, de forma rellevant, a la naturalesa del ministeri episcopal. En efecte, la seva estructura ontològica prové del principi de la "communio", que postula la immanència de la dimensió universal en la local així com de la dimensió local en la universal; la sinodalitat s'origina en el fet que tots els bisbes, com a caps de les Esglésies locals, participen, en el mateix grau, del sacrament de l'Orde, el qual comprèn també la Paraula, i del fet que l'Església del Crist es realitza amb una dimensió local i universal».

L'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard M. Carles, després d'unes breus paraules de felicitació al professor Salvador Pié per la seva magnífica conferència, va declarar inaugurat el curs acadèmic 1993-94.

■ Miquel Àngel Codina

CARTA DOMINICAL

La meva primera catequista

Considero un gran do de Déu -m'imagino que el comparteixen molts lectors meus- el fet que la meva consciència d'infant comencés alhora que la consciència que Déu existia.

De fet, entre els meus primers records de l'existència, la consciència primera d'existir es troba amb la presència d'un Altre. No era pas cap èxtasi infantil. Era l'amor a Déu i als seus fills per part de la meva mare, que cada nit, quan m'acotxava, anava desgranant unes oracions senzilles que jo repetia més aviat embarbussadament. Uns anys després, ella confessava que, com a mare, mirava sempre que ens adormíssim contents, oblidant tot el que ens pogués entristir, que, com a mare cristiana, volia que ens adormíssim pensant en Déu.

Aquest record de cada nit, amb el rostre proper i somrient de la meva mare, que m'iniciava a parlar amb Déu, és al bloc dels primers records de la meva existència. I, tal com dic, considero un gran do de Déu que la notícia de la seva existència no em pervingués al cap d'uns quants anys d'ús de raó, sinó que es desvetllés junt amb la meva consciència.

Cada cop són més nombrosos els fills que no tenen aquesta enriquidora experiència vital que, de tan inicial, és irreplicable. I fins n'hi ha que en cap moment del seu desplegament no reben cap hàbit de fe dels seus pares.

L'Església, quan bateja un infant, garanteix que tindrà al seu moment una formació religiosa, i demana als pares que no s'oposin perquè sigui així.

Què és, sinó això, la catequesi: la transmissió de la fe per part de la comunitat catòlica a les noves generacions. És, doncs, força més que una genialitat, o bé un gust que alguns sentien per la catequesi. És generositat i és sacrifici.

Des fa un cert temps, les diòcesis catalanes celebrem un Congrés de Catequesi per al creixement i el perfeccionament de la catequesi.

Fins en el cas -força freqüent- que els pares tinguin alguna convicció religiosa, no tots tenen la preparació necessària per poder instruir prou els seus fills en la fe. I en el cas que la tinguin, no sempre els és possible d'utilitzar un material pedagògic adient. Afegim-hi com és d'important l'experiència de formar-se com a creient, no en solitari, sinó al si d'una comunitat, la parroquial. Tot plegat abona la necessitat de la catequesi i, per tant, dels catequistes.

Exercir la catequesi és una bonica i esplèndida confessió de fe que agraeixo, un cop més, als qui us esforcen a fer-la -no es pot fer sense un cert grau d'amor a Déu i a les generacions que van pujant-, i us demano, als qui no sou catequistes, que us plantegeu si Déu no us està demanant precisament aquest treball d'evangelització dels nostres ambients i de les nostres comunitats cristianes.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

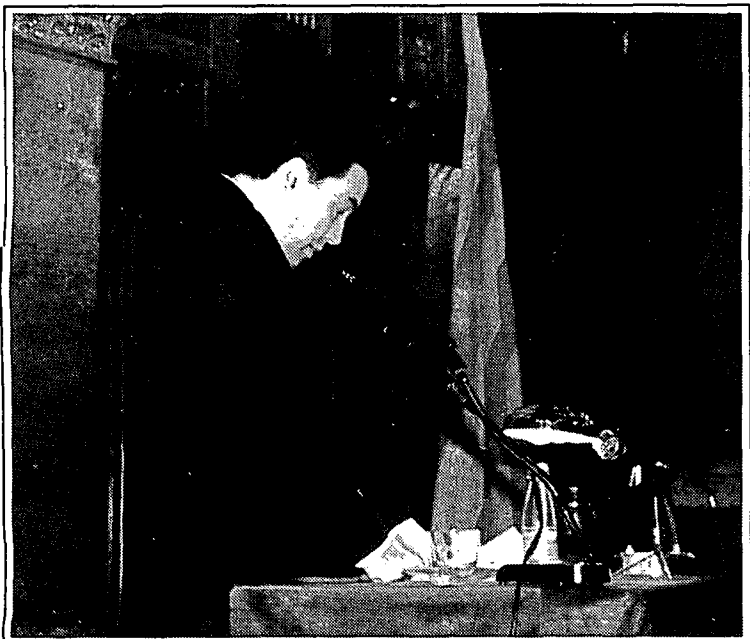
Fellini

Ha mort el gran director de cinema Federico Fellini, potser el millor que ha tingut Itàlia, i tots els mitjans de comunicació han estat competius per veure qui millor n'informava. Cal reconèixer que el personatge, deixant a banda tendències i ideologies, s'ho valia. Era un gran mestre del setè art.

Però en aquesta competitivitat informativa, hi ha quelcom que no em sembla bé. La malaltia feia dies que durava, i hem tingut ocasió, repetidament, de veure per la televisió un Fellini abatut, en coma irreversible, com si s'esperés un canvi impossible...

Crec que aquesta exhibició clínica és una falta de respecte a l'home, a la persona que, per molt genial i important que sigui, té dret, un dret indiscutible de morir dignament, sense ser objecte d'interessos publicitaris que atemptin la intimitat del seu acabament. Reposi en pau.

■ Oriol Camps

El Dr. Salvador Pié, professor ordinari de la Facultat de Teologia de Catalunya, va ser l'encarregat d'exposar la lliçó magistral d'inauguració del curs acadèmic 1993-94

sorprenentment, no va ser així. Ambdues facultats duen a terme la inauguració conjunta des del curs 1988-89, quan es va crear la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya.

L'homília del Dr. Carles

Els actes inaugurals començaren a les deu del matí amb la celebració d'una Eucaristia. A l'homília, pronunciada pel Dr. Carles, es féu esment de dos fets cabdals per a l'ensenyament, l'estudi i la investigació teològiques: la publicació de l'encíclica *Veritatis splendor* i l'inici del Concili Provincial de les diòcesis catalanes. Respecte al primer, manifestà l'Arquebisbe que «si bé afecta el problema dels fonaments i del mètode de la moral cristiana, posa l'èmfasi sobre la qüestió de la veritat, com si fos una interpel·lació per a tots els àmbits del pensament teològic i també per a molts aspectes del treball filosòfic». Quant al Concili Provincial digué que ha de ser «una oportunitat per continuar i per

pensar un munt de sensacions: «el reconeixement del treball ben fet, la il·lusió i la dificultat de respondre a aquesta fidelitat i les visites institucionals que enfortiren el clima de relació existent».

Nou pla d'estudis

També féu referència a l'aprovació pel Consell de Facultat del nou pla d'estudis. El curs anterior, el centre tingué 950 alumnes; d'aquest nombre, 369 estudiaven els tres cicles dels estudis superiors de teologia mentre que la resta ho feia en altres especialitats. Com a activitat acadèmica extraordinària va al·ludir la rellevant exposició bibliogràfica (més de 2.000 volums) sobre l'Església a Sud-amèrica, que romandrà de manera permanent a la mateixa facultat.

Tot seguit el Dr. Josep M. Coll, degà-president de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya i president de l'equip rector de la Universitat Ramon Llull, encetà la lectura de la memòria del curs 1992-93 de la seva

Jornades del Nunci Apostòlic

Mons. Mario Tagliaferri, Nunci Apostòlic, visità la setmana passada la diòcesi de Girona. Oferim al lector un resum de les jornades de la seva visita.

GIRONA

Dia 28, arribada del Nunci i visita a la costa

Mons. Mario Tagliaferri, Nunci Apostòlic, arribà a les 11 del matí a l'aeroport del Prat, on l'esperava el bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, que l'acollí a la diòcesi de Girona fins al diumenge vinent.

La visita a la diòcesi començà a Canet de Mar, a les 12 del migdia. Es dirigí al santuari de La Mare de Déu de la Misericòrdia, on els esperaven els capellans de l'arxiprestat, l'alcalde i els regidors de la vila i una bona munió de gent. L'Orfeó de la Misericòrdia els acollí amb les seves interpretacions musicals. Al santuari es féu una celebració de la Paraula.

A les 4 de la tarda, per tal de conèixer de prop una parròquia turística, arribà a Lloret, on fou rebut per un bon grup de gent de la parròquia. Se li exposà tota la labor catequètica que es duu a terme a la parròquia. Visità l'església parroquial i també l'ajuntament, on fou rebut pel Sr. Alcalde i els regidors. Per tal de conèixer tota la realitat del poble començà visitant-ne el nucli antic. A les 5 de la tarda anà a Fanals d'Aro, on es concentra la realitat més turística de Lloret. Després visità també un barri obrer de la població, habitat sobretot per persones immigrades, on pogué conèixer sobretot tota la labor de catequesi que s'hi fa.

A les 6 de la tarda arribà al Rusc, a la parròquia de Tordera. És una comunitat pertanyent a l'Arca i que acull persones amb disminucions psíquiques. El Nunci és reuní amb els assistents o responsables de la comunitat, amb el consell d'administració i amics de la comunitat. Parlà de la carta fundacional de l'ARCA, fundada per Jean Vanier.

A 2/4 de 9 del vespre Mons. Mario Tagliaferri arribava a la residència episcopal del bisbe de Girona, que l'acompanyà tot el

dia, i acabava així la primera jornada de la seva visita a la diòcesi de Girona.

Dia 29, festa de sant Narcís i visita a Figueres

A les 11 del matí l'església de Sant Feliu de Girona era plena de gom a gom de gironins, disposats a venerar el seu patró, Sant Narcís, el dia de la seva festa. L'ofici de festa major fou presidit pel

presència el dia de Sant Narcís, patró de la ciutat i del bisbat de Girona, que ens apropa la presència de l'apòstol Pere.

La missa se celebrà íntegrament en català. En l'homília que Mons. Tagliaferri pronuncià en un català força desimbolt, al llarg de 25 minuts. Començà recordant que feia 950 anys que l'abat Oliba va presidir també la missa de Sant Narcís. Repassà a grans trets l'obra ingent d'afirmació eclesial i nacional feta pel bisbe Oliba, que culminà amb la independència respecte als reis francs, el reconeixement dels comptes de Barcelona com a sobirans de Cata-

Monsenyor Mario Tagliaferri durant l'ofici solemne a l'església de Sant Feliu

Nunci Apostòlic, Mons. Mario Tagliaferri, juntament amb el bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon i l'abat de Solius, Dom Edmon M. Garreta. Juntament amb ells concelebraren una trentena de capellans, entre els quals hi havia el Consell Episcopal (Vicari general i vicaris episcopals de zona). En començar la missa el bisbe Camprodon donà la benvinguda al Nunci, li agrai la seva

lunya i vassalls de la Santa Seu. «Avui—digué el Nunci— he estat convidat pel vostre bisbe Jaume a compartir tres dies amb vosaltres per fer present la comunió amb l'església que és «Una, santa, catòlica i apostòlica entorn del qui ens presideix en la fe»».

Remarcà també que les comarques gironines, malgrat la crisi, són de les més riques de tot l'estat, i això és palpable a molts nivells. Moltes coses hi han ajudat, però és fruit de l'esforç i la tenacitat dels gironins.

Després de repassar a grans trets la història remota i recent de la diòcesi de Girona. Es preguntà si tot aquest esforç de segles se n'ha anat en orris enfront de la societat del benestar. En aquest punt expressà tot el treball i la problemàtica del moment present a la diòcesi de Girona (pastoral del turisme, pastoral de joves, compromís laical, manca de vocacions...). En nom del Sant Pare digué a la diòcesi de Girona que «L'Església no intenta únicament fer bones persones i bons ciutadans, sinó guanyar tots els homes per a Crist, transformar una societat desorientada, egoista i sense

valors perdurables en aquella fraternitat que nosaltres creiem possible en l'Església del Crist». També subratllà la importància de l'Evangelització, feta amb humilitat i feblesa: «L'Església no és una multinacional que es pot tirar endavant amb planificacions i campanyes d'expansió». Cal transmetre Crist. I fer-ho amb amor.

Acabà invitant tothom a llegir i meditar amb obertura la darrera encíclica de Joan Pau II, «Veritatis splendor».

A la una del migdia, tingué lloc la recepció oficial a les autoritats civils i militars gironines, i també a tots els qui presideixen entitats, associacions i institucions.

A 2/4 de 6 de la tarda el Nunci, acompanyat sempre del bisbe de Girona, arribà a la parròquia de Sant Pere de Figueres, on saludà tot un grup de capellans i religiosos que l'esperaven. També saludà l'alcalde de la ciutat, amb qui va conversar una estona sobre el moment present de la capital de l'Alt Empordà.

Després d'una breu pregària a l'església, se li féu una exposició sobre la realitat de la comarca de l'Empordà, a càrrec del Vicari Episcopal de la zona. Cadascun dels arxiprestos de la zona anà exposant també la problemàtica del moment present i els reptes de futur a què cal respondre.

Dia 30, es reuneix a Banyoles amb els Consells diocesans

La tercera jornada pastoral del nunci apostòlic Mons. Mario Tagliaferri, acompanyat sempre pel bisbe de Girona, començà dissabte a 2/4 de 10 del matí amb una missa concelebrada i una trobada amb els capellans de l'asil Sivilla de Girona.

Al migdia es traslladà a Banyoles, on anà a donar el condol a les Germanetes dels Ancians Desemparats que enterraven una germana de la comunitat. Més tard anà a Casa Missió, on va saludar els capellans que hi resideixen, amb qui va estar reunint una estona. Després es va reunir a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles amb els Consells diocesans en una sessió informativa conjunta. Intervingueren portaveus del Consell Presbiteral, Consell de Consultors i del Consell Pastoral diocesà.

A aquesta sessió informativa també hi fou present el representant del Consell de Laics de la diòcesi. Acabada l'exposició el Nunci Tagliaferri els va expressar, primerament l'agraïment del Sant Pare als membres de tots els Consells per la seva col·laboració amb

el Bisbe de Girona. També els remarcà que aquest és un servei que ha de néixer de la fe personal en Crist i de l'amor a l'Església. Esmentà les dificultats de la pastoral en el món d'avui, sobretot pel que fa a la cultura. Convé vetllar—digué el Nunci— per la formació permanent dels capellans i laics, perquè siguin capaços de donar raó de la seva fe. Quant a la pastoral vocacional, cal orientació personal i seguiment dels joves, que ha de ser un esforç de tots. Cal proposar el ministeri i la vida consagrada com un valor necessari a l'Església d'avui.

En el camp laical, cal una actualització cristiana individual i en petits grups. Convé apropar-se i actuar a través d'associacions per poder incidir amb força en la societat des de la perspectiva cristiana.

En el camp de mitjans de comunicació social, cal formar professionals amb criteris de fe cristiana.

Com a instrument per a la nova evangelització remarcà l'ús que cal fer en la família, en la predicació i en l'àmbit privat i públic del nou Catecisme de l'Església Catòlica.

El Nunci acabà saludant personalment als més de cinquanta membres dels Consells Diocesans presents a Banyoles.

A la tarda visità les parròquies de Pujals dels Pagesos, Vilademuls, Vilavenut i Meliana, on l'anaren rebent els rectors i els alcaldes de cada poble.

Visita a Olot

Arribant a Olot, a mitja tarda, el primer que féu el Nunci, amb el bisbe de Girona fou visitar la família de la segrestada Ma. Àngels Feliu per fer-los palès en nom del Sant Pare i propi el seu conhort, la seva pregària i benedicció en la prova tan dura que viuen.

Va rebre també la salutació de la Presidenta del Consell Comarcal de la Garrotxa, Isabel Brussosa, que també representava l'alcalde d'Olot, absent de la Ciutat.

A la rectoria de la parròquia de Sant Esteve d'Olot es reuní amb capellans i laics de la ciutat. Se li informà de les actuacions pastorals que es duen endavant, sobretot de l'Escola d'Alfabetització de gent immigrada, promoguda per les parròquies d'Olot a través de Càritas.

Més tard visità les obres que s'estan fent a l'Església de Sant Esteve. A quarts de vuit del vespre visità l'església de la Mare de Déu del Tura, on presidí una celebració de la Paraula.

Diumenge a les 10 del matí presidí una missa a l'església del monestir de Solius, on foren convidats a assistir-hi representants de totes les comunitats de religiosos i religioses que hi ha a la diòcesi. Acabada la missa compartí una estona amb tots ells. Dinà amb la comunitat cistercenca de Solius i a la tarda retornà amb avió cap a Madrid.

Casa de Betània

RECÉS (femení) a la Casa de Betània de Cornellà de Llobregat. Director: Mossèn Jordi Carrera, M.D. Data: Diumenge, 14 de novembre, des de les 10 del matí a les 6 de la tarda. Inscripcions a Bonavista 376. Cornellà. Tel. 375 11 02. (Metro, Línia V. Estació Gavarra).

Obertura del VIII centenari del naixement de santa Clara

TARRAGONA

REUS.— El proper 18 de setembre, les germanes del monestir de Santa Clara de Reus van fer l'obertura del VIII Centenari del naixement de la seva fundadora amb la celebració d'una eucaristia. Aquesta va tenir lloc a la plaça del monestir a les 6 de la tarda, amb una nombrosa assistència de fidels. Fou presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, i celebraren set sacerdots, entre ells el provincial dels franciscans de Catalunya, P. Josep Gendrau, i el seu secretari, P. Jaume Ventura. Va tenir cura dels cants la coral Noves Veus, de Vinyols, dirigida per Enric Vidal.

Abans d'iniciar la celebració, la mare abadessa va donar la benvinguda a les autoritats eclesiàstiques i civils i a tots els assistents. A l'homilia, monsenyor Ramon Torrella exposà els trets més rellevants de l'espiritualitat de Clara d'Assís: l'amor a Jesucrist i a l'evangeli, l'amor a la pobresa i la humilitat. Després de la celebració es va procedir a la benedicció d'una bonica imatge de santa Clara, obra de l'escultor reusenc Ramon Ferran, i seguidament les germanes oferiren un refresc.

Amb aquest acte la comunitat de clarisses de Reus va iniciar el VIII centenari, l'objectiu del qual —com ens diuen elles mateixes— és donar a conèixer la gran persona de Clara, i sobretot, viure l'evangeli amb la radicalitat i joia amb què ella ho va fer.

Amb aquest acte la comunitat de clarisses de Reus va iniciar el VIII centenari, l'objectiu del qual —com ens diuen elles mateixes— és donar a conèixer la gran persona de Clara, i sobretot, viure l'evangeli amb la radicalitat i joia amb què ella ho va fer.

Imatge de Santa Clara realitzada per Ramon Ferran

C.C.

18è curset de catequesi

Un 75 per cent eren joves

TORTOSA

Els cursos del passat mes de setembre van assolir la majoria d'edat en complir els 18 anys. Per fora es nota amb l'augment de matrícula —aquest curs 102 més que en 1992—, en la procedència del professorat, que és majoritàriament autòcton, i en la mitjana d'edat. Les franges d'edats han estat aquestes: 55 cursetistes de 17 anys; 200 entre els 18 i 25; 100 de més de 25 anys.

Els responsables del Secretariat ho tenen com un repte. Aquest 75 per cent d'adolescents i joves esperen teologia i pedagogia religiosa en una programació de formació permanent segons l'esquema de les escoles bàsiques del SIC. Per això, en començar i acabar el curs se'ls invita a matricular-se en el naixent Institut de Teologia i a participar en les reunions bimensuals per arxiprestats. Un tema obligat serà també el tercer bloc del Congrés del SIC i *«En quin món fem la catequesi?»*

Conferència inaugural sobre sant Enric d'Ossó

El ritme del 18è curset es desenvolupa com sempre. Amb tot hem de destacar que hi hagué

Benedicció de l'aigua per a l'aspersió en la missa de cloenda

«La catequesi ens ha de portar al cim de l'eucaristia».

«Teniu un model en el nostre sant Enric d'Ossó que volia un catequista amb coneixement i amor a Jesús».

«Donem gràcies a Déu pel regal dels tretze tallers i per tot el bé que fareu a les parròquies».

molta assistència a la pregària matinal de Laudes, un treball intens en els tallers i la presència habitual del Sr. Bisbe. Volem destacar també un taller nou titulat *«Després de la confirmació, què?»*, amb 59 cursetistes-monitors dirigits per tres consiliaris del moviment de joves cristians.

La conferència inaugural la pronuncià la religiosa teresiana Victòria Molins sobre *Sant Enric d'Ossó, als catequistes d'ara d'aquí*. Una mena de versió moderna de la *Guia pràctica del catequista* (1879) que el catequeta de Vinebre ens faria tot resumint les essències de la pedagogia de l'amor amb aquest axioma: El catequista ha de conèixer i estimar Jesús per regenerar l'home des del seu cor.

La cloenda

L'eucaristia de cloenda amb la participació dels tretze tallers i enriquida amb els familiars i amics fou la coronació d'aquell llarg cap de setmana del 24 al 26 de setembre.

Abans de la benedicció final de la missa el bisbe Lluís, els envià eclesialment a sembrar la llavor de l'evangeli per totes les parròquies. Aquesta «missió» fou el toc de gràcia final.

Com sempre rotllanes concèntriques —el centre era la palmera de la façana del seminari— es mogueren al ritme del cant dels adéus.

■ J. Blanc i Bahima

FETS I CRITERIS

Una homilia ecumènica

Fa tot just un mes que es cloïa, a Reus, el IV Centenari de l'aparició de la Mare de Déu de Misericòrdia. Entre els molts actes, s'hi organitzà una «Trobada Mariològica Ecumènica», i fou en el marc d'aquesta trobada que hi hagué una celebració ecumènica mariana a la prioral de Sant Pere.

Presidirem el reverend canonge Christopher Hill, de la catedral de Sant Pau, de Londres; la senyora Nathalie Capó, de l'Església reformada espanyola, i un servidor. La Paraula de Déu comprenia el text de sant Pau als Gàlates (4, 4-7), el cant del Magníficat i un fragment de l'evangeli de sant Joan (2, 1-12).

Posteriorment algunes persones m'han demanat l'homilia, i per això avui en dono el text íntegre:

«L'evangelista Joan ens explica les noces de Canà: hi havia la mare de Jesús, i ell i els seus deixebles hi havien estat també convidats.

Maria és la primera a adonar-se que el vi s'acaba i fa aquesta discreta observació a Jesús: «No tenen vi». Jesús, amb la seva resposta, sembla que se'n desentén; però Maria està segura que és més un refús aparent que real, per això diu als servidors: «feu tot el que ell us digui».

En aquest text de l'evangeli de Joan es manifesta la sol·licitud de Maria pels homes. En aquest cas hi ha un exemple concret de la indigència humana, però té un valor simbòlic. Maria intercedeix davant del seu Fill i li fa present les necessitats dels homes.

El Concili Vaticà II ha explicat amb intenció ecumènica la intercessió maternal de Maria amb

aquestes paraules: «L'apòstol ens diu que el nostre Mitjancer és únic: 'Déu és únic i únic és el Mitjancer de Déu i els homes, l'home Crist Jesús, que s'entregà en rescat per tothom' (1 Tm 2, 5-6). L'ofici maternal de Maria [...] no disminueix de cap manera ni enfosqueix l'única mediació de Jesucrist, ans en manifesta la virtut», «neix del beneplàcit diví i de la sobreebundància dels mèrits de Jesucrist», «en depèn de manera absoluta i rep d'ella la seva força» (L.G., n. 60).

La intercessió maternal de Maria ha d'estimular a la col·laboració ecumènica entre els cristians. Avui, el «no tenen vi» de Maria, per als països d'Europa podria significar no tenen pau, la justícia és violada, està en perill la salvaguarda de la Creació, com va assenyalar l'Assemblea ecumènica de Basilea.

L'influx saludable de la Verge Maria a favor de la unió immediata dels creients a Jesucrist: «Feu tot el que ell us digui». Amb raó els cristians podem mirar Maria com a Mare comuna nostra, que prega per la unitat de la família de Déu.

Finalment l'evangelista sant Joan diu: «Així va començar Jesús els seus senyals prodigiosos a Canà de Galilea». I afegeix: «Així manifestà la seva glòria i els seus deixebles van creure en ell», que és com dir, la fe dels deixebles va ser confirmada, cosa que ens estimula a donar testimoniatge comú en la nostra col·laboració ecumènica «a fi que el món cregui».

■ † Ramon Torrella i Cascante

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

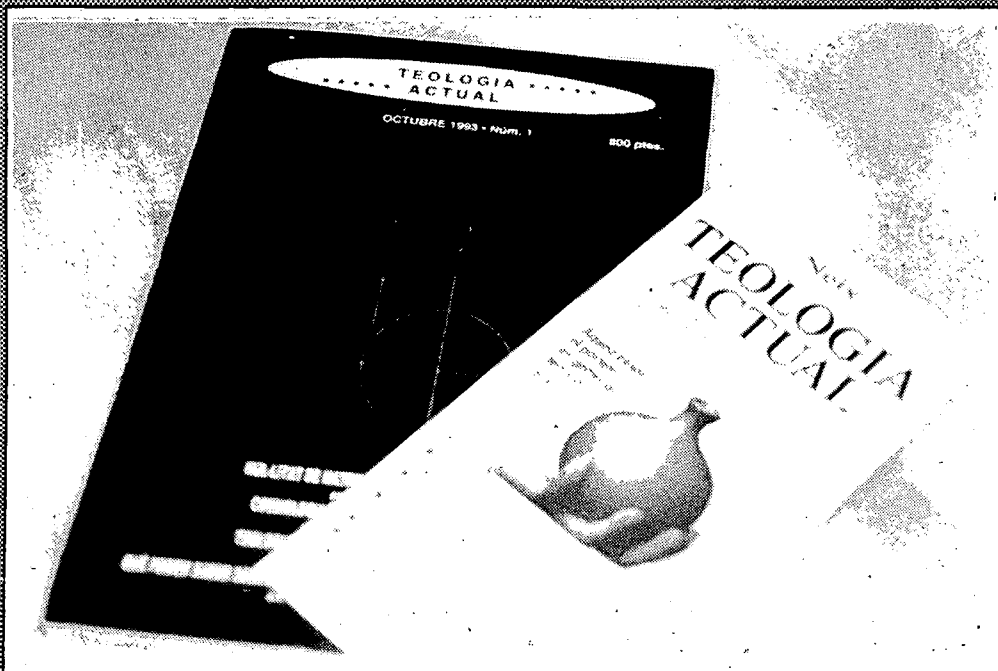

EL MIRACLE

Jornades de reflexió i pregària, per aprofundir en la nostra fe, en un ambient de silenci i comunió. Del 8 al 14 de novembre.

Tema: Vida cristiana: Un camí de fidelitat esperançada.

Director: P. Josep Enric Parellada, monjo. Per informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat. Telf.: (973) 48 00 45

Entrevista amb Joan Guiteras i Ramon Ollé, director i impulsor respectivament de la revista TEOLOGIA ACTUAL

La teologia als quioscos

«Per fi s'ha omplert un buit!». Aquest era el sentiment dels assistents a la inauguració de curs de l'Institut de Teologia de Barcelona (ITB), fa un mes, quan es va presentar en societat TEOLOGIA ACTUAL. La revista, que sortirà cada dos mesos, ha nascut decidida a fer present la teologia en tots els ambients, en un esforç d'apropar-se a l'actualitat i a la gent. «El que intenta la revista és realment posar aquells criteris clars, aquells

criteris tècnics i estudiats, a l'abast de tothom»; ho diu el laic impulsor del projecte, Ramon Ollé. Els responsables esperen arribar a les 1.000 subscripcions per cap d'any, i a llarg termini a distribuir TEOLOGIA ACTUAL als kioscos. De moment els ànims són bons. Joan Guiteras, director de la revista i de l'ITB, va declarar en la presentació que «el futur està assegurat perquè ocupem un espai que no existia, i volem ocupar-lo».

Joan Guiteras, 53 anys, és prevere, director de l'Institut de Teologia de Barcelona i delegat de l'arquebisbe Carles per a la catequesi, entre altres càrrecs. També ha assumit la direcció de TEOLOGIA ACTUAL

—**Com va acollir vostè, des del càrrec de director de l'Institut de Teologia de Barcelona (ITB), el projecte que uns laics ex-alumnes de l'Institut decidissin tirar endavant una revista de teologia?**

—D'entrada em va semblar una idea realment meravellosa i tremendament positiva. El que passa és que de la concepció a la realització hi va haver un cert espai perquè va ser difícil que jo acabés de veure com portar-ho a terme. Fins i tot vam haver de fer un cert acoblament amb el projecte que em van presentar. Crec que això va ser una cosa bona, en el sentit que va permetre que madurés la idea.

—**Com va acabar al final?**

—El que vaig fer va ser recuperar el projecte original tal com els laics me l'havien donat...

—**Recuperar?**

—Sí. A mi em semblava que el projecte inicial s'havia de derivar cap a altres coses, però després de donar-hi voltes em vaig adonar que la idea primera era molt més vàlida i molt més dels nostres dies, molt més adequada al que pretenia la revista i d'acord amb els mateixos objectius que té l'Institut.

—**Una revista, en concret TEOLOGIA ACTUAL, ¿es pot considerar com un fruit previsible que sortís de l'ITB?**

—Sí. La idea me la van donar els laics, però jo la tenia de feia temps: hi va haver una coincidència d'idees.

Dins de la tasca i els objectius de l'Institut

era també normal que hi sorgís una idea d'aquest tipus. L'admiració que tinc és que això precisament ho hagin fet els mateixos laics. En aquest sentit és el fruit d'un Institut que va néixer amb l'objectiu d'apropar la teologia als laics, de manera que aquests, gairebé com resposta a l'Institut, han ajudat i fet possible la promoció de la revista.

—**Aleshores, ¿es pot considerar la revista com un canal de continuïtat dels ex-alumnes de l'ITB, semblant al que pot fer l'Associació d'Antics Alumnes?**

—D'alguna manera són coses que estan en contacte, però que també són força diferents. La revista no sols és un desig de lligam a l'Institut, hi ha alguna cosa més: la necessitat que en el camp de la divulgació teològica, no ocupat des del punt de vista de revistes, hi hagués un instrument que es pogués posar molt en paral·lel amb la tasca de l'ITB.

—**La revista vol difondre la teologia. ¿Tot cristià necessita uns mínims de teologia?**

—Tots, d'alguna manera, fem teologia. ¿Què és exactament teologia? Doncs és la ciència que tracta de Déu, per tant els cristians, des que som batejats, parlem de la vida cristiana i llegim l'Evangeli, estem fent teologia. No oblidem que els primers que van ser anomenats teòlegs van ser els evangelistes!

Però sí que els creients, en l'enfrontament actual dels mateixos humanismes cristians, necessiten poder donar-se raó de la fe, i donar raó de la fe. Tenint en compte que

la teologia no ho és tot; no és només que jo tingui les idees clares, sinó que el cristianisme és una actitud d'amor envers Déu i els germans, i això és la cosa principal, però per a això la teologia pot ajudar molt.

—**Quin és el suport concret que ofereix l'Institut a TEOLOGIA ACTUAL?**

—L'Institut de Teologia empara aquest projecte de revista que està promocionada per un grup de laics, els quals li donen una entitat en ella mateixa.

L'Institut vol donant-li tot el suport vetlla perquè pugui sortir. Alhora, tothom hi col·labora, els professors que hi ha i ex alumnes. Per tant es vetlla que la revista sigui possible, i al mateix temps que sigui quelcom que ajudi i que no estigui fora de les mateixes tasques que fa l'Institut.

—**Ja que l'ITB empara la revista, ¿est disposat a assumir l'aire plural i marcadament laic que vol tenir TEOLOGIA ACTUAL?**

—En aquesta qüestió estem nosaltres. J'el mateix editorial del primer número re marcava la mentalitat que té aquesta revista: vol arribar a tothom, vol informar de tots els temes, i no hi ha cap tema que faci por. No obstant sí que es vol que el to sigui totalment constructiu.

✓ **La idea me la van donar els laics, però jo la tenia al cap de feia temps ■**

✓ **Dins la tasca i objectius de l'Institut de Teologia de**

Barcelona era normal que sorgís una idea d'aquest tipus [en referència a TEOLOGIA ACTUAL] ■

✓ **La admiració que tinc és que això precisament ho hagin fet els mateixos laics ■**

✓ **Els creients necessiten poder donar-se raó de la fe, i donar raó de la fe ■**

✓ **No hi ha cap tema que faci por. No obstant sí que es vol que el to sigui totalment constructiu ■**

✓ **Tot el que qualsevol persona llegeixi als mitjans de comunicació ha de poder ser observat a TEOLOGIA ACTUAL a través del prisma de la fe ■**

✓ **Els cristians que som al carrer, estem al dia ■**

✓ **La revista intenta posar a l'abast de tothom aquells coneixements sòlids perquè cada u pugui prendre decisions ■**

✓ **Nosaltres hem de fer les coses com el que som: laics ■**

✓ **La revista és de laics per a laics ■**

Ramon Ollé, es pot considerar el «pare» de la revista. És un laic de 42 anys, casat i amb tres fills. Té el títol d'enginyer de telecomunicació, i compagina la direcció d'una empresa amb el seguiment de postgraduats a la Universitat Ramon Llull. Pertany a la promoció 1990-91 de l'Institut de Teologia de Barcelona.

— **Un dels objectius de la revista és divulgar. Això pot portar a re-
aixar o simplificar la teologia?**

— Jo crec que cal aclarir un concepte molt important: divulgar no significa, ni olt menys, baixar la qualitat. Divulgar, popularitzar, fer una cosa a l'abast de tothom, per mi, bàsicament vol dir ser capaç de traslladar a un llenguatge senzill i entenedor allò que moltes vegades requereix de grans tecnicismes o paraules buscades. Això és fer-ho popular però sense rebaixar ni de lluny el grau.

— **La revista vol ser una eina interpretació de l'actualitat des d'una òptica cristiana fonamentada?**

— Tot a fer que passa a la vida té diferents matisos d'interpretació, i cada u interpreta segons una òptica pròpia. A partir d'aquí, el que qualsevol persona que s'anomeni catòlica o cristiana llegeixi als mitjans de comunicació ha de poder ser observat a TEOLOGIA ACTUAL a través del prisma de la fe.

Que això no vol dir des d'una òptica simplificada i carca, sinó des d'una concepció oberta, dialogant i capaç de comprendre el que passa al voltant, amb una teologia oberta, veritable i autèntica, no reïda en un grup allunyat de la realitat de cada dia, ja que el cristianisme no és res més que estar ficat al món fins a les orelles.

— **L'Església a cavall de l'actualitat, l'actualitat a cavall de l'Església?**

— Mira, si quan em parles d'Església et refereixes a tot el Poble de Déu en marxa, ve de dir que no hi hauria d'haver distinció entre l'estar al dia o no pel fet de ser «professional de la religió» o no. La qüestió que estem al carrer estem al dia.

Cal preguntar si moltes vegades la jerarquia i l'estructura respon a aquesta actualitat, i si és capaç d'entendre que l'esforç és que d'aggiornamento és de posar-se al davant dels fets. Per a això s'ha d'entendre que la dinàmica del Poble de Déu va al dia.

— **TEOLOGIA ACTUAL vol ser una revista on els cristians lectors puguin**

treure conclusions per portar-les a la pràctica?

— Sincerament crec dues coses: primera, que TEOLOGIA ACTUAL és un estri, i que per tant cada u l'ha d'usar en la mesura de les seves possibilitats i capacitats; i per tant a un estri no li podem

demanar que faci el treball que jo hagi de fer amb el meu pensament i voluntat.

I segona, que TEOLOGIA ACTUAL no pretén ser un compendi de forma de vida. S'hi poden trobar solucions a preguntes que moltes vegades ens fem cada persona, i cada u ho trobarà en un moment en un número determinat de la revista, però no és un «solucionari».

En tot cas intenta el que he dit abans: posar a l'abast de tothom aquells coneixements sòlids perquè cada u pugui prendre decisions. És l'home que les ha de prendre, no la revista.

— **TEOLOGIA ACTUAL es defineix com elegant, moderna i creativa. ¿El que falta normalment als «productes religiosos»?**

— Crec que molts mitjans de comunicació del que en diríem «mitjans d'Església» s'han de posar al dia. S'ha de fer un profund esforç de posar-los al dia en clau d'allò que la gent d'avui entén i veu. I no està ni de lluny barallat amb la teologia que les revistes puguin estar ben presentades, modernes, ser col·leccionables, amb els continguts moderns i fins i tot divertits!

Però això no és una cosa que jo dic; ja ho deia el Sant Pare a la Redemptoris Missio, on ell mateix reconeix que l'Església no té molt atès «l'aeròpag» dels mitjans de comunicació. Aleshores aquí sí que hi ha d'haver una feina profunda del laicat.

— **Aquí vindria bé el que va dir a la presentació de la revista: que els laics complementin amb les seves ciències pròpies.**

— Exacte. Nosaltres hem de fer les coses com el que som: laics. Aleshores, com a laics, sabem com es pot fer una revista, com es pot administrar, de quina forma s'ha d'entrar, com es pot interpretar i en quina clau pot ser llegida.

Amb això no estic dient que no hi hagi clergues capaços de fer-ho —n'hi ha

molts— sinó que és el conjunt d'ambdós Testaments amb què es pot ser funcionar molt més bé.

Jo diria al clergat: deixeu-nos als laics el tarannà de com s'ha de presentar i com s'ha de fer, de com s'ha de publicar i negociar un mitjà d'aquests, i aporteu-hi vosaltres allò que per «professió» sabeu, teniu i heu de fer.

— **¿Quines són les claus d'èxit d'una iniciativa bàsicament laica com TEOLOGIA ACTUAL?**

— Tot mitjà de comunicació i tota revista, o qualsevol activitat de la vida, no és més que un conjunt d'idees sobre la taula i posades a treballar. I allò més important és que aquest conjunt d'idees, que pot partir d'un costat o altre, és realitzat amb l'esforç de tots.

L'avantatge que té TEOLOGIA ACTUAL és que va sorgir d'un grup de laics, que va ser acceptada i ajudada immediatament per l'Institut de Teologia, i que mossèn Guiteras s'hi va abocar. Amb aquesta situació, crec que tenim els tres elements fonamentals per posar-la en marxa.

Ara es necessita un altre element fonamental: que agradi, i per a això sols cal que la gent s'hi aboqui llegint-la, subscriuint-s'hi i aportant crítiques constructives.

I cal, també, que tots aquells laics que se senten cridats a comunicar coses que siguin sòlides i importants des d'una base de coneixement, són convidats a escriure, ja que una cosa és clara: la revista és de laics per a laics. Això no significa que sigui exclusivament de laics per a exclusivament laics, sinó que calen totes les forces, però està pensada i orientada al món del laicat.

— **En el primer número tots els que escriuen són clergues, no?**

— Sí... és la primera... (respon amb un to innocent i entremaliat d'excusa).

■ **Guillem Farré**

Mentre arriba a una difusió generalitzada —hi ha la intenció que es pugui trobar a qualsevol quiosc— hom pot comprar TEOLOGIA ACTUAL a l'Institut de Teologia de Barcelona o a les llibreries religioses tradicionals, per 800 pessetes.

El format col·leccionable per temes de la revista anima a tenir un seguiment sobre els temes tractats sense discriminar els lectors esporàdics.

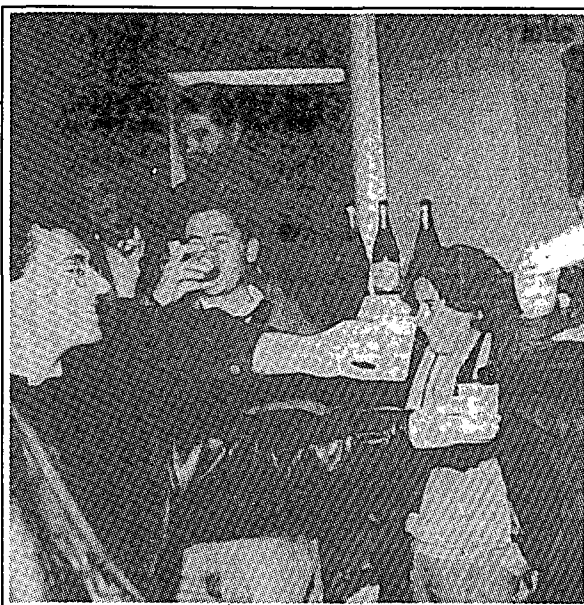
Per gaudir, però, de la riquesa de la subscripció, i rebre a casa el bi-mensual, s'ha d'enviar la butlleta d'inscripció a l'ITB, C/ Diputació 231, 08007 de Barcelona.

Per demanar informació o adquirir la butlleta, hi ha disponible el telèfon 454 19 63, i el fax 323 73 73, tots dos de l'ITB, de 5'30 a 8'30 de la tarda.

El preu de la subscripció és de 3.400 pessetes; l'objectiu de la revista és assolir 1000 subscripcions per cap d'any.

Julio Iglesias Zamora saluda des del balcó de casa seva, després de ser alliberat per ETA, que l'ha retingut segrestat durant 117 dies

Els obrers de la fàbrica Ikusi celebren alegrement l'alliberament del seu gerent Julio Iglesias Zamora

Un casc blau portant un fèretre de nen cap a l'hospital de Sarajevo

26, dimarts

Ottawa: les eleccions generals

Ahir se celebraren les eleccions generals a tot el territori canadenc, i s'espera que els pronòstics es mantinguin i que el Partit Liberal sigui el gran guanyador dels comicis. A les quatre de la matinada d'avui, hora espanyola, començarà l'escrutini... i a veure que passa!

París: la situació a Algèria s'agreuja

El segrestament de tres funcionaris del Consolat general francès a Alger preocupa seriosament el govern, ja que la por es comença a apoderar de la comunitat estrangera que es calcula en unes 70.000 persones. Des de fa unes setmanes la comunitat estrangera s'ha convertit en el blanc dels terroristes islàmics, que així responen a la persecució de què són objecte per part del govern algerià. De moment, els grups industrials alemanys, Siemens i Mercedes, han decidit la repatriació dels familiars dels seus treballadors, i les empreses franceses i nord-americanes estudien fer el mateix. Per altra banda, el ministre de Defensa algerià, el general retirat Lamine Zerual va fer una dura advertència a la classe política d'Algèria instant a trobar urgentment una «solució consensuada» al conflicte que ja fa més de dos anys que dura.

Kiev: Ucraïna firmarà el tractat START

El secretari d'Estat nord-americà, Warren Christopher, va manifestar ahir haver arribat a un acord amb el govern de Kiev, el qual desmantellarà els seus míssils nuclears. A canvi de la firma del tractat START, Christopher va prometre desbloquejar el crèdit de 175 milions de dòlars a favor d'Ucraïna.

27, dimecres

Ottawa: els canadencs han votat per un canvi

Els escrutinis han donat la victòria al Partit Liberal que ha obtingut 178 escons dels 295 que hi ha al Parlament. El Partit Conservador ha perdut 155 escons dels 157 que tenia i, per tant, n'ha obtingut 2, que representen el més sorollós dels fracassos. El Bloc Quebecuès ha obtingut 54 escons, convertint-se en la segona força política del país; el Partit Reformista 52 escons, Nova Democràcia 8 i els independents, 2. Com es pot constatar, el canvi ha estat radical.

Port-au-Prince: la crisi haitiana continua sense solució

Ahir no va ser possible reunir el quorum necessari (41 diputats) al Parlament per votar les lleis de policia i d'amnistia que posarien fi a la dramàtica situació que travessa Haití. Les coaccions dels militars i de la policia han fet que molts diputats es quedessin a casa per por. L'enviat especial de les Nacions Unides, Dante Caputo ha fet una crida als líders internacionals perquè vinguin a Haití per ser testimonis de la situació...

El Caire: més atemptats contra turistes

Tres turistes morts i quatre de ferits és el balanç de l'atemptat perpetrat al bar de l'Hotel Semiramis Intercontinental del Caire. L'atemptat a trets de pistola fou comès per un sol home que fou detingut immediatament i del qual la policia ha informat que és un pertorbat mental, però no ha aclarit si pertany a les organitzacions terroristes islàmiques... encara que se suposa la seva implicació.

28, dijous

Moscou: desbloquejament del projecte de liberalització econòmica

Ieltsin ha decidit posar en marxa el projecte de liberalització econòmica i ha començat firmant un decret mitjançant el qual els camperols podran comprar i vendre lliurement les seves terres i accedir als títols de propietat. A més, també ha firmat altres dos decrets, un sobre el pressupost i l'altre sobre l'amnistia fiscal. Els tres decrets en conjunt són les primeres mesures liberalitzadores després de la victòria sobre el Parlament. Amb el primer dels decrets s'ha obert la porta de la privatització de les granges col·lectives que foren instaurades per Stalin.

Brussel·les: demà, cimera de caps d'Estat

El canceller alemany Helmut Kohl i el president de França, Mitterrand, acordaren ahir instar els caps d'Estat i de govern que demà es reuniran a Brussel·les per l'entrada en vigor del Tractat de Maastricht, a aplicar sense retards el calendari d'Unió Europea. Segons Kohl i Mitterrand, «Europa ha de ser forta perquè la seva credibilitat i capacitat estan en joc»...

Washington: la crisi haitiana

El bloqueig marítim contra Haití no soluciona, ara com ara, el conflicte. Els Estats Units i l'ONU han reconegut la impossibilitat que el president legítim, Aristide, torni a Port-au-Prince demà, dia 30. Fins i tot li han advertit del perill que corre la seva vida si intenta anar al seu país, on els militars continuen obstruint el seu retorn sigui com sigui. Per altra banda, ahir va arribar a Port-au-Prince un vaixell americà repatriant quinze ciutadans haitians que havien intentat fugir del país.

29, divendres

Brussel·les: el Consell Europeu extraordinari

La negociació sobre les seues de les institucions de la Comunitat Europea que encara no han estat adjudicades posarà a prova l'existència d'un esperit comunitari en la cimera de caps d'Estat i de govern dels Dotze. Per a l'Agència Europea per a l'avaluació de Medicaments hi ha dues ciutats que hi opten: Barcelona i Londres... Per altra banda, la Comissió Europea tem que es produeixi un desequilibri entre els Estats. París i Bonn han proposat que se celebri Consell de ministres cada quinze dies, i la Comissió Europea ha recordat que ja existeix un control per part del Parlament Europeu...

Roma: procés a Milà sobre les comissions il·legals a partits polítics

El primer judici de l'operació Mans Netes va començar ahir a Milà per analitzar el cas Enimont empresa química de l'ens estatal ENI i la societat privada Montedison que va fracassar poc després de ser creada. La primera vista oral ha aixecat molta expectació, però s'ha hagut de suspendre perquè l'únic inculpat, el financer Sergio Cusoni, pròxim al líder socialista Bettino Craxi, no es va presentar... Es tracta de saber com es va pagar la comissió més alta que mai no s'hagi donat a un partit polític: 150.000 milions de lires (aproximadament uns 12.000 milions de pessetes...

Washington: la crisi d'Haití

El president Bill Clinton ha advertit als militars colpistes que estan «cometent un greu error» i el president haitià exiliat va demanar a les Nacions Unides que s'apliqui un bloqueig total al seu país. Però fonts diplomàtiques han advertit que el bloqueig total d'Haití seria molt difícil, sobretot pel que fa a les companyies aèries, però no han descartat mesures que el puguin endurir...

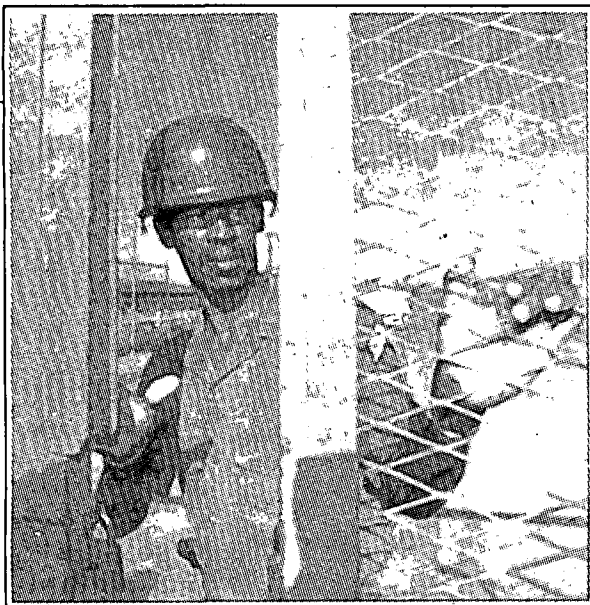
BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

➤ Complint els acords amb l'OAP, el govern israelià ha posat en llibertat els primers 660 presoners palestins, entre els quals no hi ha cap militant integrista. Per poc es comença...

➤ Ahir va tenir lloc la primera visita dels coprínceps d'Andorra al principat després de l'aprovació de la nova Constitució. Tot el país fou una festa durant la visita, i al final del seu discurs el president Mitterrand va pronunciar un «Visca Andorra» que fou molt aplaudit...

➤ El matrimoni Bill i Hillary Clinton van presentar ahir al Congrés nord-americà el projecte de llei sobre la reforma sanitària. És la primera vegada en la història USA que la primera dama presenta un projecte de llei.

➤ El primer ministre irlandès, Albert Reynolds ha dit que Irlanda està disposada a renunciar a la seva jurisdicció sobre l'Ulster, a condició que s'aturi immediatament l'onada de violència desfermada entre catòlics i protestants.

Un soldat haitià fent servei de guàrdia al port bloquejat de Port-au-Prince

Els científics de l'Institut Pasteur, de París, han identificat un altre mecanisme d'entrada de la sida en el sistema immunològic. Aquest avenç pot facilitar el descobriment d'una vacuna polivalent

Dos brívalls bosnians juguen pels carrers de Sarajevo a fer de guàrdies, lluint gorres de l'antiga policia de l'ex-Iugoslàvia

30, dissabte

Brussel·les: el Consell Europeu extraordinari

S'ha fet el repartiment de les «seus» de les agències de la Comunitat Europea que, gairebé, ha estat una mena de repartiment de premis en el qual han sortit beneficiats aquells que més troncs han posat a les rodes del carro comunitari. A Anglaterra se li ha assignat l'Agència Europea d'Avaluació de Medicaments, a la qual optava Espanya, i a Dinamarca li ha correspost l'Agència del Medi Ambient, que volia Portugal. Espanya ha hagut de conformar-se amb l'Oficina de Registre de Marques i l'Agència per a la Salut i Seguretat en el Treball; a Portugal li ha tocat l'Observatori Europeu de Drogues i Toxicomania. I, de moment, tots contents...

Moscou: Ieltsin ordena la dissolució dels soviets locals

El president Ieltsin va completant la reforma del poder a Rússia i ha ordenat la dissolució dels soviets locals, al mateix temps que el primer ministre, Txernomyrdin, ha assumit el comandament de les tropes de defensa civil, que des d'ara ja no estaran subordinades al ministeri de Defensa...

Port-au-Prince:

Aristide ajorna el seu retorn

El president Jean-Bertrand Aristide ha ajornat el seu retorn al país, vist l'agreujament de la situació a causa de l'actitud dels militars colpistes liderats pel general Cédras, el qual ha manifestat que els acords ja havien perdut tota validesa. El delegat de l'ONU, Dante Caputo, ha amenaçat amb fer més dures les sancions, i el país és immersit en una vaga general que s'agreuja per moments.

31, diumenge

Roma: ordre d'arrest contra De Benedetti

La fiscalia de Roma ha dictat ordre de recerca i captura contra Carlo de Benedetti, president de la internacional Olivetti, al qual s'acusa d'haver pagat 1.250 milions de pessetes en concepte de comissions a partits polítics entre 1988 i 1991. De moment l'industrial i capitalista és en lloc desconegut, i els seus advocats han dit que va marxar divendres per passar el cap de setmana en lloc desconegut, i han dit que tornarà dimarts vinent, 2 de novembre.

Brussel·les: la reunió dels Dotze

Segons es miri, el balanç de la cimera de caps d'Estat i de govern dels Dotze, ha estat un èxit: s'ha celebrat l'entrada en vigor, des de demà, 1 de novembre, del controvertit Tractat de Maastricht, i s'han autoimposat deures per continuar el camí emprat... Però si se'n fa balanç de cara als problemes presents, ja no és tant èxit, ja que s'ha ajornat la recerca de solucions per a l'atur, i la guerra a l'ex-Iugoslàvia roman al mateix punt, sense solució, i, en aquest moment amb la impressió que ni s'ha intentat buscar-la. Tot està igual i caldrà emprendre noves negociacions.

Port-au-Prince: el president Aristide... no torna

Pot considerar-se fracassat el retorn del president legítim Jean-Bertrand Aristide, i els militars haitians recobren nou impuls i exigeixen, juntament amb l'oposició, la dimissió del president i convocatòria d'eleccions. Però es manté la posició del Consell de Seguretat de l'ONU que intensificarà les sancions si es frena la democràcia a Haití, i manté el suport al primer ministre Malval el govern del qual és considerat com a únic constitucional...

1, dilluns

Brussel·les: avui entra en vigor el Tractat de Maastricht

Avui entra en vigor el tractat més ambiciós d'apropament de voluntats vers una acció comuna que mai no s'hagi plantejat a Europa: el Tractat de Maastricht. Finalment, amb deu mesos de retard, es posa en marxa per dur a terme una singladura veritablement difícil a la qual no li mancaran troncs a la roda per fer-li més difícil avançar. Si mirem el què ha costat la ratificació per cada un dels Estats signants, sorgeix veritablement el temor del que pot esdevenir-se durant les etapes previstes fins arribar a la mena de federació que es pretén, a la moneda comuna, etc. De moment cal esperar els vinentos vuit mesos que culminaran amb les eleccions al Parlament Europeu... i, després, ja veurem!

Lima: Fujimori guanya el referèndum

El temor que es produís una alta abstenció, per por als atemptats terroristes de Sendero Luminoso, en el referèndum constitucional convocat pel president Fujimori, ha fet que s'allargués una hora el temps per anar a votar a tot el país. Les primeres estimacions un cop començat l'escrutini donaven un no gaire entusiasta «sí» a favor; de moment s'estima la victòria de Fujimori en un 55 per cent, resultat que no significa un xec en blanc per al president, sinó només un suport amb reserves...

Londres: continua el drama a Irlanda del Nord

Malgrat l'oferiment conjunt de Londres i Dublín d'iniciar negociacions amb l'IRA, ahir es va produir un nou atemptat terrorista, aquesta vegada a càrrec dels «Combatents per la Llibertat de l'Ulster», una milícia paramilitar protestant, que va entrar en un «pub» de Graysteel on se celebrava la festa de Tots Sants posant-se a disparar indiscriminadament sobre els concurrents matant set persones i ferint-ne onze més...

El naixement d'una nova Europa

Aquesta setmana, concretament l'1 de novembre, ha entrat en vigor el tractat de Maastricht de la Unió Europea, que té com a objectiu aconseguir la unió política, econòmica i monetària dels països membres de la Comunitat Europea així com dotar els seus habitants d'una ciutadania i un passaport comuns. Han passat els anys de les bones intencions i hem entrat de ple en l'època dels compromisos. Acaba de néixer una nova i decisiva etapa per a Europa. El part no ha estat, precisament, una bassa d'oli.

L'Europa dels Dotze s'ha construït pas a pas, per tant, és difícil que la nova Unió es pugui percebre, tot d'un plegat, al carrer. Ampliar estudis en un altre país comunitari, dipositar els diners en el banc que vulguem sigui de la nacionalitat que sigui o viatjar en la companyia aèria que millors condicions ens ofereixi són conquestes que ja s'han assolit. Però encara s'han de superar algunes traves per poder-se desplaçar lliurement per Europa sense haver de mostrar cap document. És el que s'anomena lliure circulació de persones.

A les properes eleccions al Parlament Europeu, el juny de l'any vinent, els ciutadans que resideixen en un país comunitari diferent del seu d'origen podran ser electors i candidats, mitjançant un complex sistema d'eleccions, en els comicis locals pertinents. La Unió Europea vol assolir una realitat europea forta i sòlida que sigui realment competitiva a nivell internacional davant els seus màxims competidors, el Japó i els Estats Units.

Ara bé, no tot són flors i violes, atès que en els àmbits econòmic, social i en el de la política exterior les resistències nacionalistes són encara presents en uns països més —Dinamarca o la Gran Bretanya— que no pas en altres. La Comunitat Europea ha anat avançant en els darrers quaranta anys, tot fent dos passos enrera i un endavant. Ara l'ha fet endavant.

■ Miquel Àngel Codina

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

> L'organització terrorista ETA ha deixat en llibertat, sa i estalvi, Julio Iglesias Zamora, l'industrial basc que ha retingut segrestat durant 117 dies.

> Mai no s'havia donat a Irlanda una situació semblant: els governs de Londres i de Dublín accepten obrir negociacions amb l'IRA si aquesta renuncia a la lluita terrorista. Només de pensar-ho, ja és bo.

> Han estat alliberats sans i estalvis els tres funcionaris del Consolat general francès a Alger, que havien estat segrestats per terroristes pertanyents al fonamentalisme islàmic.

La memòria de Mn. Pere Tarrés

Quan s'entra a l'església parroquial de sant Vicenç de Sarrià, (Barcelona), a la dreta es troba de seguida un sepulcre venerat: és el de Mn. Pere Tarrés i Claret, mort l'any 1950, pocs anys després d'haver estat ordenat prevere de Barcelona, acabada la guerra del 1936-1939. Una bona part del seu ministeri sacerdotal s'esmerça en l'àmbit de la parròquia que ara acull amb afecte i reverència el seu sepulcre.

És un sepulcre venerat; difícilment hi manca mai algun senyal d'afecte de persones que s'hi han aturat: llànties, flors. Sovint, hom hi troba altres persones que pregunten. El record de Mn. Tarrés viu, no solament a Sarrià.

M'agrada fer-hi referència en aquesta ocasió, encara en l'eco de la solemnitat de Tots Sants. El proper dilluns dia 8 de novembre, com cada any al voltant del 6 de novembre —data del trasllat de les despulles a l'església de Sarrià— se celebrarà en aquella parròquia una missa, i es faran pregàries perquè allò que tants fidels desitgen sigui aviat aconseguit: que el Dr. Tarrés pugui ser venerat públicament (és a dir, que pugui ser «beatificat»), per aquells que tinguin la devoció de fer-ho. Enguany, la preparació d'aquesta celebració està confiada a la parròquia de Santa Maria del Remei, en el terme de la qual morí el Dr. Tarrés; en aquella església parroquial foren celebrades les seves exèquies, l'any 1950.

La gran tribulació

L'eco de Tots Sants es troba, doncs, amb la memòria del Dr. Tarrés. Els sants són precisament això. ¿Nollegíem escoltàvem

■ Pere Tena

el passat 1 de novembre: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació...», i allò altre: «Aquests són els qui vénen per veure'us de cara, Senyor!». I val a dir que les dues afirmacions són ben bones per definir la figura espiritual del Dr. Tarrés. La tribulació el va acompanyar durant bona part de la seva vida, possiblement amb més intensitat del que hauria succeït en persones de menys forta sensibilitat que ell. Quan hom llegeix els seus diaris, de guerra i de seminari, s'adona de la presència del sofriment, a partir de la seva mateixa professió de metge en un cas, i de la seva preparació al sacerdoci en l'altre. La mort de la seva mare la visqué amb serenitat, però amb una gran intensitat afectiva. Els anys del seu ministeri a Barcelona, el parèntesi dels estudis a Salamanca que no va representar per a ell cap experiència gratificant, les incomprendiments i petites mesquineses amb que hagué de trobar-se, culminaren en les setmanes de la definitiva i gran tribulació: la seva malaltia. Fou també el temps de realitzar conscientment la frase sencera de l'Apocalipsi: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació: han rentat els seus vestits en la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs». El vestit blanc és figura sacerdotal. La tribulació, i la malaltia final sobretot, tingueren per al Dr. Tarrés un profund sentit cristològic i sacerdotal: l'intima comunió existencial amb el sacrifici de Crist, en l'espera confiada de la mirada amorosa del Pare.

Mn. Pere Tarrés i Claret

«Per veure'us de cara...»

A les benaurances és ben clara l'afirmació: «Benaurats els nets de cor, perquè veuran Déu!».

I les benaurances, —començant per la pobresa real, ambientada en una forta espiritualitat de simplicitat evangèlica, veïna al missatge de santa Teresa de Lisieux— són una bona descripció de la vida del Dr. Tarrés.

M'aturo, però, en la que he citat: net de cor. No hi ha ningú dels qui ens hem acostat al Dr. Tarrés, i l'hem sentit parlar —estudiants, metges, militants, sacerdots, joves i noies— que no reconegui aquesta qualitat que traspuava en el seu rostre i en el seu parlar i explicar. Fa pocs dies, en una conversa pública sobre la seva figura, la Sra.

Àngels Papiol feia al·lusió als aplaudiments que, en temps de la Federació, havia recollit el militant Tarrés en un discurs vibrant sobre la puresa de la joventut.

Per això «veia Déu». En la mateixa conversa esmentada, el Sr. Joan, testimoni directe de les escenes descrites en el «Diari de guerra», explicava l'afabilitat de la seva mirada envers cadascú, i alhora la seva contemplació absorta davant del paisatge. Veia Déu en cadascú, en les obres de les mans del Creador, perquè res no l'impedia, en el cor, de contemplar la realitat més profunda de tot en tot.

Vull afegir una conseqüència, que l'evangeli de sant Joan té ben present quan parla dels creients: «d'això que hem vist, en donem testimoni!». La fe del Dr. Tarrés, la seva existència cristiana, no era reduïda al privatisme estricte o la pràctica vergonyant. Tal com era l'esperit de la Federació, era una fe rigorosament explícita i confessant.

M'agrada citar aquí un paràgraf del magnífic estudi de Mn. Pere Montagut sobre la caritat pastoral del Dr. Tarrés. El considero sintètic del seu treball:

«Fer del sacerdoci una vocació d'amor és tota la mística que Mn. Tarrés ha descobert, abraçat i viscut. Amb aquest centre vivificador ha pogut esperar i patir, gaudir i ser immolat. Ell pot afegir-se als noms dels pastors que, en l'Església, han posat al descobert el rostre de l'home segons el cor de Déu. Un cor que travessa els temps i les circumstàncies amb el mateix Crist ahir, avui i pels segles».

■ Pere Tena és bisbe auxiliar de Barcelona

Diumenge XXXII durant l'any

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Sa 6:12-16

Lectura del llibre de la Saviesa

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre, ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

Salm responsorial

62 (R.: 2b)

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco.
Tot jo tinc set de vos,
per vos es desviu el meu cor,
com terra eixuta sense una gota d'aigua.

R. Tot jo tinc set de vos, Senyor, Déu meu.

Jo us contemplava al vostre santuari
quan us veia gloriós i poderós.
L'amor que em teniu val més que la vida;
per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir
i alçar les mans lloant el vostre nom.
Sacia't del bo i millor,
us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo,
passo les nits pensant en vos,
perquè vos m'heu ajudat,
i sóc feliç sota les vostres ales. R.

Lectura segona

1 Te 4:13-18

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.

[D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre.

Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.]

Al·leluia

Mt 24:42a, 44

Vetlleu, estigueu a punt,
que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.

Evangel·li

Mt 25:1-23

Lectura de l'evangel·li segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudentes, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l. Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen. Però les prudentes els respongueren: Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne. Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec.

Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: A; ferial: I)

SETMANA 32 DURANT L'ANY (salteri: setmana 4a)

NOVEMBRE:

7. Diumenge 32 durant l'any: *verd*. Lectures: Sa 6:12-16 (Salm 62) / 1Te 4:13-18 / Mt 25:1-13.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Ernest, màrtir; santa Carina, verge i màrtir; sant Severí, màrtir; beat Jacint-Maria Castañeda, prevere (dominica) i màrtir (a Indo-xina, nat a Xativa).

8. Dilluns. Del dia: *verd*. Lectures: Sa 1:1-7 (Salm 138) / Lc 17:1-6.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per «màrtirs coronats»; sant Deodat I, papa; beata Isabel de la Trinitat, verge (carmelita).

Festes majors: Santa Coloma de Queralt.

9. Dimarts. Festa de la dedicació de la basílica del Laterà (Roma, s. IV): *blanc*. Lectures: Ez 47:1-2.8-9.12, o bé 1C 3:9c-11.16-17 (Salm 45) / Jo 2:13-22.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Festa del Sant Crist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid); sant Teodor, màrtir (soldat).

Festes majors: Balaguer i Beget.

10. Dimecres. Memòria de sant Lleó el Gran, papa i doctor de l'Església: *blanc*. Lectures del dia: Sa 6:1-11 (Salm 81) / Lc 17:11-19.

Bisbat de Solsona: festa de la dedicació de la catedral (col·legiata 1163) (*blanc*; lectures: Ac 28:11-16.30-31 / Mt 14:22-33).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Andreu Avel·lí, prevere (teatí); sant Tiberi, màrtir; santa Teopista, verge.

11. Dijous. Memòria de sant Martí de Tours, bisbe (abans monjo): *blanc*. Lectures del dia: Sa 7:22 - 8:1 (Salm 118) / Lc 17:20-25.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Menna, màrtir (soldat).

Festes majors: Adraén, els Alamús, l'Aleixar, Altafulla, Arenys de Munt, l'Armentera, Ars, Bescaran, el Brull, Calonge d'Empordà, la Figuera, Lladorre, Maçanet de Cabrenys, Masarac, el Morell, Mura, la Nou de Berguedà, Peralada, Pontós, Puig-reig, Sant Celoni, Sant Martí d'Albars, Sant Martí de Centelles, Sant Martí de Maldà, Sant Martí Sarroca, Sant Martí Sescorts, Sant Martí Sesgueioles, Sant Martí de Tous, Santa Maria de Merlès, Sentmenat, Sobremunt, Teià, Torrelles de Llobregat, Urtx, Viladrau, Vilallonga del Camp, Vilallonga de Ter, el Vilar, Vilaverd i Xerta.

12. Divendres. Memòria de sant Josafat, bisbe (de ritu oriental) i màrtir (per la unitat dels cristians): *vermell*. Lectures del dia: Sa 13:1-9 (Salm 18) / Lc 17:26-37.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Emilià (Millán) de «la Cogolla», ermità (a la Rioja).

Festes majors: Pau.

13. Dissabte. Del dia: *verd*. Lectures: Sa 18:14-16, 19:6-9 (Salm 104) / Lc 18:1-8.

MEMÒRIA LLIURE: Sant Leandre, bisbe (de Sevilla) (*blanc*).

Bisbat de Solsona: memòria de sant Lleó el Gran (del dia 10).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Dídac (Diego) d'Alcalà, religiós (franciscà); sant Estanislau de Kostka, religiós (jesuïta); sant Nicolau I el Gran, papa; santa Ennata, verge.

LA BÍBLIA A L'ABAST

(Sa 6:13-17; grec 12-16)

Déu es deixa trobar

■ Josep M. Aragonès

La Saviesa

És la segona vegada que en el leccionari de la missa dominical ens trobem, en aquest cicle A, amb una perícopa del llibre de la Saviesa. Ja en vam llegir un fragment el diumenge 16 de durant l'any. En el comentari que llavors en fèiem vam presentar aquest darrer llibre, cronològicament parlant, de l'Antic testament. Avui llegim una perícopa del c. 6, amb el qual comença la segona part del llibre (cc. 6-9), dedicada a dir-nos la naturalesa de la Saviesa i com cal buscar-la. El nostre text forma part del que podríem dir-ne la introducció: exhortació a cercar la Saviesa (vv. 1-21). Segueix la presentació que el mateix suposat rei Salomó fa de la Saviesa (vv. 22-25), introduint així el gran discurs del rei sobre com, pregant, la va adquirir i se la va fer seva (cc. 7-8). Tanca aquesta segona part del llibre la pregària del rei savi demanant la Saviesa (c. 9). La versió llatina de la Vulgata inicia el c. 6 amb aquest text: La saviesa és millor que la força, i l'home prudent millor que el valent, afegint així un versicle que no es troba en l'original grec, i que probablement podria haver estat una glossa marginal, com una mena de títol del capítol, introduïda posteriorment en el text.

De la saviesa, en els llibres històrics de l'A.T. se'n parla en el sentit d'una qualitat humana. En els profetes apareix com un atribut de Déu que es manifesta especialment en la creació i en el regiment del món. En els sapiencials, la saviesa divina és personificada. Allí on aquesta personificació de la Saviesa arriba al grau més exquisit és justament en el llibre de la Saviesa, i concretament a 7:22-8:1. Personificant la Saviesa, l'autor no ha volgut fer-ne una persona distinta a Jahveh, sinó que es queda en l'exaltació poètica d'un atribut diví, pel qual Déu es comunica i actua en l'univers i sobretot en els homes. Tanmateix, podríem dir que aquesta manera de presentar la Saviesa divina, prepara fins al límit on la revelació de l'Antic Testament permetia, l'arrencada de la nova revelació, que recolliran admirablement sant Joan i sant Pau en els seus escrits, presentant-nos el Fill fet home. Així Saviesa i Jesucrist resultaran termes equivalents (Cf. Jo 1:1ss.; Col 1:15ss.; He 1:2-3). És així que avui podem fer una lectura cristiana d'aquest text de Saviesa com una preparació i introducció a la paràbola de les noies assenyades —sàvies— i de les forassenyades.

Buscar Déu

Vivim uns temps en què sembla extraordinàriament difícil la recerca de Déu. Fins hi ha qui s'entesta a creure que això és del tot inútil per impossible, puix la mateixa idea de Déu és una realitat superada per la civilització moderna. Déu, però, és aquí, en el món, en l'interior de cadascun de nosaltres. ¿Per què no el trobem, doncs? El llibre de la Saviesa ens diu avui que cal cercar-lo. Aquesta actitud de recerca és fonamental en l'home que vulgui esdevenir plenament home. La maduresa humana s'inicia precisament en aquesta recerca, en el desig sincer de trobar Déu, a pensar-hi sempre (v. 15). Voler és poder, diem molt sovint. En aquest camp de la recerca de Déu, això és una veritat incontrovertible. Quan desitgem trobar Déu, si bé ens hi hem de posar amb esforç, el camí resulta que se'n torna suau, perquè és ell qui surt al nostre pas (v. 14). No estem sols ni

anem a les palpentes en aquesta aventura. La nostra mateixa acció de recerca és ja un do de Déu. És ell qui posa en nosaltres el delit de trobar-lo i manté les nostres energies fins que hem assolit l'objectiu. Per això no és merament per mèrit nostre que trobem Déu, malgrat que es necessiti la nostra resposta al seu do, l'acció de recerca duta a terme en la nostra existència. El do, però, és d'ell. Així és ell qui posa tots els elements necessaris perquè reeixim en el nostre intent. La saviesa és resplendent i no s'apaga mai (v. 12). Es veu de tot arreu. La troben tots els qui la cerquen (v. 12b), perquè ella ronda sempre buscant els qui se la merelxen (v. 16a). L'acció de Déu i de l'home conflueixen en un mateix objectiu: trobar Déu en la pròpia vida humana, que no és altra cosa que realitzar-se del tot segons el projecte que Déu té per a cadascuna de les persones humanes.

La saviesa del recercador

Hi ha qui diu que no troba Déu enlloc. La primera pregunta que cal fer a aquestes persones és la de si de debò cerquen, i a continuació demanar-los què és o a qui cerquen. Hi ha però una altra interrogació que, abans de fer-la als qui diuen que no poden trobar Déu, caldria que ens la fèssim nosaltres mateixos, els qui diem que sí, que l'hem trobat. Preguntar-nos quina imatge tenim i oferim de Déu i si realment la nostra oferta equival a la d'una imatge correcta. És molt possible que en la resposta trobem la interferència del nostre pecat. Massa sovint som «veladors» de Déu. A un Déu que es revela a tots els homes, oposem nosaltres la nostra actitud de velar-lo, de desfigurar-lo. Vet aquí el primer escull que caldrà vèncer: la nostra anti-saviesa. És veritat que Déu se'n revela a través de les formes visibles de la creació i del testimoniatge de les persones. Però ens és absolutament necessari saber anar més enllà del «déu» d'aquesta o aquella persona, d'aquesta o aquella institució. Persones i institucions ens serveixen de plataforma de llançament, però el risc de la volada cal que sigui assumit amb llibertat i amb confiança —amb fe— per cadascú dels que volin. Això demana respecte per als mestres de vol, certament. Però també demana un gran esperit de llibertat i deixar-se atreure humilment per Déu. Hi ha el perill d'il·luminisme, és clar. Per això ens ha estat donat el gran punt de referència, el que és la genuïna imatge del Pare, Jesucrist. Ell és el qui generosament se'n apareix pels camins i ens surt al pas en tot el que ens proposem (Cf. v. 16). Perquè ell, és l'autèntica Saviesa: el camí, la veritat i la vida. I ell se'n ha donat. Ha lliurat el seu Esperit als homes que neixen de nou en la comunió de l'Església, posada al mig del món com a signe —sagrament— de la seva salvació. L'Església, que no és pas punt d'arribada, ni port de tranquil·litat per a navegants porucs, sinó recerca constant i humil del verdader rostre de Déu. Recerca i troballa, i testimoniatge de la presència salvadora de Déu en el món.

Queden en peu les preguntes: ¿Què deuen cercar els qui diuen que no poden trobar Déu? ¿Quina és la nostra actitud —la nostra responsabilitat— davant d'aquestes persones? ¿Som senyal —sagrament— autèntic de la ruta que mena al Pare? ¿Ens deixem prendre per l'Esperit que aboca la Saviesa en el nostre cor? ¿De debò, som recercadors constants de Déu? Perquè Déu es deixa trobar. Sols cal tenir la saviesa de buscar-lo, la saviesa de deixar-se endur per ell en la recerca de la comunió amb Déu. La saviesa que ronda sempre buscant els qui se la merelxen; i que generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen (v. 16).

Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

Oració dels avis

Senyor, ens estem tornant vells; els joves ens parlen amb reverència i temen que els expliquem inoportunes històries.

De vegades no comprem res del món d'avui i sentim la buidor al voltant nostre.

Sabem que vós no sou un Déu tranquil per a vells xarucs, sinó el Déu vivent, inesgotable sempre en la seva novetat, contemporani de l'actual transformació del món.

Combregant amb el vostre pa viu, ens sentim rejuvenits: d'ell traiem vigoria per a no ésser ancians d'aquells que es perden en els records del passat.

Concediu-nos, Senyor, de preparar dignament la nostra vellesa, i de donar sentit als nostres dies actuals; que sapiguem oferir estimació als néts i viure en l'afecte dels nostres fills.

Full Interparroquial
Gironella-Puig-reig

Vida Creixent

MOVIMENT CRISTIÀ

«Germans, que el Senyor faci CRÉIXER fins a vessar, l'amor que us teniu els uns als altres i a tothom, tal com nosaltres us estimem».

(1 Te. 3,12)

Trobada anual a Lleida

S'ha celebrat a Lleida la IX Jornada Anual de VIDA CREIXENT en un ambient joïós que ha posat de manifest l'arrelament que el nostre Moviment ha aconseguit a les terres de Ponent.

Mossèn Marí Marí, consiliari diocesà va il·luminar el cor dels presents i captivà la seva atenció, animant-los a «fer camí i no aturar-se mai en el coneixement de l'amor, la fraternitat i la solidaritat que proclama l'Evangeli. Des d'aquesta vesant, orientà la seva intervenció per donar pas al que seria el tema central del dia, i que sota el títol «Solidaritat i fraternitat» fou explicat per Mn. Fermí Tomàs, diaca, vice-consiliari diocesà, el qual partí de les fonts del Vaticà II, fins a oferir la síntesi que sobre la solidaritat fa el nou Catecisme.

A continuació se celebrà l'Eucaristia, que fou presidida per Mn. Josep Llanas, vicari general de la diòcesi, concelebrant Mn. Marí assistits pel diaca Fermí.

Un dinar de germanor i una agradable estona de confraternització, va cloure la diada de la qual tothom, sens dubte, en servarà bon record.

El nostre moviment al Maresme

A la parròquia de Sant Josep, de Mataró, el dissabte 9 d'octubre tingué lloc la trobada d'Animadors dels Grups de VIDA CREIXENT, amb motiu del començament del curs 1993-1994. Assistiren els Animadors de les parròquies mataronines de Sant Josep, Verge de Montserrat, Maria Auxiliadora, Santa Maria, Sagrada Família i Nostra Sra. de l'Esperança. De les parròquies de Vilassar de Mar i d'Argentona. Va assistir a la reunió el Sr. Joan Viñas Bona, coordinador diocesà i els Coordinadors del Maresme. La jornada acabà amb la Missa que celebrà Mn. Joaquim Monasterio, el qual a l'homilia glossà la tasca de Vida Creixent.

Notícia de Reus

El propassat dimarts, 26 d'octubre, a la parròquia de Crist Rei, el consiliari general de Catalunya, P. Lluís Antoni Sobreroca va dissertar sobre el tema «Presència creixent de la gent gran

al llarg del segle XX» davant s'unes cent cinquanta persones. Després de la conferència es mantingué un diàleg sobre el tema.

Preparem l'Advent

El 25 de novembre vinent tindrem una trobada de preparació de l'Advent, al Temple de Sant Abraham (Centre Abraham) de Barcelona (carrer Jaume Vicens Vives s/n.) a les 5 de la tarda. Els mitjans de transport més adients són el metro línia 4, est. Llacuna, i els autobusos 41, 36 i 6. Us hi esperem!

Encontre Europeu de Vie Montante a Montserrat

Durant els dies 27, 28, 29 i 30 de gener de 1994 se celebrarà a Montserrat el III Encontre Europeu de la Vie Montante (Vida Creixent), en el qual hi participaran dirigents de França, Anglaterra, Suïssa, Bèlgica, Alemanya, Portugal, Espanya, i possiblement Àustria, Txecoslovàquia i Polònia.

Oportunament donarem més informació d'aquest esdeveniment.

Espai de l'animador

Segons diu l'enciclopèdia, la identificació és un procés que ens lliga amb llaços d'afectivitat a alguna persona, fins al punt de fer-nos nostres les seves situacions i circumstàncies.

A aquesta definició «il·lustrada», nosaltres podem sobreposar-hi la que arriba il·luminada per l'Evangeli de Jesús: «El món coneixerà que sou els meus deixebles si us estimeu els uns als altres com Jo us he estimat».

Seria bo de preguntar-nos sovint fins a quin punt aquesta identificació, que ens lliga a uns i altres, és viscuda a l'interior dels nostres grups. Podria ser un bon indicador de nivell on situem la nostra amistat...

¿L'amistat ens identifica?

Perquè no podem actuar al marge d'un dels factors fonamentals del nostre moviment, com és aquest de l'amistat. Amb ella hem de sentir-nos units els uns als altres, amb un afecte que, com la pau que ens dona Crist, se situa més enllà de la que dona el món.

Ha de ser, la nostra, una amistat basada i nodrida per la fe que posem en aquella meravellosa —i humanament incomprensible— confiança de Jesús als seus primers apòstols: «No us diré servents, sinó amics» (Jo. 15, 14-15).

Una amistat que, a la vegada, ha de ser sostinguda i manifestada a través de la «mútua comunicació i

ajuda», com ens feia observar la nostra bona amiga, Maria Cardús, en el primer curs d'animadors, el 1986. És aquesta mena d'amistat la que ens pot ajudar a créixer en formació, en esperit i en maduresa humana.

D'altra banda, el Dr. Corbella en un dels seus escrits a l'AVUI (23,6,92) ens feia notar la diferència que hi ha entre «coneguts» i «amics». Mentre que els coneguts, únicament acumulen coneixements, els amics comparteixen les seves respectives experiències personals.

¿Amb quin d'aquests dos grups ens identifiquem nosaltres?...

■ J. N. C

El desig de viure

Salvaguardar la vida és respectar la dignitat de la persona humana. Aquesta dignitat ningú no la discuteix però no sempre tothom la respecta... Salvaguardant l'una es protegeix l'altra... Si aquest consens s'esquerda, el futur de la humanitat és imprevisible... La vida humana és sempre feble, però molt més en els seus inicis i a la seva fi, per raó de l'edat... Al llarg dels anys, les malalties i els esdeveniments inesperats posen en perill la vida humana... La societat ha de procurar créixer la qualitat de vida i, alhora, augmentar les seguretats ambientals...

Si en els moments crítics s'exageren les atencions sanitàries amb entubaments i connexions que converteixen el cos en una peça més d'una màquina per

retardar la mort..., la dignitat de la persona humana no és prou respectada.

Hi ha qui clama morir quan i com vulgui, amb un son pacífic i definitiu... Una legislació que ho autoritzés, obriria una bretxa al dret de matar... ¿Fins a quin punt podria saber-se si tal petició és fruit de la manipulació, de la cobdícia o d'altres interessos injustificables...?

Quan hi ha algú que vol morir, caldria conèixer com és la seva relació amb els altres i viceversa... Una persona que no se sent estimada i que d'alguna manera no veu alleugerits els seus sofriments..., es pot comprendre que desitgi acabar...

■ Lluís Antoni

Dels fruits tardorals

Hi ha persones que han pogut fruit una llarga vida, potser poden haver regatejat molt, o bastant i força, els fruits que el Senyor esperava que donessin a favor dels homes i dones que Ell ha creat i als quals estima com a Pare.

Qui sap si som pocs o molts els qui hauríem de reconèixer haver caigut en aquell bassal on s'hi enterren il·lusions i esperances, i on no és possible el goig que dona un viure obert i participatiu. Potser l'edat avançada hagi encomanat una forma de viure agut i tosc. També podria ser que les decepcions sofertes en el transcórrer dels anys hagin agut el caràcter, i que les ferides rebudes en el combat diari ens hagin pogut acovardir.

Tot això indueix a preguntar-se si tal vegada no ens haurem tancat massa dins nostre i podem haver deixat de donar fruit per als altres. Sort en tenim, que la fe ens apropa a la persona del Crist. A ben segur que ell haurà dit al Pare: «Pare, tingueu encara un xic de paciència. Jo els donaré els mitjans perquè donin el fruit que n'espereu, i que els seus germans necessiten.» Sens dubte, en aquesta etapa madura de la vida, el tenim a prop nostre per ajudar-nos.

Mirem de valorar, doncs, aquests dons del Senyor. I com a mostra d'agraïment procurem donar fruits d'amistat, d'espiritualitat. I, amb ànim apostòlic, escampeu arreu l'alegria de sentir-nos estimats així. Serà l'alegria que, com cantem en l'himne, ningú no ens la podrà prendre. És l'alegria que hem d'encomanar a tants i tants germans nostres que ho esperen.

Si no ho féssim, potser sí que podria dir-se que la nostra vida no haurà donat sinó un pobre i escarransit fullatge.

■ Josep Riera
Tarragona

Reconstrucció d'ermites i cors

SANT MARTÍ DEL MONTNEGRO.— El grup de joves de Sant Damià, depenent dels caputxins de Sarrià, han passat el cap de setmana passat a l'ermita de Sant Cebrià de Fuiroses, al Montnegre, en una tasca de reconstrucció que està inserida en un procés de discerniment sobre la voluntat de Déu en llurs vides.

Les trobades, vuit en total, van començar el 24 d'octubre amb una tarda de pregària on es va oferir un compromís seriós i responsable de dedicar-se una vegada al mes a reflexionar i a pregar.

L'organitzador de l'experiència, el caputxí Jordi Cervera, va trobar la inspiració en els grups «Samuel» del cardenal Martini, a Milà.

L'adaptació per aquí ha consistit a incorporar «l'itinerari de conversió de sant Francesc, perquè és molt fàcil d'identificar-se». Per a la meditació diària, a més dels temes de les ensenyances, Cervera ofereix el «farciment» de la Bíblia, ja que «és important» diu el caputxí— que la gent aprengui a pregar la paraula de Déu i a treure-li profit.

■ G.F.

Experiència pilot a Pedralbes

BARCELONA.— Aquest octubre les clarisses del monestir de Pedralbes han començat l'experiència d'obrir les portes a grups reduïts de noies i nois per presentar la vida i l'esperit de santa Clara. D'aquesta manera s'aprofita per celebrar el VIII centenari del naixement de la «germana lluna» i donar a conèixer entre el jovent les interioritats d'una vida consagrada a la pregària.

Dels diversos temes tractats, el més acceptat en la primera experiència ha estat precisament el de la pregària. Amb aquesta excusa les religioses van aprofitar per explicar el seu carisma pròpiament contemplatiu: posar èmfasi en tot, estar obertes al món i a totes les seves preocupacions per pregar per elles.

■ G.F.

Trobades sobre el rostre humà de Déu

BARCELONA.— El 24 d'octubre van començar les jornades de recés que cada any la comunitat de benedictines de Sant Pere de les Puel·les ofereix als joves, i que van néixer ja fa uns anys per oferir als nois i noies que ho desitgen la possibilitat de fer una parada en el seu ritme habitual i ajudar-los a viure la seva fe i el compromís cristià.

Dins de l'aportació peculiar de les benedictines —la riquesa de la vida litúrgica i espais de silenci i pau que afavoreixen la pregària i el retrobament personal— el tema escollit per a les trobades d'enguany, «Jesús, el rostre humà de Déu», vol ajudar a aprofundir en el coneixement del Déu de Jesucrist, a descobrir el que és més específic de la fe i la novetat radical del cristianisme.

En la primera trobada s'ha vist el rostre humà de Déu a través del dibuix que en fan les benaurances, en una jornada que combinava la litúrgia, la pregària i la reflexió, la paraula de Déu i el compartir fratern. Segons les organitzadores, allò més enriquidor fou la posada en comú de la tarda i els lligams d'amistat que sorgeixen entre els joves en tenir una experiència de gratuïtat «impensable en la seva realitat quotidiana».

■ G. Roser i Catalina

Un parèntesi salesià de pregària

BARCELONA.— El casal Martí Codolar va acollir el 24 d'octubre 24 joves majors d'edat d'ambients salesians i dels germans del Sagrat Cor per aprofundir i comentar l'experiència de trobada amb el Crist. A través d'una breu exposició, de la pregària personal i el compartir comunitari es van definir els llocs de trobada amb Jesús, i els camins per aprofundir-la.

Les vies són l'Evangeli, la comunitat, el treball apostòlic i l'eucaristia. El dia es va completar amb els testimonis dels deixebles i la pesca miraculosa, sant Pau, la parella d'Emaús, i l'encontre de cada jove amb Déu. Els participants van manifestar la satisfacció d'haver disposat d'un temps que trenqués amb el ritme quotidià, donant possibilitat al silenci i la reflexió.

■ G.F.

El CCU dona suport a les protestes estudiantils mentre que el MUEC pren una actitud moderada

Postures diverses dins l'Església sobre les taxes universitàries

BARCELONA.— Eulàlia Mas, vice-directora del Centre Cristià d'Universitaris (CCU), ha declarat que el sentiment general de l'entitat és favorable a les vagues que els estudiants de les universitats públiques van fer la setmana passada.

En canvi, l'equip directiu del Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians (MUEC) s'han manifestat en contra de les mobilitzacions. La raó que argumenten és el desequilibri que hi ha entre el cost de la universitat i el preu de la matrícula —actualment l'estudiant paga un 14 per cent de la despesa real—.

«És lògic augmentar les quotes —afirmen fonts del MUEC—, tot i que això no vol dir que s'hagi de pagar el 100 per cent, però sí acostar-s'hi». Amb aquest procés proposen que «els que poden han d'acostar-se més al cost de la universitat», ja que asseguren que hi ha molts que, si fins als estudis superiors han pagat matrícules molt cares en escoles privades, podran continuar assumint ara despeses més «lògiques».

Per a la resta, reclamen l'augment de les beques, de les quantitats de beques, i més informació sobre les ajudes als estudiants. Per a tots, pensen que ha de millorar el servei.

Les taxes culminen una manca de planificació

Eulàlia Mas, del CCU, explica que l'augment brusc de les taxes acadèmiques ha estat el culmen d'un procés «d'escàndols» que ha qualificat de «vergonya per a un país». Segons la vice-

directora, els locals del carrer Villarroel —centre del CCU a Barcelona— van quedar col·lapsats per gent que havent aprovat la selectivitat, fins i tot amb bona nota, no havien pogut accedir a la universitat.

Al final han estat 7.000 alumnes que pels *números clausus* o per la massificació s'han quedat al carrer. Mas diu que «potser eren massa gent», però que també «els han fet creure» que la facultat és la millor opció, menyspreant la formació professional. Tot això ho han viscut molt de prop, i els ha fet «estar propers a la sensibilitat dels que s'han quedat al carrer».

El CCU accepta que s'hagi d'equilibrar el tàndem taxes-cost real amb l'ajut de les beques, però denuncia el pessimisme funcionament de les ajudes, i la mala administració universitària —«molta gent i déficit?», s'exclamava Mas.

Des de dins de la institució universitària, responsables de

pastoral han reconegut que els estudiants són «pobres», però que també «hi ha una altra mena de pobres» que necessiten atenció. En aquesta línia s'han manifestat membres seculars de les direccions rectorals, lamentant-se de la «mala imatge que està donant dels estudiants» aquestes protestes, i enyoren reivindicacions de caire més general.

La marxa sobre Barcelona

Dimecres de la setmana passada de 15.000 a 20.000 estudiants, segons la guàrdia urbana i els sindicats, es van manifestar a Barcelona protestant per l'augment sobtat de les taxes entre un 10 i un 15 per cent, i exigint l'augment de les beques.

A Lleida van ser 3.000, a Girona 600 amb aturada de 7.000, i a Tarragona van sortir al carrer 700 joves i el 75 per cent dels matriculats no van assistir a classe. A tot Espanya va participar en la vaga prop d'un milió de persones, que representen el 80 per cent dels universitaris.

La resposta immediata va ser un anunci de Ramon Pla, director general d'universitats, dient que «la Generalitat estudia un sistema d'ajudes per reduir l'impacte de l'augment de taxes entre els estudiants més necessitats».

Uns dies abans, Josep Laporte, comissionat per a universitats i recerca, va avisar que les universitats no tomaren els diners, però que està disposat a considerar els casos individuals d'estudiants que hagin hagut de fer un esforç econòmic desproporcionat, i que creu que aquests no seran gaires.

■ Guillem Farré

La manifestació de Barcelona enfilant el carrer Jaume I des de Via Laietana que desbordà la plaça de Sant Jaume

La Universitat Autònoma de Barcelona. El 27 d'octubre els campus van quedar pràcticament deserts

Carta des d'Israel

Trenta-nou nois i noies de Joves Cristians de Parròquies (JPC) han estat aquest agost a Israel amb Catalunya Cristiana.

Des d'allà ens han enviat una carta que parla de la urgència de respondre a la crida de Déu, de la certesa de la fe, d'una Església universal per sobre de les doctrines i formes, i sobretot, d'un pelegrinatge interior.

Hola Pere:

Desitjo que tot et vagi molt bé. T'escric des de Natzaret ara que el viatge s'acaba.

Vàrem començar aquell dimarts 3 d'agost a dos quarts de set del matí (Buff!). Els nervis i l'ansia es veia en tots nosaltres: és que partíem finalment cap a la terra del Senyor! El viatge va ser llarg i arribàrem a Tel Aviv, havent fet escala a Zuric, 12 hores després.

Al dia següent sota l'auspici de la magnífica porta de Damasc entràrem finalment a la ciutat de Jerusalem. Allà començà l'impacte, viure en propi cos el que significa introduir-se en una altra cultura. Caminàvem pel carrer en un món que ens resultava desconegut. Parades pertot arreu, et criden i et pregunten si vols allò que venen: panets en carros, rodets de fotografiar en caixes de sabates, i

fins i tot hi havia qui mostrant un gran feix de diners s'oferia a canviar-te allà mateix la moneda. A partir d'aquell moment vaig ser tot ulls i orelles.

A poc a poc he anat entenent-los, almenys ara ja no em sorprenen tant.

Llevat d'aquesta sensació de perplexitat m'he trobat davant del fet veritable d'aquest viatge: Poble de Déu en el poble de Déu.

T'he d'explicar també que tota la colla ens hem avingut molt bé. Malgrat que alguns no ens coneixíem; al final però, juntament amb la nostra guia hem esdevingut com una petita comunitat.

Una crida forta i un compromís urgent

Una d'aquestes nits uns quants contem-

Camí de Jerusalem a Jericó pel desert, tot meditant la paràbola del bon samarità

plàvem Jerusalem des del turó on era el nostre hotel, vèiem una Jerusalem clara, ben definida, reposada i bella, però malauradament la seva història sembla que l'hagi sentenciat a viure en guerra. M. Carmen comentava «¿Com és possible que la terra on va néixer el Rei de la Pau estigui condemnada a la guerra?» I és que no ens van faltar oportunitats per conèixer el que la guerra pot fer patir les persones.

Una altra nit admiràvem també la ciutat mentre en Paco i en Felip (els nostres consiliaris) ens explicaven allò que vèiem: el Sant Sepulcre, el torrent Sadró, el mur de les lamentacions, l'hort de les oliveres... És la mateixa terra on Déu donà la mà als homes, la terra que trepitjà Jesús, el cel que veia quan alçava la vista al Pare, el vent que acariciava el seu rostre. T'ho asseguro la crida es feia tan forta, el compromís tan necessari, la confirmació tan natural...

Envaïts per aquesta sensació de realitat, com quan Tomàs posà els dits en les ferides de Jesús, han anat passant els dies. La terra de

Jesús: Betlem, on el món el veié néixer, Natzaret on el món el veié créixer, Galilea i Jerusalem, on el món el conegué i on el món acabà amb la seva vida.

Amb aquesta re-descoberta de Jesús se m'ha fet més forta la consciència d'Església com a comunitat universal. Ens deixàvem sorprendre per la validesa i l'abast del missatge del Regne en veure homes i dones de països i races diferents units en un mateix silenci amorós, o en un mateix cant de lloança. ¿És això l'ecumenisme? No ho sé, però quin do poder deixar a una banda les doctrines, les formes i utilitzar com a únic signe el respecte i, ¿per què no?, l'amor!

Avui ha estat l'últim dia. Ens ho hem passat tan bé...

Estic segur que el record d'aquests dies serà una empremta viva al cor que em donarà força, la força per ser fidel a Crist, a l'Església i al món.

Fins ben aviat!

■ Pere Gri

Abadia de Montserrat

JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES

20 i 21 novembre 1993

L'experiència de fracàs i de cansament.

Un bon tema a meditar després d'un any de crisi i com a punt final de les Jornades de Reflexió que durant l'any després dels Olímpics ha organitzat l'abadia de Montserrat per a nois i noies a partir de 18 anys, i motivats pels temes de fe i espiritualitat.

Les xerrades seran a càrrec del pare Miquel Estradé, monjo de Montserrat. Els dies, 20 i 21 de novembre, places limitades. Si hi vols anar truca a l'abadia de 12 a 13, i de 16 a 18 hores al telèfon 835 02 51, amb el prefix 93 si truques de fora de Barcelona. Quan et contestin demana pels monjos Josep-Enric Parellada o Lluís Juanós, i digues que hi vols anar; ells t'informaran.

Ara tu ets l'important

Per això a Veus Joves la notícia serà les teves trobades, les teves opinions, les teves decisions.

De 15 en 15 dies a Catalunya Cristiana

Els universitaris d'ara són egoistes, però més realistes

BARCELONA.— Jordi Porta, director de la fundació d'estudis sociològics Jaume Bofill i membre del consell social de la Universitat Autònoma de Barcelona, ha dit que els universitaris d'ara han desplaçat la inconformitat d'un pla més social i solidari, a interessos més individualistes i competitius. Tot i així Porta afirma que també s'ha passat d'un idealisme sovint utòpic i incoherent, a assumir compromisos més concrets i realistes.

Aquesta anàlisi respon al tema escollit per a la primera tertúlia del curs —i primera des de fa dos anys— organitzada pel Centre Cristià dels Universitaris (CCU): «Som conformistes, els universitaris?». La radiografia feta pel director de la Fundació Bofill, es fonamenta en la constatació del canvi del clima social.

Segons Jaume Porta hi ha una «crisi de les ideologies, tot i que es dona la ideologia del neoliberalisme», es perd la memòria històrica mentre es té por al futur, i hi ha hagut una gran homogeneïtzació molt influïda pels mitjans de comunicació. A més s'ha de comptar amb la massificació de les universitats.

Del 1975 al 1989 ha augmentat el nombre d'universitaris en un 15 per cent, situant Espanya per sobre de Bèlgica, Dinamarca i Anglaterra. Aquesta dada sumada a les altres no dona un panorama «optimista». De tota manera, Porta espera que els problemes globals latents en

Jordi Porta, a la dreta, i Eduard Ribera, encarregat de conferències i tertúlies al CCU

aquest final de segle —com el tercer món, el sexisme, el racisme o l'ecologia— animin els joves a intervenir i a suscitar preguntes, tal com «correspon de manera privilegiada a la universitat».

En la tertúlia posterior, els estudiants van manifestar la queixa per la massificació d'algunes facultats, la manca de vocació en els estudiants, i la reducció del professorat a una mera instrucció sense acompanyament personal. També van mostrar preocupació per la possibilitat que en un futur proper hi hagi universitats de primera i de segona, i l'augment de les taxes, tot i que en aquest tema es va acceptar obrir el marc de la protesta a una anàlisi i reivindicacions d'abast social més general.

■ Guillem Farré

Siracusa desplegava tota la seva bellesa helènica, envoltada d'una atmosfera calorosa i humida, mentre acollia la «invasió» pacífica dels congressistes de la UCIP... En to amable es comentava que aquesta ciutat rebia una de les incursions més importants des que els grecs van amarrar-hi en el segle VII aC.

Van assistir al congrés destacades personalitats de l'Església i del món del periodisme, que van contribuir a dibuixar un camí dinàmic i exigent respecte a la formació dels comunicadors. La tònica que va marcar les ponències i els grups de treball va ser més teòrica que pràctica, i es va escollir l'italià, el francès, l'anglès i l'alemany com a llengües oficials. Les eleccions de renovació de la directiva i del Consell de la Regió Europa d'UCIP en un clima de consens van cloure aquest encontre.

Una regió molt recent

En 1989 es va formar la regió europea d'UCIP, poc abans dels canvis que transformarien el panorama d'aquest continent. En 1991 es va fer el primer Simposium a Friburg (Suïssa) en un moment en què les expectatives de la nova Europa eren molt grans, amb tot, ja estaven enfosquides per l'esclat de la guerra entre Sèrbia i Eslovènia, per la incertesa de la trajectòria de Rússia i per les dificultats dels països de l'Est a adaptar-se a un nou sistema econòmic i polític.

Aquest segon Simposium va iniciar-se el 16 de setembre a les 9 del matí amb els parlaments de benvinguda de monsenyor Alfio Inserra, representant dels participants, Dr. Salvo Baio, president de la província de Siracusa, Enzo di Raimondo, alcalde de Siracusa, i Sebastiano Spoto Puleo, representant del govern de Sicília. Després va parlar Laszlo Lukacs, hongarès i president d'UCIP Europa, des d'una visió serena dels darrers esdeveniments: «Aquests anys de renaixença d'Europa exigeixen més temps que no ens pensàvem. És una realitat els apropaments entre els països. Tanmateix al mateix temps es veu renèixer — amb una vitalitat mai vista — el nacionalisme, la xenofòbia, la rivalitat i fins i tot l'hostilitat entre els pobles». —I afegí: «En aquesta situació la importància dels periodistes catòlics d'Europa és enorme, ells poden sobrepassar les barres lingüístiques, culturals i nacionals. La seva identitat i consciència nacional no s'oposen a la seva consciència i identitat europea, ans la complementen. Jo us saludo en nom de l'Europa unificada en la diversitat, en nom de la catolicitat creient, és a dir en nom de la universalitat».

La primera conferència va ser del cardenal Camillo Ruini, president de la Conferència Episcopal Italiana i vicari general del Papa, que va convidar a la comprensió de la situació actual del continent perquè la seva història, és la història de la llibertat. Reconeixia que existia tensió entre llibertat i veritat, una tensió que s'expressava, entre altres coses, en el fenomen de la contraevangelització: «En la cultura europea ha prevalgut el mètode de la laïcitat absoluta que prescindeix sempre de la qüestió de Déu (els Deus non darctur), però ara assistim a la crisi d'aquest mètode. No existeix altra alternativa que tornar a les arrels cristianes, les úniques que poden donar sentit al valor de la llibertat i de la solidaritat».

Preocupat pels països de l'Est i les orientacions dels Mitjans de Comunicació va recordar que «des de 1990 a l'Est s'ha donat una premsa lliure sense orientacions

Amb la voluntat de reflexionar sobre «La formació dels periodistes catòlics» l'entitat UCIP (Unió Catòlica Internacional de la Premsa) va organitzar del 16 al 19 de setembre el II Simposium de la Regió Europa a Siracusa (Sicília), al qual assistiren 150 professionals del món de la comunicació, provinents de 32 països d'una Europa que aspira a estar unida, sense oblidar que està unida al destí del món.

cristianes, anem amb retard respecte als nostres interessos. Tanmateix, hem d'obrir-nos al diàleg, hem de ser més oberts i oferir més informació sobre l'Església. —I acabà dient: «Europa és una realitat necessària, els periodistes catòlics poden ser unificadors i ferment cristians».

Ser honestos i professionals

Després de l'Eucaristia a la catedral de Siracusa, presidida pel cardenal Ruini, la vocació i l'educació dels periodistes catòlics, sistema i perspectives, va ser el tema central de les ponències de la tarda.

la cultura cristiana. Que els periodistes actuals no siguin solament el fruit de la seva època i de les seves circumstàncies».

La taula rodona va presentar algunes escoles de formació de periodisme amb un ideari cristià a Brussel·les, Munic i diverses ciutats italianes. Els ponents encarregats de presentar-les van ser: professor Marcel Bauer de l'Institut Robert Schuman, professor Josef Innerhofer i monsenyor Giuseppe Cacciami, vice-president de la «Federació Internacional de la Premsa de l'Església».

El programa d'activitats es va cloure en el debat per grups de treball sobre el tema

II Simposium d'Ucip-Europa a Siracusa

«La formació dels periodistes catòlics a debat»

150 Professionals del món de la comunicació van participar al simposium que l'UCIP va organitzar enguany a Siracusa

El professor Bianchi de l'Institut de la Comunicació de la Universitat de Lió va fer la introducció mostrant la seva preocupació per la formació deficitària de l'ofici dels periodistes:

«Avui es necessita aportar memòria històrica, saviesa humanista, creativitat i imaginació. El periodisme modern cau en la «memòria curta», la manca de «cultura històrica» l'anàlisi parcial que perd capacitat de participació i de relació humana, que perd àdhuc la capacitat de renovar l'estil de presentació i de trobar noves formes de diàleg amb la gent. Les escoles de periodisme d'inspiració cristiana haurien de donar aquest «suplement d'ànima» que estimuli el desig de saviesa i de reflexió. Apostem per una integració intel·lectual entre la cultura periodística i

del Congrés. Es va arribar a la conclusió que no serveix donar una resposta que no sigui pedagògica als periodistes profans que treballen en un mitjà catòlic i es va reflexionar sobre el fet que alguns sectors de l'Església senten desconfiança envers el funcionament del periodisme. També es va constatar la incapacitat de la premsa catòlica de l'Europa de l'Est de respondre a les crítiques sistemàtiques a les quals es veu sotmesa. I conseqüentment es va destacar la necessitat de formar periodistes en aquests països com un dels interessos prioritaris de la UCIP.

El valor de la veritat

La jornada del dia 17 va començar amb una eucaristia presidida per monsenyor

John P. Foley, el qual també va aportar el seu missatge basat en el tema de la veritat: «Crec que hem de comunicar la veritat. En els mitjans es parla poc de servei, de bones notícies. Hem d'oferir visions constructives de la societat, perquè sinó contribuïm a l'escepticisme i al desànim. Les bones notícies no són només de l'Església, també inclouen els valors humans, ja que l'Evangeli del Crist s'encarna en la més profunda humanitat. —I afegí— Els periodistes són interpel·lats a fer reportatges en el context que siguin importants per aquí i per l'eternitat. El Papa diu que hem de conformar la consciència en unes veritats morals objectives... ¿Què fem per presentar la Bona Nova? Jo em pregunto sobre allò que vosaltres realitzeu. I recordeu sempre, que per damunt de tot, la Veritat dona sentit de les vostres vides».

El Dr. Günther Mees, president d'UCIP, va explicar la necessitat de formació permanent dels periodistes catòlics, i va recalcar: «No existeix res més segur que el canvi, aquesta afirmació és vàlida per al periodisme, però és una decisió per a la vida, ja que el periodisme es converteix en una vida activa, que implica una formació constant i renovada, calculant el llarg temps de la professió. —Referint-se als mitjans de comunicació va dir: Aquests han de donar orientació espiritual».

Hem de transmetre valors, llums que il·luminin la vida de la persona. —Reprenent el tema de la formació periodística afirmà: Certament no existeixen programes per a la formació continuada, però el professional ha de tenir una varietat de coneixements, fins i tot tècnics, per usar tots els mitjans possibles per fer un bon treball».

La taula rodona composta per Marcel Bauer, Josef Innerhofer, monsenyor Giuseppe Cacciami i pel Dr. Günther Mess, moderada per László Lukács, va reflexionar sobre les ponències anteriors.

La tarda va ser dedicada a l'assemblea general d'UCIP Regió Europa, la qual va comentar les activitats d'aquest organisme de cara als propers anys, destacant les diverses universitats que s'aniran fent en diversos països del món, l'estructuració d'aquesta regió amb les altres que conformen l'entitat i la tendència a treballar amb el concepte de multimèdia. El president i el vice-president van sortir reelegits, es va escollir un conseller especial per l'Europa de l'Est i es va renovar el Bureau, del qual Espanya ha entrat a formar part. La propera convocatòria de la Regió Europa és per a l'any 1996 a París.

El dissabte 18 va dedicar-se a mostrar part de la bellesa de l'illa de Sicília, fent un tour al mont Etna i a les ciutats de Taormina i Giardini-Naxos, per descobrir alguns secrets que les runes helèniques guarden gelosament i admirar les abruptes cales que es retallen sota l'horitzó... Diuen que per conèixer una mica el sentit d'aquesta illa s'ha de veure la posta del sol a Siracusa i la sortida del sol a Taormina, solament així es comença a comprendre el geni de la gent d'aquest país.

En marxar de Siracusa flotava la sensació que l'anhel d'una Europa unida era un desig que topa amb dificultats reals, i que construir una nova Europa, oberta al món, és una llarga tasca, a la qual els periodistes poden aportar la seva professionalitat i la seva creença en uns valors que aposten per la importància de la dignitat humana: Escollir la positivitat al desànim, la veracitat a la superficialitat, la fe a l'espectacle. El periodisme és una manera de ser i de fer.

Cristianisme i Justícia fa públic un document en què destaca la gravetat de la situació espanyola

Reflexió ètico-cristiana davant la crisi econòmica

«Les crisis no són un mal purament conjuntural, sinó profundament estructural. Revelen una malaltia del nostre sistema econòmic i desautoritzen aquest «fonamentalisme de mercat» pel qual se'ns vol fer anar passi el que

passi. Un organisme sotmès a febres periòdiques no és un organisme sa, sinó malalt; i això continua sent vàlid encara que els metges del sistema no es posin d'acord quan al diagnòstic, la prevenció i la teràpia d'aquesta malaltia».

El centre d'estudis *Cristianisme i Justícia*, vinculat a la Companyia de Jesús de Catalunya (format per un equip de religiosos i seglars, professors de teologia i de diverses ciències socials) acaba de lliurar a l'opinió pública una reflexió de 12 pàgines titulada *«Reflexions ètico-cristianes davant la crisi econòmica»*.

«1993 ha estat l'any de la crisi econòmica —diu el document en les seves primeres línies. «Crisis» és una paraula abstracta i, com a tal, indolora i pseudotecnificada. Darrera aquesta paraula hi ha molt dolor, força desesperació, innegables injustícies i drames humans que no poden ser arraconats amb la pretensió que estem davant un problema exclusivament tècnic, d'adequació entre mitjans i fites».

Després d'afirmar que «la manifestació de les crisis econòmiques és sempre la mateixa: augment de l'atur, fallida d'empreses, disminució de l'activitat productiva, ruptura entre ingressos i despeses públiques, entre vendes i compres a l'exterior, etc.», els autors distingeixen d'una manera pedagògica, les diferents classes de crisi: *permanent, conjuntural cíclica i ocasional*, per aturar-se tot seguit en descriure les característiques de la crisi actual. Entre altres reflexions recollim les següents:

Encara que «tenen certa raó les veus dels polítics que amaguen la crisi espanyola emmarcant-la en una crisi mundial, hem d'afegir

que la crisi espanyola és la més greu dels països comunitaris. Espanya té: la taxa d'atur més alta, un creixement negatiu de la inversió només superada per Dinamarca, el déficit més alt de la CE a la balança per compte corrent, un déficit comercial que ha arribat a ser el segon del món després dels USA (encara que en els últims mesos s'està reduint d'una manera considerable), un déficit públic que amenaça amb apropar-se al 7 per cent al finalitzar 1993 (...). La crisi ha portat com a conseqüència un augment de la inseguretat laboral en les condicions de treball i conseqüentment de la sinistralitat, amb un creixement dels morts per accident laboral en el primer semestre de 1993».

Una ciència poc realista

A continuació analitza les causes de la recessió per acabar concluint la primera part del document amb paràgrafs com els següents: «Per completar les informacions anteriors s'ha d'afegir que la ciència econòmica no ha trobat encara una explicació satisfactòria de les crisis, sobretot quan aquestes són degudes a factors endògens». «L'economia doncs, en la seva forma actual, és una ciència amb uns suposats molt poc realistes sobre la racionalitat humana, perquè juga, de fet, no sols amb llibertats, sinó amb les més irracionals de les passions humanes, com són la por, la

desconfiança i l'angoixa de poder o de riquesa».

La segona part, titulada *«Reflexions cristianes»*, té tres punts de reflexió. En primer lloc les crisis revelen un mal estructural; en segon lloc les crisis tendeixen a produir injustament víctimes in-

«Crisi és una paraula abstracta, indolora i pseudotecnificada. Darrera d'aquesta paraula hi ha molt dolor, força desesperació, innegables injustícies i drames humans que no poden ser arraconats».

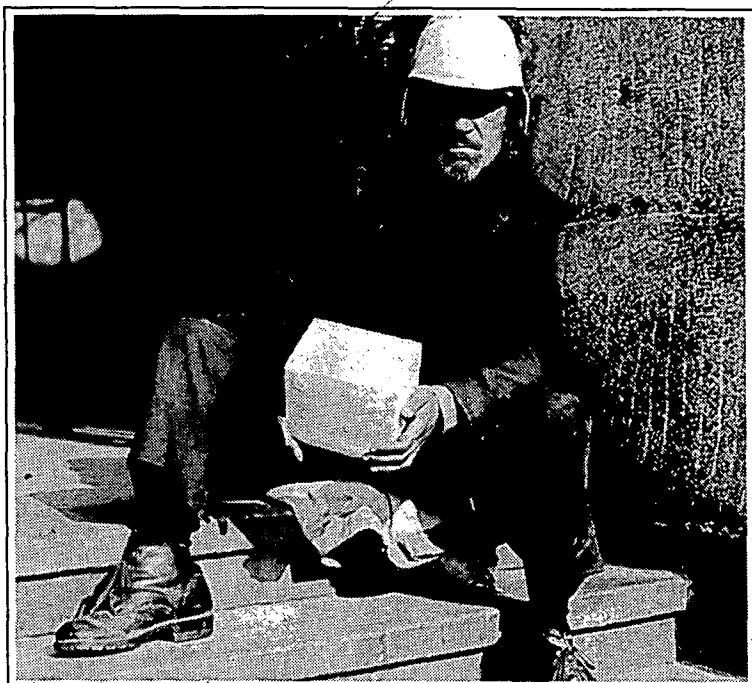
«La ciència econòmica no ha trobat encara una explicació satisfactòria de les crisis, sobretot quan aquestes són causades per factors endògens».

«Un cristià no pot acceptar sense més ni més que tota la solució de la crisi radiqui en la contenció salarial, i que aquesta sigui un dogma científic immutable».

nocents mentre que considerar quelcom des de l'òptica del Déu de Jesús equival a considerar-lo des de les víctimes. Simultàniament es fan algunes aplicacions dels dos punts anteriors al nostre país.

Un mal estructural

«El cristià no pot acontentar-se amb el judici fatalista que les

El document es refereix a la necessitat de dedicar una atenció preferencial a les víctimes de la crisi i evitar l'actitud del «campi qui pugui»

científic immutable. És cert que ningú amb responsabilitat diu que la crisi es resolgui només mitjançant la contenció salarial. Però succeeix que, en la pràctica, hi ha mitjans coactius d'imposar aquesta contenció, mentre que altres elements decisius (per exemple la decisió d'invertir) només poden ser alentats indirectament per determinades polítiques econòmiques: la responsabilitat es dilueix en una suma de decisions individuals. Aquesta asimetria de situacions fa necessari una concertació social a què després al·ludirem. Els que advoquen solament per la contenció salarial no acostumen a dir que la remuneració real per treballador ha tingut a Espanya un creixement inferior a la mitjana dels principals països de la CE (7'6 a Espanya i 16'7 a la CE).

El document continua proposant actituds i actuacions en els àmbits de la societat, de l'església i personal per acabar amb aquestes paraules:

«Tant de bo que per fi aprenem com a individus i com a pobles la lliçó més profitosa de la crisi: la necessitat de la moderació social com a forma comuna de vida, per no haver d'imposar després una «moderació» injusta als grups menys afavorits de la societat. Tota la indoctrinació consumista i ostentosa a què se'ns sotmet constantment, reclama de nosaltres un verdader «ateisme radical» contra aquest ídol cruel que es va dir —ja fa molts segles— «Vedell d'Or». El sentit de la vida i la gran felicitat no és en el tenir més, sinó en el ser millor. No en la quantitat del tenir, sinó en la qualitat del ser. Precisament per això «no es pot servir a Déu i al Diner» (Mt 6,24). I això que és tan decisivament cristià, resulta ser també, profundament humà.

Les persones interessades en rebre el document complet poden sol·licitar-lo a *Cristianisme i Justícia*, R. de Llúria, 13 - 08010 Barcelona - tel. (93) 317 23 38; fax (93) 317 10 94.

Joves alcohol·lics: fumen més i dormen menys

PARÍS.— Els joves que beuen alcohol amb assiduïtat són els que més fumen i els que dormen menys hores al dia. A més a més, els consumidors de grans quantitats d'alcohol són els que pitjor coneixen els efectes perversos de la beguda.

Aquestes dades es desprenen d'una enquesta representativa efectuada a gairebé 900 joves durant les jornades de prevenció de l'alcoholisme organitzades a Nancy (França) per l'associació «Empresa i Prevenció», que agrupa a les principals marques de cervesa, vi i xampany.

L'enquesta revela també que gairebé la meitat dels joves prenen alcohol almenys un cop per setmana. Tanmateix, en el grup dels

grans consumidors d'alcohol —més de tres vegades a la setmana—, la joventut hi és poc representada.

Els que beuen moderadament són els que arriben a un nivell de coneixement més ampli sobre els efectes de l'alcohol; per altra banda, els grans consumidors i els abstemis desconeixen gairebé sempre les seves conseqüències.

Segons els enquestadors, és evident que el mitjà on es desenvolupa el noi és fonamental, sobretot l'aspecte familiar. Quan els pares no escolten els problemes del seu fill, quan no parlen, quan no hi ha llaços de confiança, desperta en els fills la tendència a l'alcohol. (*Europe Today*)

Atenció a les víctimes

Entre altres consideracions el document diu: «Una segona actitud cristiana hauria de ser la d'atenció preferencial a les víctimes. En les èpoques d'amenaça i de malaltia domina l'actitud del «campi qui pugui», del darwinisme social, etc. (...) Per això, un cristià no pot acceptar sense més ni més, que tota la solució de la crisi radiqui en la contenció salarial, i que aquest sigui un dogma

Segons denuncia l'organització no governamental Survival Internacional

50 milions de persones estan amenaçades per la destrucció de les zones tropicals

La població indígena d'arreu del món està integrada per prop de 300 milions de persones, la qual cosa representa el 5 per cent de la humanitat. Tanmateix, aquesta petita part dels habitants del planeta conserva el 95 per cent de la diversitat cultural, ja que està integrada per prop de 5.000 cultures diferents mantingudes a través dels segles.

Un informe de Survival Internacional —organització no governamental dedicada a l'ajut als pobles indígenes— assenyala que, a més, aquests pobles són els millors guardians de la biodiversitat de la Terra, ja que en els seus territoris es troba el 85 per cent de les espècies de plantes que serveixen per produir les tres quartes parts dels fàrmacs que es consumeixen en el món.

Survival Internacional denuncia que, malgrat tot, els drets territorials d'aquestes cultures no es respecten, de manera que prop de 50 milions d'indígenes estan amenaçats directament per la destrucció de les zones tropicals humides que habiten.

El problema està, segons aquest informe, en la reticència dels governs, tant dels països industrialitzats com del Tercer Món, a reconèixer els drets d'aquests pobles, «malgrat que pràcticament tots els països del món han firmat la Declaració dels Drets Humans».

Cada any, una tribu menys

Així, es calcula que des del 1900 cada any desapareix al Brasil una tribu. El 1492 hi havia aproximadament 100 milions d'indígenes a Amèrica i actualment s'han reduït a 35 milions.

No obstant, Survival Internacional reconeix que la declaració de 1993 com a Any Internacional dels Pobles Indígenes del Món «ha estat important per aquesta causa, ja que ha donat l'oportunitat que es discuteixin en els fòrums internacional les qüestions que els afecten». L'aportació de fons per part dels diferents països ha estat, tanmateix, escassa.

El factor fonamental per evitar la total extinció dels pobles indígenes és, segons aquesta organització no governamental, l'eradicació del racisme, «que posa en perill el futur de la convivència humana» i la conscienciació per part de l'opinió pública que els pobles que s'han mantingut fora de contacte del món civilitzat tenen dret d'escollir la seva forma de vida i el seu propi futur.

● E.P.

Mil pacients moren prematurament cada any a causa de l'edat

Neguen tractament anti-càncer als massa vells

Almenys mil persones moren prematurament de càncer cada any simplement perquè els seus metges decideixen que són «massa vells» per suportar cirurgia, radioteràpia o quimioteràpia.

Aquesta revelació prové d'un informe establert pel Dr. Ian Fentiman, director adjunt de la unitat d'oncologia clínica de l'Imperial Cancer Research Fund, del Guy's Hospital de Londres.

L'informe, publicat en el darrer

número de la revista *Current Practice in Surgery*, ve a alimentar la polèmica en torn a la limitació de tractaments cada vegada més costosos per manca de fons en el Servei Nacional de Salut.

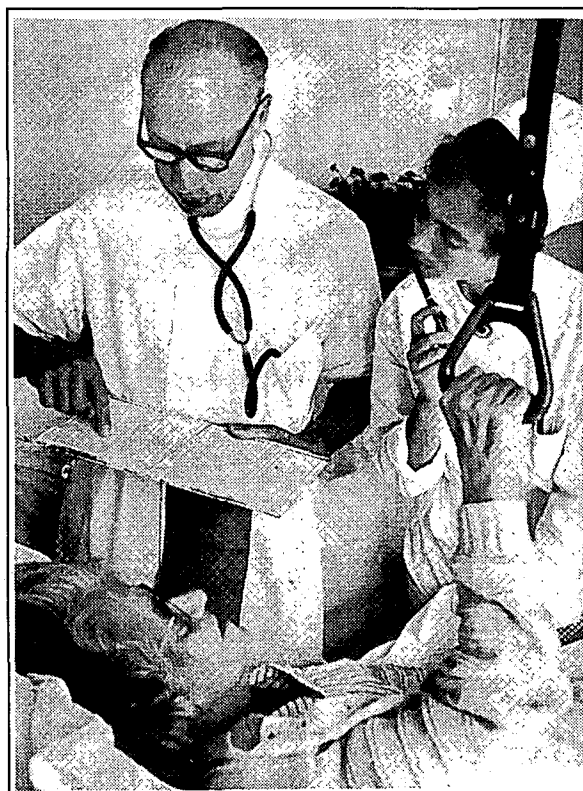
Fentiman, que és secretari d'una comissió per a la tercera edat de l'Organització Europea per a la investigació i el tractament del càncer, al·lega que els criteris pels quals es discrimina moltes persones grans provenen d'una forma de racisme basat en l'edat.

L'edat del pacient és sovint la primera informació que el metge demana abans de decidir un tractament, afirma. «Molts aleshores decideixen equivocadament que no val la pena sotmetre el pacient a tractaments més agressius—però més eficaços—perquè opinen que el pacient podria morir d'una altra cosa abans que el càncer el mati».

Però les dades del Govern proven que aquesta creència és errònia. Si una dona arriba a 72 anys, les seves probabilitats de sobreviure fins als 82 són del 50%. Si un home té 70 anys té un 50% de probabilitats de viure fins als 77.

Juntament amb el professor Gordon McVie, director científic del Cancer Research Campaign (CRC), Fentiman preconitza posar fi al tradicional límit de 70 anys per als assajos mèdics de les noves medecines. Aquest límit d'edat es basa en el fet que el pacient té aleshores més probabilitats de morir d'una malaltia diferent de la que s'estudia.

L'informe ofereix dades i arguments a favor de tractar les persones grans com si fossin joves, basant-se en la seva malaltia i no en la seva edat. «En poques paraules, conclou, tot depèn del preu que posem a una vida humana».

Hi ha una limitació de tractaments cada vegada més costosos per manca de diners

● E.T.

Segon certamen de narrativa breu *Església viva*

Bases

Premi: 25.000 Ptes. i publicació radiofònica de la narració guanyadora.

1) Les obres han de ser inèdites, escrites en català i d'una extensió màxima de tres folis DIN-A4.

2) Els treballs s'hauran de presentar per sextuplicat (6 còpies), mecanografiats a doble espai i per una sola cara. A cada treball, s'hi farà constar el nom, l'edat i l'adreça de l'autor.

3) El tema de les narracions és lliure. Qualsevol tema pot ser adient, però sempre en el context d'un programa radiofònic que té com a finalitat preferent donar una visió cristiana de la vida.

4) Termini de presentació: 29 de gener del 1994.

5) Lliurament de treballs. Cal fer-los arribar a la següent adreça:

DEPARTAMENT DE RÀDIO DEL BISBAT DE GIRONA
C/. Albareda 15, pral. 1a
17004 GIRONA
Tel. (972) 22 27 75

6) El veredict, així com la valoració del concurs es farà públic l'última setmana del mes de març a través del programa *Església viva*. Aquest espai difondrà també el treball premiat (i els finalistes, si s'escau) per les 22 emissores que emeten el programa.

7) El jurat estarà format per: Jaume Reixach com a president, Ignasi Bonnin, Narcís Jordi Aragó, Josep Ma. Pont, Miquel Àngel Farrés i Àngel Rodríguez, que actuarà com a secretari sense vot.

Segons informe d'Amnistia Internacional

Aràbia Saudita oprimeix els cristians

L'opressió dels cristians i d'altres minories religioses a Aràbia Saudita ha augmentat fortament des de la Guerra del Golf, afirma un informe d'Amnistia Internacional.

L'organització per a l'alliberament dels presos d'opinió té coneixement de 329 persones detingudes per prendre part en actes de culte cristià, que estan totalment prohibits a Aràbia. La majoria d'ells procedeixen de països del tercer món, especialment catòlics filipins. També han estat detinguts dos americans i dos britànics.

«Els xiïtes i els cristians —diu l'informe— es veuen forçats a practicar la seva religió en secret, sota el terror de la policia religiosa, que té carta blanca per escorcollar els domicilis privats i detenir els que sorpren resant o en possessió de rosaris, imatges de Jesucrist o llibres xiïtes o cristians».

L'Aràbia Saudita es considera ella mateixa com una gran «mesquita» on no hi ha lloc per a les altres religions. Malgrat això en aquest país de gairebé 14 milions d'habitants viuen entre 250.000 i un milió de cristians, que se senten com en l'Església de les catacumbes.

El Govern saudita continua negant-se a firmar la declaració universal de drets humans i no oculta la persistència de l'esclavitud dins les seves vastes fronteres.

La comunitat internacional no ha criticat mai seriosament aquesta intolerància retrògrada per tractar-se del país amb els més rics jaciments petrolífers del món. A Aràbia no hi ha ni tan sols un codi penal i les normes de conducta i les penes s'extreuen de la llei islàmica interpretada segons la tradició sunnita.

● E.T.

JORDI SALES I CODERCH, barceloní de naixement, ha estat durant tota la seva vida professional vinculat a l'estudi, consolidació i difusió de la realitat catalana mitjançant tres grans vessants: la històrica, la filosòfica i la cultural. Va pertànyer a la FNEC, sindicat nacionalista universitari, durant la seva època d'estudiant. Dues dècades després fou un dels impulsors del

Grup d'Estudis Nacionalistes (GEN) i, a les darreries dels anys vuitanta, va ser un dels fundadors de l'editorial *Barcelonesa d'Edicions*. Actualment, n'és el director. És professor titular de filosofia a la universitat de Barcelona. Us oferim el resultat d'una conversa mantinguda amb ell, un home que sempre ha lluitat per l'assoliment de la plenitud nacional i cultural dels Països Catalans.

Entrevista amb el Dr. Jordi Sales i Coderch, professor titular de filosofia i director de «Barcelonesa d'Edicions»

—Dr. Jordi Sales, ¿com recorda la seva experiència a la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (FNEC)?

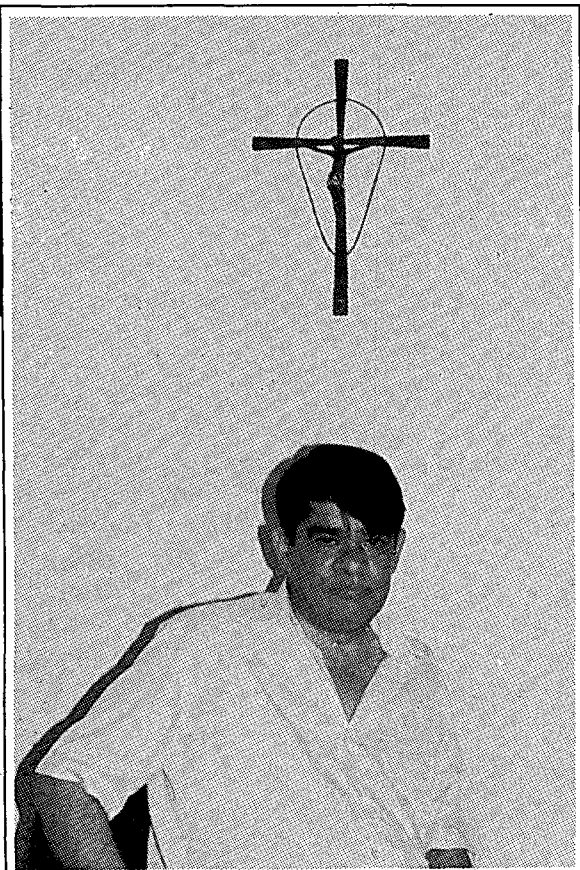
—Vaig entrar en la FNEC el 1962. Una colla d'estudiants vam 'ressuscitar' aquest sindicat nacionalista universitari, situat aleshores en el Front Nacional de Catalunya, a començaments dels anys 60. Xavier Serrahima, Antoni Ferrer i altres companys formàvem aquest grup. Tots érem estudiants universitaris democràtics, de diferents tendències, que acostumàvem a participar en els sindicats. La tasca d'aquesta FNEC clandestina era mínima. La capacitat d'acció en la clandestinitat és important, però molt petita. Així arran d'una trobada entre quatre o cinc persones decidíem quines coses eren les que podíem realitzar. Vam fer, per exemple, que en Salvador Espriu ens fes una conferència a la Facultat de Filosofia i coses així. Fou una reconstrucció heroica. Aquesta FNEC morí al voltant del 68. Algun dia caldrà analitzar la seva història, durant aquest període de temps, amb rigor i profunditat.

—El 1982 fou una de les persones que va fundar el Grup d'Estudis Nacionalistes (GEN). ¿Quin fou l'objectiu primordial a assolir?

—En primer lloc, cal dir que van ser els joves qui fundaren el GEN. Unes quantes persones més grans, però, ens trobàvem —i ens trobem encara— darrera d'aquesta entitat per oferir el nostre assessorament i col·laboració. La idea fonamental del GEN és la voluntat d'estudi, reflexió i formació d'un jove per tal de refermar la identitat catalana. Una realitat històrica com la nostra que ha sofert tant necessita gent esperançada per mantenir viva l'afirmació nacional. La tasca essencial del GEN, però, no és aprofundir en temes a l'entorn de l'actualitat immediata atès que això no dóna suficient 'relleu' —nom de la revista del GEN— per a l'anàlisi de la realitat quotidiana. Cal un relleu generacional que pugui donar una gran empenta al moment d'estudi i reflexió que, si té un cert gruix, possibilitarà conseqüentment accions imminents.

—¿De quina manera es veu reflectit el fet religiós en el GEN?

El Dr. Jordi Sales fou un dels fundadors del GEN (Grup d'Estudis Nacionalistes), el 1982

«No volem neutralitzar el fet religiós en les nostres activitats»

—El GEN no és una entitat confessional. Això ho tenim molt clar. El GEN és una voluntat d'estudi al servei de la plenitud nacional dels Països Catalans. No volem neutralitzar, però, el fet religiós en les nostres activitats. En els nostres cursos d'estiu, per exemple, hi ha missa cada dia perquè sempre tenim mossèn Ballarín entre nosaltres, o algun altre capellà i creients que ho demanen. És una entitat civil, no eclesiàstica, tot i que parlem lliurement del fet cristià no solament com a quelcom que ha vertebrat el nostre passat o present de Catalunya, sinó com a quelcom que, universalment, s'ofereix a tots els homes per a la seva possibilitat de salvació.

—Dr. Sales, ¿el GEN és una entitat vinculada a la política?

—El GEN està format per gent jove que posen en comú el seu esforç de formació, estudi i reflexió. Això els ha de dur posteriorment a una acció, totalment lliure. D'aquest munt de persones, algunes podran anar a l'acció política i d'altres no. El GEN, per tant, no és un grup polític. La seva vocació, per dir-ho d'alguna manera, és pre-política. És una associació que educa el moment

de formació de la responsabilitat nacional i humana dels homes i dones que duren a terme una acció per la seva societat. Amb aquesta revifalla de la societat catalana hi deixarem la pell si convé. El Grup d'Estudis Nacionalistes és una institució que es concentra a mantenir un esforç regular de formació de jove. Aquesta és la seva fal·lera. Un cop enllestit aquest objectiu no controla res ni vol incidir en cap acció política concreta.

—¿Fou el GEN la llavor de *Barcelonesa d'Edicions*?

—Sí. Unes quantes persones que havíem estat del GEN, en un moment determinat, pensàrem que calia dotar-se d'algun instrument que perllongués —mitjançant llibres— allò que s'estava realitzant en els cursos, seminaris i trobades del GEN. Així va néixer l'any 1988 *Barcelonesa d'Edicions*.

—Parli'ns dels objectius i línies bàsiques de l'editorial.

—Els criteris de l'editorial són bàsicament tres:

a) Una obertura als problemes històrics i filosòfics que es troben arreu del món, així com un «estar alerta» als senyals de vitalitat del pensament contemporani que intenta veure-hi clar en

l'hora present i assajar possibles mesures de solució i millorament. A aquesta orientació responen els llibres *Ètica i infinit* d'Emmanuel Lévinas, *Europa, la via romana* del professor francès Rémi Brague o el llibre *Hermenèutica com a política* del professor americà Stanley Rosen.

b) Un esforç de recuperar la memòria històrica col·lectiva del passat immediat de Catalunya i deixar així constància del nostre agraïment a la seva tasca. La recuperació de figures cabdals de la cultura catalana com Josep Maria Capdevila (*Els principis de la civilització*), mossèn Josep Sanabre (*Història i País*), Andreu Xandri (*Andreu Xandri: mística i força*) o el Dr. Cardó (reedició de *La nit transparent* amb col·laboració amb el Centre d'Estudis Carles Cardó) és un guany molt important.

c) Confiança en el valor de les lliçons del GEN i del Centre d'Estudis Carles Cardó com a

força polseguera amb la situació lingüística del català i del castellà a Catalunya. ¿Què en pensa vostè? ¿En quina fase es troba la tasca de normalització lingüística del català?

—La tasca de normalització lingüística no està acabada, s'ha de prosseguir. És un tema que els catalans fem molt bé però, de vegades, en parlem molt malament. Exagerem en la nostra necessitat d'omplir un buit. Jo demanaria dues coses: silenci enfront les provocacions i serenitat. Se n'ha fet un gra massa. És motiu de preocupació que, des de Catalunya mateix, hagin estat ferides persones per l'acció a favor del català. No hem d'entrar dins d'un joc de provocacions perquè tots els ciutadans que viuen a Catalunya es mereixen un respecte.

—Faci'ns cinc cèntims de les col·leccions de la seva editorial.

—De col·leccions en tenim tres, tot i que hi ha llibres nostres que no són inclosos en cap d'elles, com ara *Allò que cal saber de l'economia de Catalunya* de Francesc Cabana o *La nit transparent* de Carles Cardó. La col·lecció *Eixos*, integrada pel moment per 14 llibres, n'és la més representativa. És d'un format petit, de llibre de butxaca. És en aquesta col·lecció on publicarem fa tres anys *Gent i ninots*, el primer llibre que féu mossèn Ballarín que conté, també, les seves il·lustracions. La col·lecció *Realitats i tensions*, de nova creació, recull els mateixos objectius que l'anterior però el seu format més gran ens permet de publicar obres de més extensió. També continuem publicant —per finals d'any sortirà segurament el següent llibre— les memòries de Raimon Galí, dins la col·lecció *Signe de contradicció*.

—Dr. Sales, vostè compagina actualment tres tasques: professor de filosofia, director de *Barcelonesa d'Edicions* i president de la Societat Catalana de Filosofia. ¿Quin d'aquests àmbits el motiva més personalment i professionalment?

—Tots tres. La meua professió és la de professor de filosofia. A la Societat Catalana de Filosofia, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, els meus companys em van escollir per tal de dur a terme un treball institucional de coordinació en el meu camp professional i *Barcelonesa d'Edicions* és una activitat complementària. Una eina educativa, de servei i suplència, per a la formació de les persones

■ Miquel Àngel Codina

—Recentment s'ha aixecat

Crònica televisiva

«Quina pel·lícula emet avui TVE-1 a les 22.00 h.?». Hom consulta el diari o qualsevol revista especialitzada a oferir informació sobre la programació televisiva. «Una d'intriga. Sembla interessant». Un cop ja asseguts còmodament davant el televisor per gaudir d'una història de 'suspense', ens adonem, perplexos, que no és la mateixa pel·lícula. És una de 'capa i espasa'. L'endemà, una alteració d'horaris sense cap mena d'avís. Un programa que hauria d'haver començat a dos quarts de deu de la nit, inicia la seva emissió passades les onze. L'endemà passat, una altra història similar. «Què succeeix? «Tindrè 'gremlins' dins el televisor o es trobaran jugant d'allò més bé amb l'antena al terrat?». No. Es tracta, simplement, d'una estratègia de màrketing. Per tal d'obtenir una major audiència, els canals de televisió canvien, al seu lloc, continguts i horaris de les seves emissions. És l'anomenada «contraprogramació». La guerra de les audiències ha començat.

Poti-poti televisiu

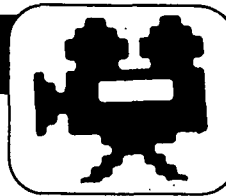
Les cadenes de televisió modifiquen, segons un estudi recent dut a terme per «Media planning», totalment o parcialment entre un 20 i un 40 per cent la programació que anuncien una setmana abans de la seva emissió. Aquesta tendència es va accentuar a l'agost passat. TVE-1, Antena 3-TV i Tele 5 només van mantenir el 63% de la seva programació prevista.

Les revistes que donen una guia informativa dels espais a la petita pantalla van intentar, en diverses ocasions, aconseguir pactes amb els canals de televisió perquè escurressin els canvis però aquests acords foren infructuosos. Aquestes publicacions es veuen obligades a incloure advertències segons les quals no es fan responsables dels canvis de programació que puguin produir-se.

Tot això comporta un autèntic caos per a l'indefens televident. Voler passar una estona entretinguda amb una comèdia de Gracita Morales i que, de cop i volta, surti en pantalla l'Stallone empujant una metralleta pot ser un patatum massa fort per als espectadors. Realment, n'hi ha per a sucra-hi pa i llogar-hi cadires.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

CINEMA

Herman

Director: Erik Gustavson. **Intèrprets:** Anders Danielsen Lie, Elisabeth Sand, Bjorn Floberg.

Quan es parla de cinema nòrdic, es pensa immediatament en el suec Ingmar Bergman. Però hi ha més cineastes d'altura per aquestes terres, com s'han encarregat de recordar els Òscars obtinguts pels films *El festí de Babette* i *Pelle, el conquistador*. També *Herman* ha aconseguit una certa protecció internacional.

L'espectador assisteix a una tragèdia quotidiana, situada en els anys 50: la d'un infant, Herman (Anders Danielsen Lie), que està sofrint els primers símptomes d'una calvície prematura. Això dificulta les relacions amb els pares — un obrer de la construcció i una dependenta — i amb els seus companys de classe. Li serveixen com a refugi a la seva petita crisi les visites al seu avi moribund, la seva relació amb un veí alcohòlic i la seva imaginació, amb la qual viu les aventures del «Zorro», el seu heroi cinematogràfic.

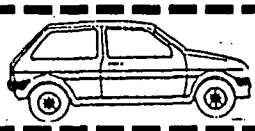
La pel·lícula té el bon sabor de les coses senzilles, amb la qual es fan creïbles els fets narrats, gairebé tots

inclosos en un llarg *flash-back*. Hi ha matisos que descriuen molt bé la mentalitat dels infants: la a voltes inconscient crueltat de Herman, les burles que sofreix per una banda dels seus companys de classe, també les seves reaccions de noblesa, la pacient amistat d'una nena... En el film tampoc no hi manca en algun moment cert sentit de l'humor.

El principal enemic de la història i de la seva ressaltada virtut semblen haver-se assegut colze a colze: ja que en parlar d'aquesta interessant realitat ordinària, el ritme es fa amb freqüència una cosa tediosa. A això contribueixen en part uns diàlegs una mica entremesos.

La factura tècnica de la pel·lícula és impecable: suggestius enquadraments, acurada ambientació, bona fotografia, música adequada. El to de la pel·lícula reclama uns actors no donats en excés, i aquest és el cas. Tots són al seu lloc, inclòs el petit Danielsen Lie.

■ J.M. Aresté
(Aceprensa)

De viatge

Qui viatgi per la cornisa cantàbrica, bonica en tot el seu recorregut, li recomano que en arribar a la frontera de Cantàbria amb Astúries, uns quilòmetres més enllà de San Vicente de la Barquera, deixi la N 634 i s'arribi fins a Potes.

Després d'una parada en el lloc i d'haver assaborit, si ho desitja, l'aspre i profund aiguardent que li venen (que l'alcohol a glopets alegra el cor, Bíblia dixit) s'apropi sense haver-se d'allunyar gairebé d'aquest extraordinari conjunt. ¿On rau la seva importància? En primer lloc, el santuari posseeix el fragment més gran que es coneix de la creu trobada per Sta. Elena de Jerusalem i que es creu fou en la qual va morir Jesús. A causa d'aquesta relíquia el lloc gaudeix del privilegi d'Any Sant i té la seva corresponent Porta Santa. No vol entrar en disquisicions sobre la seva autenticitat, ja que hi ha una realitat que ningú no pot discutir: els cristians que recolliren, guardaren, traslladaren i custodiaren venerant aquests dos trossos d'avat del segle I, aquest i tots els altres «lignum crucis» que hi ha arreu del món, era gent que apreciaven el Crist i el seu heroic i salvadorsacrifici. Avui la gent col·lecciona antiguitats domèstiques, potser perquè la seva realitat quotidiana no el satisfà. La casa millor moblada i decorada amb taules, canteranos, llits i rentamans antics, no em mereix el respecte i l'estima que sento per una senzilla «vera creu» de qualsevol església rural. «Oh, Creu tu ens salvaràs», cantem esperançats el Divendres Sant. Les antiguitats, siguin del material que siguin, es destrueixen amb tota seguretat (per bé que calgui invocar per major seguretat la simple llei de l'entropia). Però la salvació del Senyor, la seva mort en creu roman per sempre. Em sento a Santo Toribio

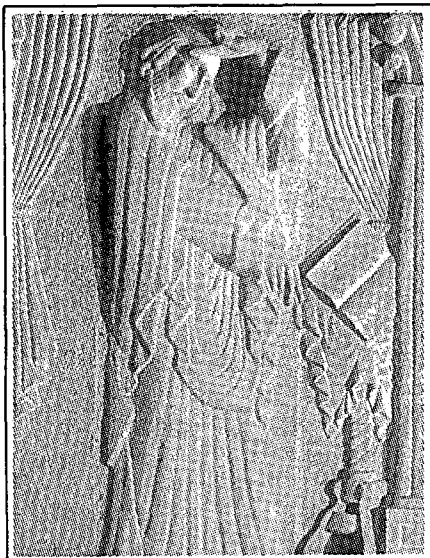
íntimament unit al Calvari de Jerusalem i com allí he resat moltes vegades, dic també: «Senyor recorda't de mi ara que ets en el teu Regne». La pietat tradicional diu que en venerar la creu hom pot explicitar un desig i, podeu creure-ho o no,

però us asseguro que una persona amiga em demanà amb devoció la curació d'una greu molèstia corporal i porta anys sense sofrir-la. M'ho explicava no fa molt amb il·lusió i lluny de tot fanatisme.

El segon motiu de la importància del lloc és que aquí va viure i d'aquí sortiren els comentaris a l'Apocalipsi de sant Beat de Liébana. Es tracta d'una obra escrita en dotze volums, dedicats al bisbe Heterio i en contra de l'heretgia adopcionista. En la seva època va tenir una gran difusió i importància la doctrina en ells exposada. Ignoro el valor exegetí i apologetí que se'ls concedeix actualment. De totes maneres sempre s'exhibeixen i reproduïen per l'extraordinària bellesa de les seves il·lustracions, minucioses, ingènues i encisadores miniatures, que denoten una imaginació i destresa incomparables. Esteses per molts països les diverses còpies que queden, no cal moure's massa per gaudir-ne, ja que es troben en llocs tan propers com Burgo de Osma, la Seu d'Urgell i Girona. Quan aneu a algun d'aquests llocs no us perdeu el goig de la seva contemplació.

Que digui que serveixen al santuari una comunitat de franciscans serà suficient perquè estigueu segurs de ser ben rebuts a Santo Toribio de Liébana.

Santo Toribio de Liébana

Baix relleu representant a Sant Beat de Liébana, obra de l'escultor montanyenc actual Jesús Otero.

■ P-J Ynaraja, capellà de la Llobeta

LA SARDANA I LA DANSA

II Certamen «Cantem sardanes»

S'ha celebrat a Barcelona, al Mercat de les Flors, la Gala final del Segon Certamen «Cantem sardanes», convocat per Catalunya Ràdio, per mitjà del seu programa sardanista «Rotllana oberta». Durant la Gala es va fer públic el veredict del jurat i es va fer el repartiment de premis.

El jurat estava format pels mestres Pere Burés i Camerino, amb funcions de president, Josep Crivillé i Bargalló, Jordi Noguera i Perathoner, Josep Solà i Sánchez i Jesús Ventura i Barnet. Actuava com a secretari, Josep Ventura i Salariach.

El premi a la sardana cantada per veu solista, dotat amb 300.000 pessetes i concedit per la Societat General d'Autors, es va atorgar a les sardanes *Marendins*, amb música i lletra d'Antoni Serra i Oribe, i al tema *Canigó*, amb música de Jaume Cristau i lletra d'Alba Comellas.

El premi per sardana coral es va concedir a la sardana *Putxinel·lis*, amb música i lletra d'Antoni Serra i Oribe, l'únic autor que tenia una sardana finalista a cada branca del certamen.

Les sardanes corals van ser interpretades per la Coral Sant Jordi, dirigides pel mestre Jordi Noguera. L'acompanyament musical, en tota la gala, va anar a càrrec de la cobla Els Montgrins, que dirigeix Martí Camós.

El públic, que omplia la totalitat de la sala, es va mostrar molt satisfet de la festa. Amb els seus aplaudiments, va coincidir amb el veredict que després donaria el jurat. Els equips de Catalunya Ràdio van enregistrar la totalitat de la gala.

■ Josep Ventura

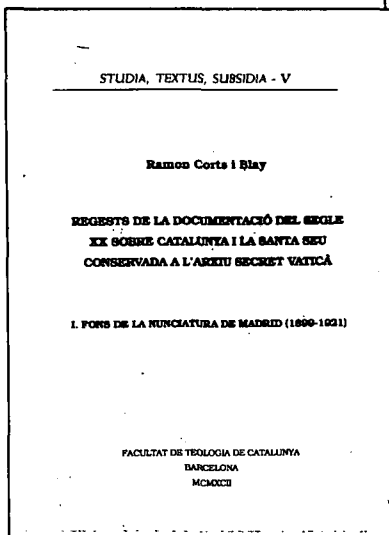
Una eina de treball bàsica per als investigadors

Per mitjà de la lectura d'aquest llibre podem conèixer millor el fons documental de la Nunciatura del Vaticà a Madrid. El material és abundant, ja que cal recordar que abans es feia tot per escrit. Els viatges del nunci a Barcelona no eren tan freqüents com ara.

Mossèn Corts ha treballat amb els fons de les tres darreres Nunciatures. Les corresponents als nuncis Aristide Rimaldini (1899-1907), Antonio Vico (1907-1912) i Francesco Ragonesi (1913-1921). Gràcies al treball de l'autor podem saber quina és la posició de l'Església sobre temes molt importants de la història de Catalunya. Hi trobem referències molt interessants sobre el catalanisme, el carlisme, la Setmana Santa, els criteris de la Santa Seu a l'hora d'elegir —i també rebutjar— candidats a les seus de Catalunya o el grau de sensibilització de la jeraquia catalana davant el problema social i els intents de donar-hi resposta des de les files del catalanisme.

Com es pot comprovar, la temàtica que hi apareix és abundosa i d'indubtable interès. El llibre pot ser de gran utilitat per als investigadors de la història contemporània de Catalunya, tant de l'eclesiàstica com la civil. El treball de mossèn Corts, tanmateix, no s'ha acabat. Ara ja està treballant en els fons del nunci Federico Tedeschini (1921-1936), que va coincidir amb la dictadura de Primo de Rivera i l'adveniment de la República.

■ Ferran Camps

Ramon Corts. *Regests de la Documentació del Segle XX sobre Catalunya i la Santa Seu conservada a l'Arxiu Secret Vaticà*. Ed. Facultat de Teologia de Catalunya

La veritable saviesa de la ment i el cor

Joan Lluís Vives (1493-1540), de qui celebrem el Ve centenari del seu naixement, és un dels màxims representants de l'humanisme del renaixement. La seva vida, plena d'esdeveniments que reflecteixen la decadència de la societat europea de principis del s. XVI, i la lectura dels antics mestres romans, especialment Sèneca i Ciceró, fan que la seva obra —particularment els escrits que s'inclouen en aquest llibre— sigui pura filosofia, en el sentit de «màximes, sentències i consells per la vida».

Vives, en efecte, fuig de la seva València natal, on, al costat del gòtic civil, la impremta i els grans escriptors en català, la Inquisició perseguirà la seva família judeoconversa (el seu pare morirà a la foguera el 1524). París, Oxford i els Països Baixos seran el centre de la seva activitat, on assisteix impotent a l'enfonsament de l'Europa medieval unida i al naixement tant dels estats forts i centralitzats com de les guerres de religió encetades per un cristianisme —el catòlic— que necessitarà d'un Concili, el famós de Trento, per intentar regenerar-se. Ell, però, apostarà per l'irenisme del seu mestre Erasme de Rotterdam, que cerca la pau per mitjà del diàleg, mentre les raons polítiques esmolen les espases per fer guerres de religió, que no acabaran fins a mitjans del s. XVII.

Quant a l'obra principal que presentem, la *Introducció a la saviesa*, és fruit d'un home culte i colrat per la vida, que per damunt de tot és creient, obert i sincer, «que encara pot ensenyar-nos a anar madurant en la veritable saviesa de la ment i del cor» (p. 34). Dos exemples ens

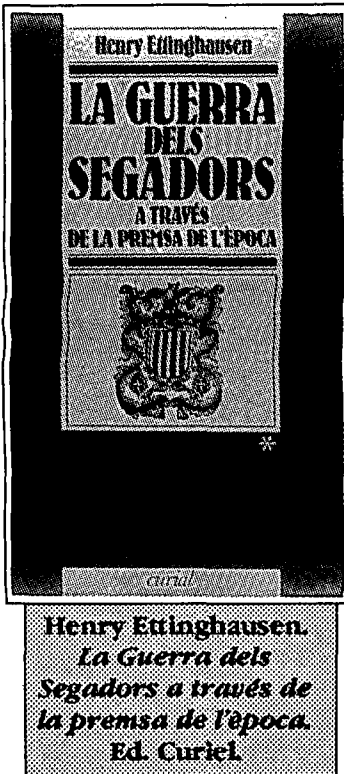
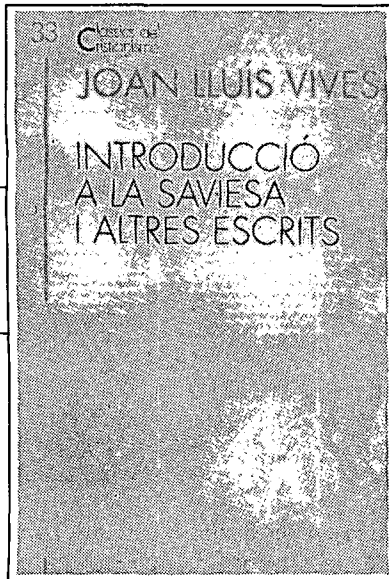
Joan Lluís Vives.
Introducció a la saviesa i altres escrits,
Edicions Proa.

mostren un tast de l'estil, savi, assenyat i estimulante, de l'obra: *Existint, tanmateix, entre els homes un tan estret parentiu de semblança en cos com en l'ànima, i havent estat posats tots al món amb els mateixos drets, destinats a formar societat i vida comuna, per a llur conservació ha estat promulgada una llei per la naturalesa mateixa: Allò que no vulgues per a tu, no ho vulgues per a ningú* (p. 81). I encara: *No hi ha riquesa més certa que la vera amistat* (p. 86).

Aquest estil de sentències és també el de l'opuscle *La guarda de l'ànima*, que juntament amb el *Comentari al Parnostre* i les *Meditacions sobre els set salms penitencials*, completa l'edició. Aquestes darreres obres ens ofereixen no ja comentaris de saviesa (de vegades fins i tot curiosos, com els referits als efectes del vi), sinó la seva vivència cristiana interior.

Aquest «Clàssic del Cristianisme», doncs, a banda de fer-nos adonar que no és possible dir que la religió és un residu medieval en els humanistes, permet de veure que el renaixement té clavades les seves arrels en la llarga tradició medieval també en la seva «paganitat». Però, i això és el més important per nosaltres, la seva lectura ens serà profitosa per fer-nos més assenyats.

■ Agustí Boadas-Llavat, o.f.m.

El primer gran «Boom» de la premsa catalana

Acaben d'editar-se quatre volums de l'obra *La Guerra dels Segadors a través de la premsa de l'època*. Es tracta de l'edició facsimil de 349 relacions informatives, preparada per l'estudi anglès Henry Ettinghausen i amb el suport de la Generalitat de Catalunya, de gran importància per a la història de la premsa i dels mitjans de comunicació a Catalunya.

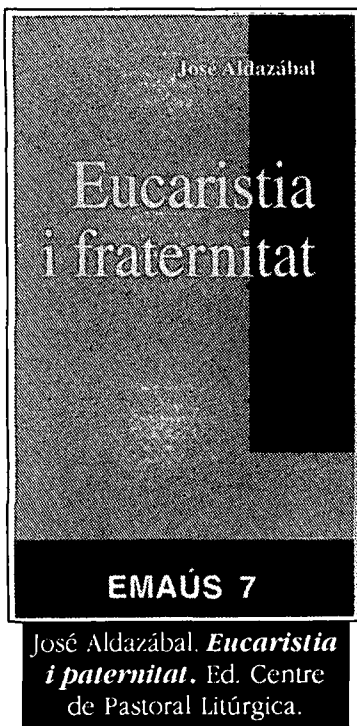
Aquest conjunt és un reflex del canvi de tendència en el procés de pre-premsa iniciat lentament al segle XVI, que per raons de mercat exterior es començava a fer majoritàriament en castellà. Amb la Guerra dels Segadors, però, l'avidesa per a informar i les circumstàncies de la mateixa guerra concentraren el mercat amb un increment importantíssim de producció d'aquest pre-periodisme i amb un predomini del català. Això facilità que el català fos la llengua de les primeres publicacions amb intenció periòdica com ara la coneguda «Gazeta» de Barcelona dels anys 1641-1642, un tipus de publicacions que en aquesta mateixa època comença a aparèixer a moltes ciutats europees. Tot això, és clar, a banda de l'interès que té sobre un període poc estudiat, tant pel que fa als fets polítics com a la mateixa història de la llengua.

● C.C.

L'Eucaristia, una celebració festiva i comprometedora

Dins d'aquesta atractiva col·lecció d'àmplia difusió que el CPL va iniciar l'any passat, s'acaba de publicar aquest llibre del seu president, el conegut liturgista salesià P.J. Aldazábal. Amb estil suggerent ajuda el lector a penetrar en el cor del que significa viure l'Eucaristia com a signe, realització i aliment de fraternitat.

A molts cristians, joves i grans, els preocupa que la litúrgia aparegui separada de la vida, que sembli ineficaz a l'hora de fer créixer la fraternitat en l'àmbit de la vida de cada dia i el compromís per la justícia de cara enfora. Tal vegada en els nostres temps s'ha aguditzat la sensibilitat en aquesta direcció i el magisteri de l'Església s'ha fet més va-

lent i clar: Joan Pau II amb insistència interpel·la la comunitat cristiana a connectar la celebració eucarística amb un més gran compromís de caritat personal i social.

J. Aldazábal interroga i aprofundeix sobre aquesta relació/vinculació entre celebrar l'Eucaristia i viure la fraternitat. Des de la paraula i l'exemple de Jesús, dels primers cristians, passant pels ritus que teixeixen la missa, fins a la manera com ara els cristians ho vivim. La seva lectura no dubtem que pot ajudar a tots els cristians que volen viure millor la missa i més pregonament el manament de l'amor obert a tots.

● C.C.

CASA
GAY

Servei de lloguer per a festes i banquets.
Cadires, taules,
cristalleria, vaixela, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

EMISSIONS A LA TELEVISIÓ

TV1

Diumenge 11.00 *La Missa*: amb la participació de la Coral Font del Fil, de Manresa (Bages, bisbat de Vic), sota la direcció de Maria Comas (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

12.00 *Pueblo de Dios*.

Dimarts 02.00 *Testimonio*: Entrevista al misionero español Antonio Royo.

TV2

Dissabte 11.00 *Últimas preguntas*. A su alteza real la infanta Pilar de Borbón.

Diumenge 08.45 *Espacio interreligioso*.

CANAL 33

Divendres 17.15 *Signes dels temps*: Espai obert: «Documental catòlica o sigui universal»; Cal saber; Espai obert; Signes dels 90; Diàlegs; Taula rodona: «Mitjans de comunicació i Església»; 7 dies. Agenda; Aula; Evangeli avui, a càrrec d'Armand Puig (director: Xavier Martín).

Diumenge Després de Gol a Gol *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 05/11 *Creure, avui*: Taula rodona: el més enllà (director: Ramon Safont-Tria).

DI 08/11 *Creure, avui*: (repetició)

Dv 12/11 *Creure, avui*: Diada de Germanor: l'economia en l'Església. Informatiu i Agenda (director: Ramon Safont-Tria).

EMISSIONS A LA RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge 09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge 10.00 *Media Vita*, de Sheppard; *Quatre motets*, de Faure; «*Sei Lob uns Ehr dem höchsten Gut cantata BWV 117*, de Bach.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge 15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

Diumenge 09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la santa Seu.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge 08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

13.05 *Solidaris* (coproducció amb Caritas Barcelona) sobre activitats de caràcter social, dutes a terme per persones i entitats sense afany de lucre de tot Catalunya (direcció: Montse Sintès, Àlex Masllorens i Domènec Subirà).

Dimarts 15.00 *Frontera*: programa socioreligiós que tracta els temes puntuals de més actualitat davant el fet religiós (director: Saturnino Rodríguez i Abel Hernández).

RÀDIO 4 (RNE/Catalunya, FM 100.8)

Diumenge 13.05 *Solidaris* (en simultani amb Ràdio 1)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte 08.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRÀ (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres 07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge 10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge 21.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; la «carta dominical» de l'arquebisbe Carles, de Barcelona i l'entrevista (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO BERGA (FM 95.7)

Diumenge 09.00 *Missatge d'esperança*: informació religiosa i conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona (director: Albert Obradors).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge 08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte 09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez)

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte 13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-

religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat)

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat)

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona

RÀDIO SABADELL (OM 882)

De dilluns a divendres

21.00 *El Espejo*

Diumenge

08.30 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descal-

ces de Terrassa.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarcal (director: Juanjo Yunqueira).

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

22.10 *Noticario*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat)

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h

Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÈ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: temes relacionats amb el món cristià i social; seccions: *La paraula del bisbe* (missatge setmanal), *Rutes de la fe* (santuaris, esglésies i ermites), *Entrevista* (tema actual), *Els sants oblidats* (sants de la setmana) *La veu dels joves* (destinat als joves), *Noticiari* i *Comentari de l'evangeli*: presentador: Angel Rodríguez.

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (OM 1269) diumenge 9.45 i 14.05h.

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) diumenge 12.15h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.30h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) diumenge 10.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.30h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Companyia de Cassà (FM 92.8) diumenge 9.30h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.00h

Ràdio Grup (Girona, FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 92.7) per confirmar

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Pineda de Mar (FM 107.9) diumenge 08.30h.

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.0) diumenge 9.05h.

Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 106.6) diumenge 9.30h.

Ràdio la Vall de Mar (FM 107.6) per confirmar.

LA PARAULA DEL BISBE: missatge setmanal del bisbe Camprodon (es publica al «Full Parroquial»).

L'emeten:

Ràdio Calella (FM 92.2) diumenge 11.05h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 8.55h.

Ràdio Platja d'Aro (FM 106.6) dissabte 8.30h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.50h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30 h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00

Ràdio Uldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans. L'emeten:

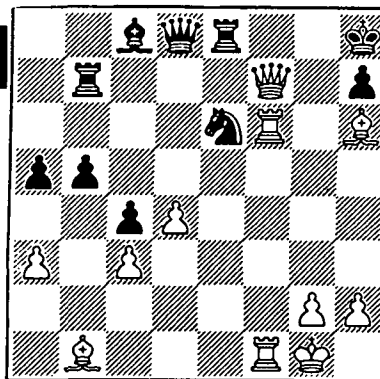
Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Vallra (FM 98.1) dissabte 12.30h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

per Rosa Collell

Gràcies a tu la nostra Església podrà continuar la seva tasca

VIST A
TV

Educar els petits, celebrar casaments, tenir cura dels més grans,
ajudar els malalts, els més necessitats... Perquè la nostra Església pugui continuar la
seva tasca pastoral i social durant els propers 12 mesos, necessita el teu ajut.

N'hi haurà prou si cada família catòlica, a més de les aportacions que ja fa a la
parròquia, dóna 1.200 pessetes al mes.

La continuïtat de la nostra Església està a les teves mans.

Comparteix el que Déu t'ha donat... Gràcies.

"GERMANOR"

Vers el finançament solidari de la nostra Església

Està a les teves mans el futur de la nostra Església

☐ **Sí, vull que la nostra Església pugui continuar fent,
durant els propers 12 mesos, la seva tasca.**

☐ **amb aportacions periòdiques**

IMPORT	PERIODICITAT
☐ _____ ptes.	☐ cada mes
☐ 1.200 ptes.	☐ cada trimestre
☐ 4.000 ptes.	☐ cada semestre
☐ 8.000 ptes.	☐ cada

*Aquest compromís quedarà extingit en el moment que el
sotasignat ho decideixi.*

☐ **amb una aportació única**

IMPORT

☐ _____ ptes.

☐ 12.000 ptes.

☐ 30.000 ptes.

☐ 60.000 ptes.

☐ 100.000 ptes.

També pots enviar un xec a nom de l'Arquebisbat de Barcelona

Nom i Cognoms _____

Domicili _____ Núm. _____ Pis _____ Porta _____

CP _____ Població _____ Província _____ Tel. _____

Voldria rebre les seves informacions: ☐ en català ☐ en castellano **3G53**

DOMICILIACIÓ DE REBUTS EN BANC O CAIXA

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte/a la meua llibreta, els rebuts que li presentarà l'Arquebisbat de Barcelona.

Nom i cognoms del titular _____

Nom del Banc o Caixa _____

Adreça de l'Agència _____ Població _____

Codi Compte Client (CCC) _____ ☐ Compte ☐ Llibreta

Entitat _____ Oficina _____ Control Núm. Compte _____

Data _____

Signatura del titular del compte o la llibreta

Tots els donatius a l'Església Catòlica realitzats a partir de l'1 de gener de 1993 donen
dret a una desgravació del 10% en l'IRPF.

Envia aquesta butlleta a:

ARQUEBISBAT DE BARCELONA: Bisbe Irurita, 5 - 08002 Barcelona. • BISBAT DE GIRONA: Pujada Catedral, 12 - 17004 Girona. • BISBAT DE LLEIDA: Bisbe, 1 - 25002 Lleida.
BISBAT DE TARRAGONA: Pla de Palau, 2 - 43003 Tarragona. • BISBAT DE TORTOSA: Cruera, 9 - 43500 Tortosa. • BISBAT D'URGELL: Pati del Palau, 1-5 - 25700 La Seu d'Urgell.
BISBAT DE VIC: Santa Maria, 1 - 08500 Vic.

L'home «light»

Fa pocs dies, em van passar un article de «Gaceta Universitaria» (novembre 1992) en què es comentaven les característiques d'un tipus d'home ben curiós.

El nostre heroi ho relativitza tot i, en conseqüència, no creu en res (ni en Déu, és clar). Li manca una actitud de compromís. És frívol i egoista. No té inquietuds intel·lectuals. Només busca diners i plaer, i vol tenir un bon nivell de vida per damunt de tot.

I és ben cert, com tots sabem, que hi ha actualment molts homes i dones així: fruit potser d'aquest món que tot ho iguala: cafès descafeïnats, llet i iogurts descremats o desnatats, coca-coles sense cafeïna... És el món del «tenir», de l'«aparentar», del «campi qui pugui», «és el teu problema»...

Però aquest món en què ens ha tocat de viure pot canviar. Tot dependrà de nosaltres. Sabem que, sense ideals, no hi ha esperança; que, sense valors, no hi ha moral, i que, sense amor, no hi ha progrés.

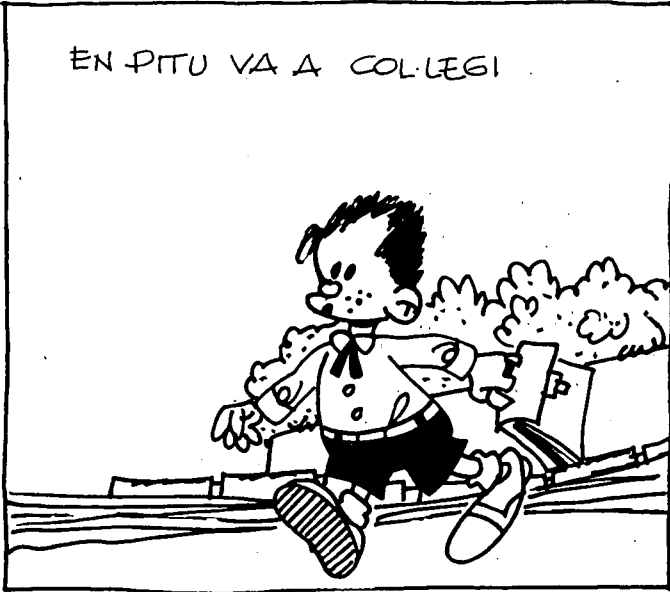
Cal que siguem homes i dones íntegres pel demà, és a dir, amb uns ideals nobles, amb valors humans i cristians, i amb molt d'amor per vessar en els altres. Comptem amb l'ajut d'Aquell que és «camí, veritat i vida».

Víctor

EN PITU CALSAPEU

EN PITU VA A COL·LEGI

S'INTINGUÉS LA GRIP...

NO HI HAURIA D'ANAR!

PERÒ SI ESTIGUÉS MALALT...

TAMPOC PODRIA SORTIR AL
CARRER A JUGAR.

ÉS MILLOR TENIR SALUT!

Busquem l'evangelí de diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 25, versets de l'1 al 23 (Mt 25:1-23).

Reflexionem: 1. Jesús ens exposa avul, mitjançant una paràbola, com hauríem de reaccionar i de comportar-nos amb vistes al seu Regne, que ell ha vingut a donar a conèixer. I dóna per vàlida una actitud que qualifica de «prudent»: esperar activament; tenir de què alimentar la nostra fe, sense por ni cansament, i estar, en definitiva, sempre a punt, previsorament, per tal de poder-lo rebre.

2. Jesús mateix es retrata com l'amo de casa, l'espòs, que ha de tornar a fi d'endur-se amb ell tots aquells que s'han decidit a esperar-lo, que s'han proposat el seu seguiment. «Vetlleu.» Val la pena d'esperar i d'estar a punt. Qualsevol altra actitud, ni que sigui per pura imprevisió, mereix el qualificatiu de «desassenyada».

3. «L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l.» Ja és prou si ens n'arribem a adonar quan sigui l'hora. Tots sabem que el Senyor tornarà; potser el que no fem és esperar sense distreure'ns. ¿I sense perdre la capacitat de reaccionar? Perquè té raó Jesús quan diu: «No sabeu ni el dia ni l'hora.»

■ El catequista

El doctor «Pa i Aigua»

—Mare, qui ho diu que una persona és «santa»?

—El Sant Pare.

—I, com ho sap?

—Mira, hi intervenen moltes persones del país on va néixer i treballar; es fa un recull de tot el que va escriure o va dir; dels fets més importants de la seva vida; es parla amb aquells que el van conèixer, amb els grups cristians del seu país que ja l'estimen com una persona extraordinària i després de molt temps... el Sant Pare declara que aquella persona era «santa». Però, a què ve ara aquesta pregunta?

—És que, a la catequesi, mossèn Josep ens parlà d'un «sant» barceloní, sant Josep Oriol. Li deien el «Dr. Pa i Aigua». Es veu que menjava molt poc. Ho donava tot. Visitava els malalts, i estimava tant Nostre

Senyor, que en parlava amb tothom.

—Doncs, apa, a veure si t'animes.

—Sí, però, a mi m'agrada molt la xocolata i la nata amb maduixes. I, és clar, si m'han de dir el doctor «nata i maduixes», no queda gaire bé.

—Allò més important és estimar de debò Nostre Senyor i els altres, saps? Allò més important és ser bo. Fer el bé. Ser bon fill, bon company i bon amic.

—Sí, però, a mi m'agrada molt la nata amb maduixes.

—Bé, home, això no hi fa res.

—¿Demà, doncs, per postres, menjarem nata amb maduixes?

—Ai, fill meu, ara per ara, ets més pillo que «sant».

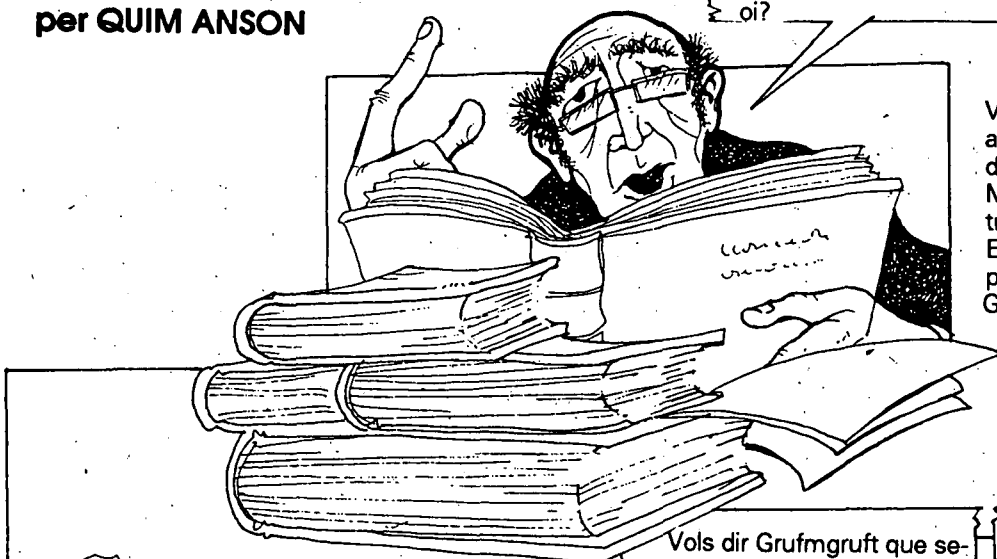
L'Eixerit

Els bolets

per QUIM ANSON

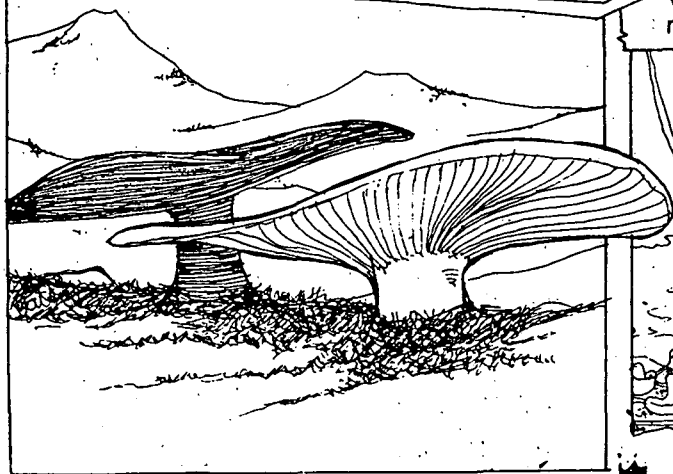
Oh! La carn d'olla i l'escudella!
I els bolets? Què me'n dieu dels bolets?
Com dimoni ha arribat l'home a distingir els
bons dels dolents? I qui li ha donat entenent de
servir-los cuits a taula? Qui? no ho sabeu, pas,
oi?

Va ser —com afirmen
alguns— pel sistema
d'eliminació...
Més radical, brutal i
tràgic.
El sistema, anomenat
per nosaltres els entesos:
Grufmgruft.

Vols dir Grufmgruft que se-
rà bo això?

I tant! Grufmgruft tas-
tarà primer.

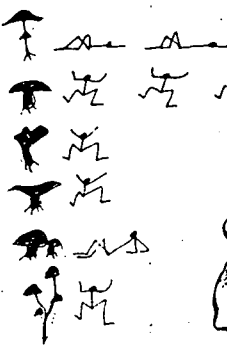
Imageneu quins esgar-
rips devia fer Grufmgruft!
Pobret!

Això mateix els degué
passar a en Graftgamm, a
en Gristfist i a tants
d'altres... Mentre, segu-
rament, algun saberut —fi-
cat al fons d'una cova—
devia portar una tètrica i
paciència estadística. Tota
una feinada —un treball
així... de xinès... només
podia emprendre'l un pa-
rent pròxim de l'home de
Pekin— fins arribar a des-
cobrir quins bolets mata-
ven. Quins ho feien no-
més a mitges i quins eren
dignes d'ésser recoma-
nats als seus descendents.

Veieu... poc ens ho
pensem, ara, quan men-
gem bolets que la nostra
tranquil·litat i felicitat gas-
tronòmiques recolzen en
una història plena de mi-
lers d'emmetzinats...

AUG!

És més aviat esgarriós...
Oi?
Però, és això cert? Hi ha
qui opina...

BABAR i els seus amics de vacances

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Els nostres amics tornen a ser a la carretera!

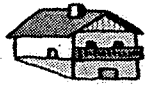
-Mireu, nens, quina

-diu Celest,

entusiasmada - Això és magnífic!

-Quan arribarem al

?

-M'estic marejant! -es lamenta Flora.

-Ja el veig, al costat de l'

, allà - crida

Alexànder - Corre, papà, accelera, avança

aquesta

, que va molt poc a poc!

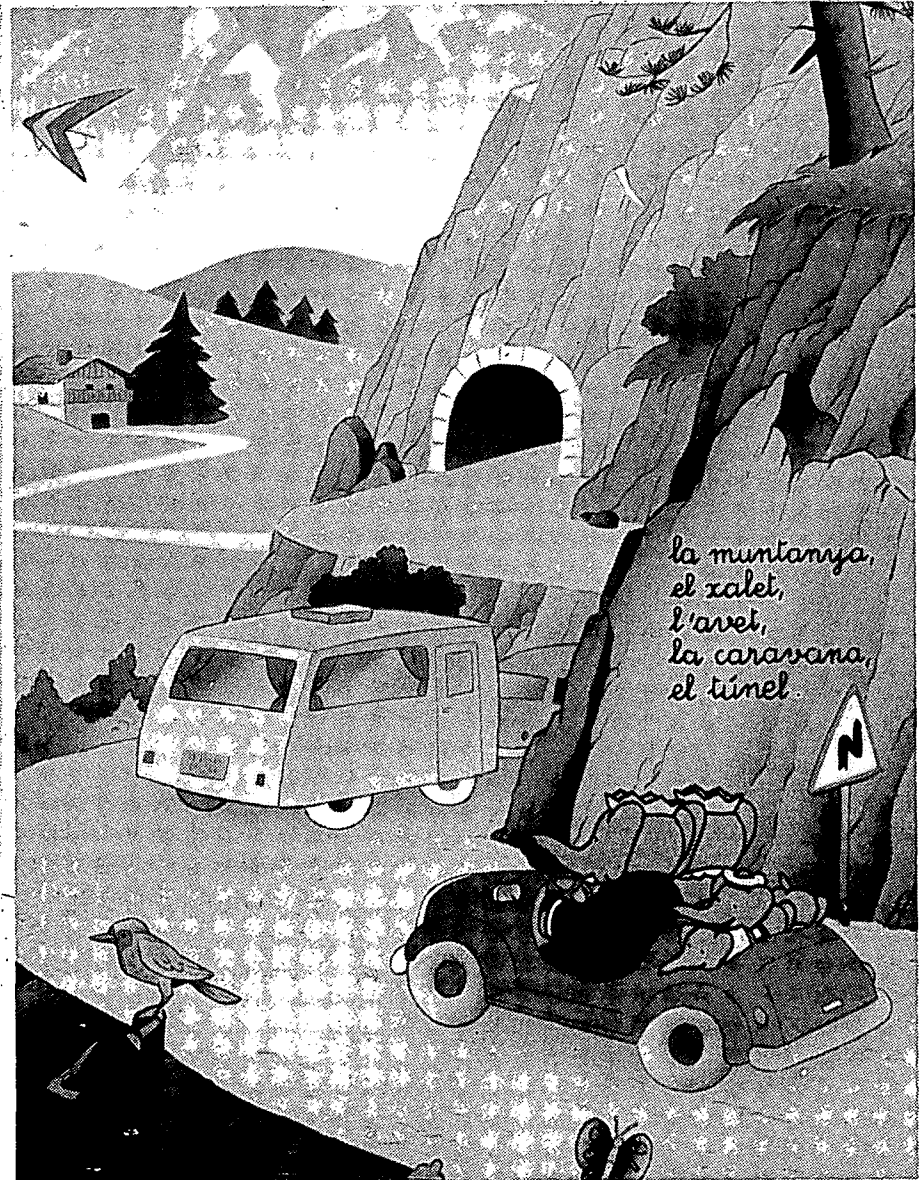
-No, no seria prudent -respon Babar-

ara passem un

Una mica de paciència,

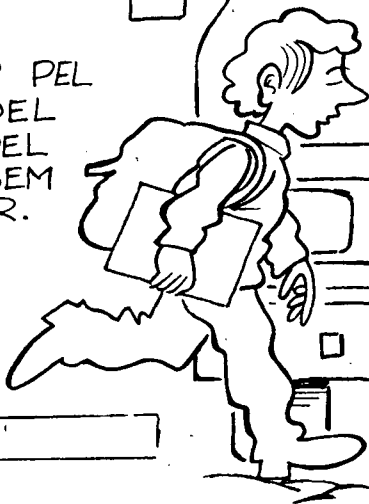
de seguida hi serem.

Babar i els seus amics creats per Jean i Laurent de Brunhoff

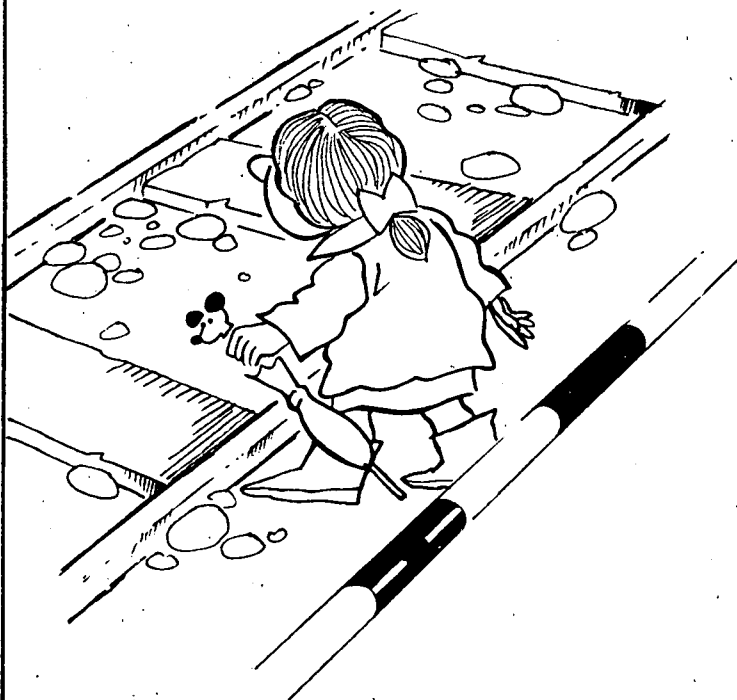
EDUCACIÓ VIAL : 2

1. CREUAR PEL DAVANT DEL VEHICLE DEL QUAL ACABEM DE BAIXAR.

QUÈ CAL FER ?

2. MIRAR SI EL SEMAFOR ESTÀ EN VERD. ABANS DE CREUAR.

3. CREUAR LA VIA DEL TREN UN COP ABAIXADA LA BARRERA.

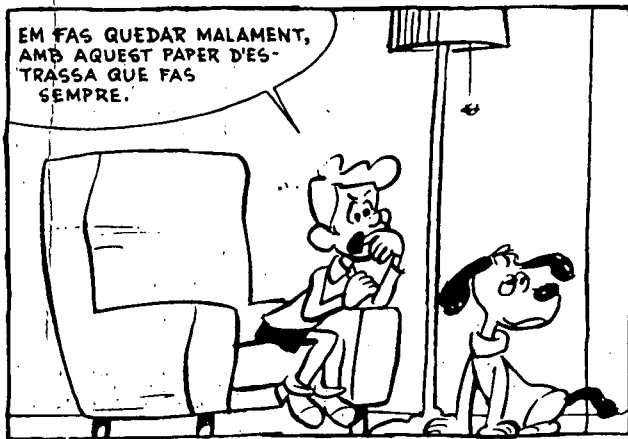
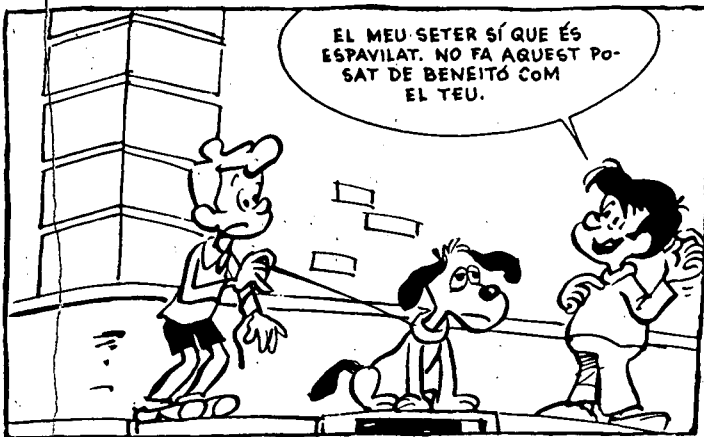
SOLUCIÓ :

4. 2 ? 4.

4. TENIR CURA DE LES ENTRADES DELS PARKINGS.

EN QUIMET TRAPELLA

Cafari LORENÇ

